

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Δ!

1930

Αρ. $\frac{17}{189}$

Η ΖΩΗ ΜΙΑΣ ΑΓΙΑΣ

Η ΩΡΑΙΑ ΡΩΜΑΙΑ ΕΥΓΕΝΙΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Με την κόουσα που είχε η Μελανία κοιμήθηκε βαθειά.

Κοντά τα ξημερώματα όμως εδε ένα παράξενο όνειρο.

Ένας ωραίος νέος, με φωτεινό, λευκό χιτώνα παρουσιάστηκε μπρός της. Την έπιασε από το χέρι και την πήρε μαζί του.

Πού την οδηγούσε;

Η Μελανία δεν ήξερε... Τόν άκουσε να λέει: «Πατήρι μου, μ' άπολυτη ευπιστοσύνη».

Προχώρησαν έτσι άρκετα. Έξωφρασαν σ' ένα μέρος κατάφυτο. Άντα σ' ένα δένδρο βρίσκονταν ένα μεγάλο λευκό κτίριο...

Ο νέος έδειξε το κτίριο αυτό στη Μελανία κι' εξαφανίστηκε.

Η Μελανία θέλησε τότε να προχωρήσει μόνη της ως το κτίριο αυτό και προχώρησε πραγματικώς άρκετά βήματα. Μπρός στη μεγάλη πόρτα της είσοδου του στάθηκε. Μία υπέρυψη μελωδία έβγαλε μέσα από το κτίριο αυτό... Μία μελωδία γλυκειά, που γέμισε την καρδιά παρηγοριά και θάρρος.

Έπειτα άκούστηκε να σημαίνει κάποια κυπέλλα.

Η Μελανία σήκωσε τα μάτια της ψηλά και είδε στην κορυφή άκριβως της πόλης του κτιρίου έναν Σταυρό.

Τη στιγμή αυτή άκριβώς πετάχτηκε απότομα απ' τον ύπνο της.

Ήταν ακόμα βαθειά συγκινημένη. Η καρδιά της χτυπούσε...

Η δροσιά της νύχτας είχε μουσκέψει τα ρούχα της και τα μαλλιά της. Μαζεύτηκε όσο μπορούσε για να μην κρυώνει και άρχισε να σκέπτεται το όνειρό που είδε.

Τι έσημαίνει το άλόκοτο αυτό όνειρο;

Ποιός ήταν ο ωραίος νέος που την πήρε απ' το χέρι και την ωδήγησε μπρός σ' εκείνο το κτίριο;

Και τι είδους κτίριο ήταν αυτό; Είχε άκούσει πολλές φορές η Μελανία να μιλάνε για τους χριστιανούς στην 'Αλεξάνδρεια. Νέα όμως όπως ήταν, τρελά έρωτευμένη και άμαλλη, δεν έδωσε ποτέ πολλή προσοχή στη νέα αυτή θρησκεία του πόνου και της συγγνώμης.

Ήξερε πως το σύμβολο των χριστιανών ήταν ο Σταυρός... Ο Σταυρός που είδε πάνω απ' την πόλη του κτιρίου σ' όνειρό της.

Είχε άκούσει ακόμα πως ο «Προφήτης» των χριστιανών, ο «Μεσίας», όπως τον έλεγαν, είχε πεθάνει πάνω στο Σταυρό για τη σωτηρία των ανθρώπων.

Τέλος εγνώριζε απ' τη μητέρα της πως οι χριστιανοί αυτοί είχαν μοναστήρια, μακριά πολύ από την πόλη, μέσα σ' ένα ζούσαν δοξολογώντας τον Θεό τους.

Σ' ένα από τα καταφύγια αυτά των χριστιανών την ωδήγησε λοιπόν ο λαμπροφωρεμένος νέος σ' όνειρό της.

Σ' ένα μοναστήρι...

Γιατί, αλήθεια, να μην καταφύγει σ' ένα τέτοιο μέρος στη θέσι που βρισκόταν;

Πού άλλωδ μπορούσε να πάει;

Θά την δεχόντουσαν, χωρίς άλλο, στο μέρος αυτό.

Γιατί, όπως είδε, ή θρησκεία των χριστιανών ήταν η θρησκεία της.

Τα μάτια της βούρκαναν, μα συγκρατούσε τον πόνο της και προχωρούσε...

Ευτυχώς το μέρος ήταν έρημο και δεν συνάντησε κανένα...

Η σκέψις αυτές άνακούφισαν τη Μελανία.

Ναι, έπρεπε να κλειστεί πειά σ' ένα χριστιανικό μοναστήρι.

Ο κόσμος δεν ήταν γι' αυτή άνοιχτός ύστερα απ' το έγκλημα που έκανε. Κι' έξ άλλου ποδούσε να ζήσει έρημη και λησμονημένη, να ξεχάσει και να ξεχαστεί...

Πού ήταν όμως το μοναστήρι αυτό; Η Μελανία έλλεισε τα μάτια της και άναπλόησε το όνειρό της. Βοήκε έτσι την κατεύθυνσι πούχε πάρει ο ωραίος εκείνος νέος και τον δρόμο αυτό άποφάσισε ν' ακολουθήσει.

Ο ούρανός σιγά-σιγά φωτίστηκε...

Έπλερώνε...

Ένα χρυσοκόκινο χρώμα ήταν γεμένο παντού.

Τα πουλιά γλυκοελάδουσαν πάνω σ' τις γουρμαδιές κι' άναμεσα στους θάμνους.

Η Μελανία πλησίασε στην πηγή κι' έπλενε το πρόσωπό της με το κρύο της νερό.

Έπειτα καθρεφτίστηκε μέσα σ' αυτή κι' έιαζε τα όρρα της σ' αστερά μαλλιά.

Ποδούσε ν' άφήσει τον κόσμο, μα ήθελε να διατηρήσει την ήρεμη μοναχική ζωή.

Ήταν κι' αυτή μία γυναίκα

όπως όλες, περισσότερο ίσως απ' όλες γυναίκα.

Άρχισε έπειτα να βαδίζει άνάμεσα στην Αιγυπτιακή πεδιάδα.

Κάθε τόσο στεκόταν και κύτταζε πίσω της. Ο παρμικρός κρότος, ο παρμικρός θόρυβος την τρώζαν.

Αν είχαν βγει παρμινά στρατιώτες και τη ζητούσαν, άν την έπιαναν, δεν είχε πειά γλυτωμό.

Η μέρα είχε προχωρήσει άρκετά και το διπλό κακούρηγμα πούκανε θάχε άνακαλυφτεί.

Σκεφτόταν τη μητέρα της κι' άκόμα περισσότερο το παιδί της.

Τι θά γινόταν το λατρετό της παιδί, γιωρίς αυτή στον κόσμο;

Τα μάτια της βούρκαναν, μα συγκρατούσε τον πόνο της και προχωρούσε...

Ευτυχώς το μέρος ήταν έρημο και δεν συνάντησε κανένα...

Η σκέψις αυτές άνακούφισαν τη Μελανία.

Ναι, έπρεπε να κλειστεί πειά σ' ένα χριστιανικό μοναστήρι.

Ο κόσμος δεν ήταν γι' αυτή άνοιχτός ύστερα απ' το έγκλημα που έκανε. Κι' έξ άλλου ποδούσε να ζήσει έρημη και λησμονημένη, να ξεχάσει και να ξεχαστεί...

Πού ήταν όμως το μοναστήρι αυτό; Η Μελανία έλλεισε τα μάτια της και άναπλόησε το όνειρό της. Βοήκε έτσι την κατεύθυνσι πούχε πάρει ο ωραίος εκείνος νέος και τον δρόμο αυτό άποφάσισε ν' ακολουθήσει.

Ο ούρανός σιγά-σιγά φωτίστηκε...

Έπλερώνε...

Ένα χρυσοκόκινο χρώμα ήταν γεμένο παντού.

Τα πουλιά γλυκοελάδουσαν πάνω σ' τις γουρμαδιές κι' άναμεσα στους θάμνους.

Η Μελανία πλησίασε στην πηγή κι' έπλενε το πρόσωπό της με το κρύο της νερό.

Έπειτα καθρεφτίστηκε μέσα σ' αυτή κι' έιαζε τα όρρα της σ' αστερά μαλλιά.

Ποδούσε ν' άφήσει τον κόσμο, μα ήθελε να διατηρήσει την ήρεμη μοναχική ζωή.

Ήταν κι' αυτή μία γυναίκα

όπως όλες, περισσότερο ίσως απ' όλες γυναίκα.

Άρχισε έπειτα να βαδίζει άνάμεσα στην Αιγυπτιακή πεδιάδα.

Κάθε τόσο στεκόταν και κύτταζε πίσω της. Ο παρμικρός κρότος, ο παρμικρός θόρυβος την τρώζαν.

Αν είχαν βγει παρμινά στρατιώτες και τη ζητούσαν, άν την έπιαναν, δεν είχε πειά γλυτωμό.

Η μέρα είχε προχωρήσει άρκετά και το διπλό κακούρηγμα πούκανε θάχε άνακαλυφτεί.

Σκεφτόταν τη μητέρα της κι' άκόμα περισσότερο το παιδί της.

Τι θά γινόταν το λατρετό της παιδί, γιωρίς αυτή στον κόσμο;

Τα μάτια της βούρκαναν, μα συγκρατούσε τον πόνο της και προχωρούσε...

Ευτυχώς το μέρος ήταν έρημο και δεν συνάντησε κανένα...

Η σκέψις αυτές άνακούφισαν τη Μελανία.

Ναι, έπρεπε να κλειστεί πειά σ' ένα χριστιανικό μοναστήρι.

Ο κόσμος δεν ήταν γι' αυτή άνοιχτός ύστερα απ' το έγκλημα που έκανε. Κι' έξ άλλου ποδούσε να ζήσει έρημη και λησμονημένη, να ξεχάσει και να ξεχαστεί...

Πού ήταν όμως το μοναστήρι αυτό; Η Μελανία έλλεισε τα μάτια της και άναπλόησε το όνειρό της. Βοήκε έτσι την κατεύθυνσι πούχε πάρει ο ωραίος εκείνος νέος και τον δρόμο αυτό άποφάσισε ν' ακολουθήσει.

Ο ούρανός σιγά-σιγά φωτίστηκε...

Έπλερώνε...

Ένα χρυσοκόκινο χρώμα ήταν γεμένο παντού.

Τα πουλιά γλυκοελάδουσαν πάνω σ' τις γουρμαδιές κι' άναμεσα στους θάμνους.

Η Μελανία πλησίασε στην πηγή κι' έπλενε το πρόσωπό της με το κρύο της νερό.

Έπειτα καθρεφτίστηκε μέσα σ' αυτή κι' έιαζε τα όρρα της σ' αστερά μαλλιά.

Ποδούσε ν' άφήσει τον κόσμο, μα ήθελε να διατηρήσει την ήρεμη μοναχική ζωή.

Ήταν κι' αυτή μία γυναίκα

όπως όλες, περισσότερο ίσως απ' όλες γυναίκα.

Άρχισε έπειτα να βαδίζει άνάμεσα στην Αιγυπτιακή πεδιάδα.

Κάθε τόσο στεκόταν και κύτταζε πίσω της. Ο παρμικρός κρότος, ο παρμικρός θόρυβος την τρώζαν.

Αν είχαν βγει παρμινά στρατιώτες και τη ζητούσαν, άν την έπιαναν, δεν είχε πειά γλυτωμό.

Η μέρα είχε προχωρήσει άρκετά και το διπλό κακούρηγμα πούκανε θάχε άνακαλυφτεί.

Σκεφτόταν τη μητέρα της κι' άκόμα περισσότερο το παιδί της.

Τι θά γινόταν το λατρετό της παιδί, γιωρίς αυτή στον κόσμο;

Τα μάτια της βούρκαναν, μα συγκρατούσε τον πόνο της και προχωρούσε...

Ευτυχώς το μέρος ήταν έρημο και δεν συνάντησε κανένα...

Η σκέψις αυτές άνακούφισαν τη Μελανία.

Ναι, έπρεπε να κλειστεί πειά σ' ένα χριστιανικό μοναστήρι.

Ο κόσμος δεν ήταν γι' αυτή άνοιχτός ύστερα απ' το έγκλημα που έκανε. Κι' έξ άλλου ποδούσε να ζήσει έρημη και λησμονημένη, να ξεχάσει και να ξεχαστεί...

Πού ήταν όμως το μοναστήρι αυτό; Η Μελανία έλλεισε τα μάτια της και άναπλόησε το όνειρό της. Βοήκε έτσι την κατεύθυνσι πούχε πάρει ο ωραίος εκείνος νέος και τον δρόμο αυτό άποφάσισε ν' ακολουθήσει.

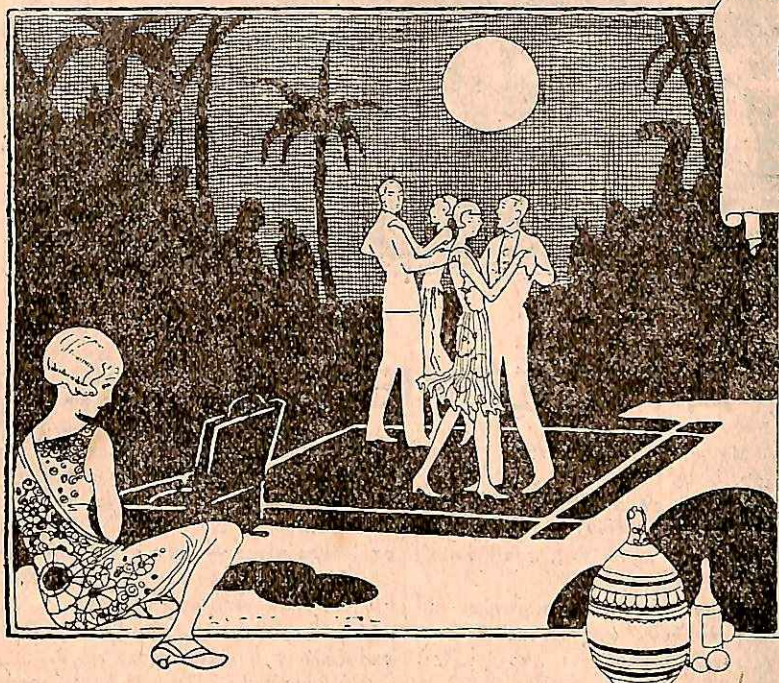
Ο ούρανός σιγά-σιγά φωτίστηκε...

Έπλερώνε...

Ένα χρυσοκόκινο χρώμα ήταν γεμένο παντού.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΑΞΙΜΙΛΙΑΝΟΥ ΠΕΡΡΕΝ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

(Αφιερώνω στις νεαρές δεσποινίδες για να μάθουν πού οδηγεί μία άπερίσκεπτη άγαστη, ένας τυφλός έρωτας...)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Κατάλαβα πως το κυλιέτο παιδί έμελειώσει...

Άκουσα γύρω μου έναν φίβορο άποδοκιμασίας.

Δεν μ' είχαν πιστέψει άραγε;

Ή ήσαν όλοι διεφθαρμένοι όπως κι' ο ίδιος ο Πρεβάλλ;

Συνέβαινε άσφαλός το δεύτερο...

Πώς μπορούσαν σ' αυτό να με συμπονέσουν οι άνθρωποι αυτοί, οι σκληροί, οι διαφθορείς, με τις πέτρινες καρδιές;

Εφάρξα γύρω μου ένα τελευταίο βλέμμα άπελπισίας, ίκεσίας, πόνου.

Μα κανείς, κανείς δεν με συμπονέσε. Δεν διέκρινα παρά μορφές κατωφριασμένες, μορφα καταδυσμένα, βλέμματα σκληρά κι' όργιλα...

— Άλλοίμονο! Τι ζητούσα εγώ ή δυστυχισμένη, μέσα σ' αυτό το λαμπροσολιμένο κι' ευτυχισμένο πλήθος; Τι θέσι είχα εγώ άνάμεσα σ' αυτούς;

Με είχε καταπορεύσει ο Πρεβάλλ! Μά δεν ήσαν, φαίνεταν, ούτε ή πρώτη, ούτε ή τελευταία...

Αυτός είναι ο κόσμος. Σκληρός, άκαρδος, διεφθαρμένος.

Άλλοίμονο και τριαλλοίμονο στις νέες που πέφτουν σ' ένα νύχια μερικών κομφεουμένων άθλιών!

Ο Πρεβάλλ, βλέποντας πως δεν έφευγα, έαναγύρισε στους ύπηρέτες και φώναξε:

— Τι περιμένετε λοιπόν; Πετάχτε την έξω αυτή τη γυναίκα. Πετάχτε την άμέσως έξω!...

Αυδ ύπηρέτες μ' έπλησίασαν και θέλησαν να με πιάσουν από τα χέρια. Τους άπομάκρυνα με μία άγρια ματιά, τους κάρφωσα διατακτικά στη θέσι τους και φώναξα για τελευταία φορά στο Γουσταύο:

— Πρεβάλλ, με διώχνεις;

— Ναι, με διώχνω, άπάντησε άυτός άπότομα.

— Δεν με γνωρίζεις, Γουσταύε;

— Όχι: δεν σε ξέρω, δεν θέλω να σε ξέρω. Φύγε... Φύγε άμέσως άπό δω!

— Άπλωσα τότε τα χέρια μου έμπρός, τ' άπλωσα πάνω απ' το κεφάλι του σχεδόν και με φωνή πούτρεμε του φώναξα:

— Κατάρα! Κατάρα! Καταραμένος νάσαι, Πρεβάλλ! Καταραμένος! Ά-ά-ά! Άτιμς!...

— Ωρμησα κατόπιν άνάμεσα στον κόσμο, έφτασα στη σκάλα, την κατέβηκα γρήγορα-γρήγορα, βγήκα στο δρόμο και ένωχηπτήκα σ' αυτά που μ' είχε φέρει.

Ήσαν γλωμή σαν νεκρή, έτρεμα σύκορη, άφωνα δάκρυα έτρεχαν άπ' τα μάτια μου.

Ο άμαζας, άγαλός και τίμιος άνθρωπος—προσπάθησε να με παρηγορήσει.

— Μην κάνεις έτσι, κόρη μου. Αυτός είναι ο κόσμος. Κακός κι' άθλιος! Σπείρε την καρδιά σου, παιδί μου...

Μα ο πόνος μου ήταν πολύ μεγάλος. Πώς μπορούσα να παρηγορηθώ; Με ρώτησε κατόπιν ο άμαζας, άν ήθελα να με πάει στο ξενοδοχείο όπου με περίμενε ή κυρία, ή οποία μόυχε στείλει: τ' άμάς: και με είχε έδοποιήσει για την άτιμία του Πρεβάλλ.

— Άπ' τα λόγια του άμαζα κατάλαβα πως ή κυρία αυτή δεν ήταν άλλη από την κυρία Μπαχαλίε.

Γιατί τάκανε δέ όλα αυτά; Άπλούστατα, για να με άπογοη-

λι του σχεδόν και με φωνή πούτρεμε του φώναξα:

— Κατάρα! Κατάρα! Καταραμένος νάσαι, Πρεβάλλ! Καταραμένος! Ά-ά-ά! Άτιμς!...

— Ωρμησα κατόπιν άνάμεσα στον κόσμο, έφτασα στη σκάλα, την κατέβηκα γρήγορα-γρήγορα, βγήκα στο δρόμο και ένωχηπτήκα σ' αυτά που μ' είχε φέρει.

Ήσαν γλωμή σαν νεκρή, έτρεμα σύκορη, άφωνα δάκρυα έτρεχαν άπ' τα μάτια μου.

Ο άμαζας, άγαλός και τίμιος άνθρωπος—προσπάθησε να με παρηγορήσει.

— Μην κάνεις έτσι, κόρη μου. Αυτός είναι ο κόσμος. Κακός κι' άθλιος! Σπείρε την καρδιά σου, παιδί μου...

Μα ο πόνος μου ήταν πολύ μεγάλος. Πώς μπορούσα να παρηγορηθώ; Με ρώτησε κατόπιν ο άμαζας, άν ήθελα να με πάει στο ξενοδοχείο όπου με περίμενε ή κυρία, ή οποία μόυχε στείλει: τ' άμάς: και με είχε έδοποιήσει για την άτιμία του Πρεβάλλ.

— Άπ' τα λόγια του άμαζα κατάλαβα πως ή κυρία αυτή δεν ήταν άλλη από την κυρία Μπαχαλίε.

Γιατί τάκανε δέ όλα αυτά; Άπλούστατα, για να με άπογοη-

— Μην κάνεις έτσι, κόρη μου. Αυτός είναι ο κόσμος. Κακός κι' άθλιος! Σπείρε την καρδιά σου, παιδί μου...

Μα ο πόνος μου ήταν πολύ μεγάλος. Πώς μπορούσα να παρηγορηθώ; Με ρώτησε κατόπιν ο άμαζας, άν ήθελα να με πάει στο ξενοδοχείο όπου με περίμενε ή κυρία, ή οποία μόυχε στείλει: τ' άμάς: και με είχε έδοποιήσει για την άτιμία του Πρεβάλλ.

— Άπ' τα λόγια του άμαζα κατάλαβα πως ή κυρία αυτή δεν ήταν άλλη από την κυρία Μπαχαλίε.

Γιατί τάκανε δέ όλα αυτά; Άπλούστατα, για να με άπογοη-

— Μην κάνεις έτσι, κόρη μου. Αυτός είναι ο κόσμος. Κακός κι' άθλιος! Σπείρε την καρδιά σου, παιδί μου...

Μα ο πόνος μου ήταν πολύ μεγάλος. Πώς μπορούσα να παρηγορηθώ; Με ρώτησε κατόπιν ο άμαζας, άν ήθελα να με πάει στο ξενοδοχείο όπου με περίμενε ή κυρία, ή οποία μόυχε στείλει: τ' άμάς: και με είχε έδοποιήσει για την άτιμία του Πρεβάλλ.

— Άπ' τα λόγια του άμαζα κατάλαβα πως ή κυρία αυτή δεν ήταν άλλη από την κυρία Μπαχαλίε.

Γιατί τάκανε δέ όλα αυτά; Άπλούστατα, για να με άπογοη-

— Μην κάνεις έτσι, κόρη μου. Αυτός είναι ο κόσμος. Κακός κι' άθλιος! Σπείρε την καρδιά σου, παιδί μου...

Μα ο πόνος μου ήταν πολύ μεγάλος. Πώς μπορούσα να παρηγορηθώ; Με ρώτησε κατόπιν ο άμαζας, άν ήθελα να με πάει στο ξενοδοχείο όπου με περίμενε ή κυρία, ή οποία μόυχε στείλει: τ' άμάς: και με είχε έδοποιήσει για την άτιμία του Πρεβάλλ.

— Άπ' τα λόγια του άμαζα κατάλαβα πως ή κυρία αυτή δεν ήταν άλλη από την κυρία Μπαχαλίε.

Γιατί τάκανε δέ όλα αυτά; Άπλούστατα, για να με άπογοη-

— Μην κάνεις έτσι, κόρη μου. Αυτός είναι ο κόσμος. Κακός κι' άθλιος! Σπείρε την καρδιά σου, παιδί μου...

Μα ο πόνος μου ήταν πολύ μεγάλος. Πώς μπορούσα να παρηγορηθώ; Με ρώτησε κατόπιν ο άμαζας, άν ήθελα να με πάει στο ξενοδοχείο όπου με περίμενε ή κυρία, ή οποία μόυχε στείλει: τ' άμάς: και με είχε έδοποιήσει για την άτιμία του Πρεβάλλ.

— Άπ' τα λόγια του άμαζα κατάλαβα πως ή κυρία αυτή δεν ήταν άλλη από την κυρία Μπαχαλίε.

Γιατί τάκανε δέ όλα αυτά; Άπλούστατα, για να με άπογοη-

— Μην κάνεις έτσι, κόρη μου. Αυτός είναι ο κόσμος. Κακός κι' άθλιος! Σπείρε την καρδιά σου, παιδί μου...

Μα ο πόνος μου ήταν πολύ μεγάλος. Πώς μπορούσα να παρηγορηθώ; Με ρώτησε κατόπιν ο άμαζας, άν ήθελα να με πάει στο ξενοδοχείο όπου με περίμενε ή κυρία, ή οποία μόυχε στείλει: τ' άμάς: και με είχε έδοποιήσει για την άτιμία του Πρεβάλλ.

— Άπ' τα λόγια του άμαζα κατάλαβα πως ή κυρία αυτή δεν ήταν άλλη από την κυρία Μπαχαλίε.

Γιατί τάκανε δέ όλα αυτά; Άπλούστατα, για να με άπογοη-

τέψη, να μου δείξει πως ο Γουσταύος μ' έγκατέλειψε και να με ρίξει στην άγκαλιά του πρίγκηπος...

— Ω, αυτό δεν έπρεπε να γίνει. Αυδ συμφορές μέσα στην ίδια ήμερα θάταν πολύ.

Νά παρηγορηθώ με την άτιμία και το αίσχος για το πάθημά μου; Όχι, όχι, ποτέ...

Γι' αυτό είπα στον άμαζα:

— Οδηγήστε με, κύριε, άν έχετε την καλσύνη, σπίτι μου. Δεν άντέχω πειά. Ευχαριστήστε δέ εκ μέρους μου την κυρία πού σας έστειλε.

— Όποτε δεν θά ρήθνε;

— Όχι, κύριε.

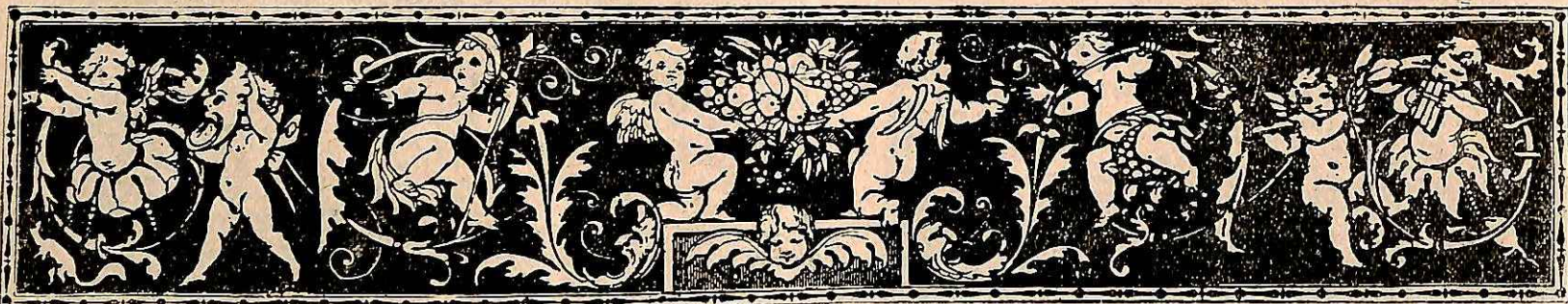
Ο άμαζας έκανε μία κίνησι: σαν νάθελε να πη: «Τόσο το καλύτερο».

Από αυτό κατάλαβα πως ήσαν τίμιος και τούσφιζα το χέρι.

Κάθησα κατόπιν πλάι του σ' άμαζι, γιατί είχε να με ρώτηση κάτι, όπως μου έ'πε.

Άρχισε την κουβέντα του χωρίς περιτορές:

— Τι σκέπτεσαι να κάνης τώρα, παιδί μου;

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΟΡΑΙΑ ΜΑΡΙΕΤΤΑ ΝΤ'ΕΓΚΙΕΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

— Έπειτα από λίγα λεπτά, ο δούξ της 'Ορλεάνης και ο σταυλάρχης του εμφανίστηκαν μέσα στο σκοτεινό δωμάτιο.

— Μά πού είναι λοιπόν η ώραία; ρώτησε με ανυπομονησία ο Ραούλ.

— Κύριε! του απάντησε ο κύριος του.

Και, αναστρέφοντας ένα παραπέτασμα, έδειξε στο δυστυχισμένο σύζυγο την ώραία του, την γυναίκα ξαπλωμένη και γυμνή, με το πρόσωπό της κρυμμένο μέσα σε μία πυκνή γάζα.

Ο Ραούλ αναπήδησε μεθυσμένος διπλά, από το κρασί και την επιθυμία.

— Α! φώναξε, ο κ. ντε Σατωρενύ έβλεπε δική. Ήνε πράγματι πολύ ώραία.

— Αλήθεια, έ; του είπε ο Λουδοβίκος της 'Ορλεάνης με σαρδόνιο τόνο, τον οποίο όμως δεν αντέληξε ο Ραούλ. Δεν είναι ώραία;... Έβλεπε δει ποτέ του τόσο ώραία γυναίκα;

— Ποτέ!

— Α! Α! εξακολούθησε ο πρίγκιπς στον ίδιο τόνο. Ήνε δική σου αυτή η θεότης ευτυχισμένη θυγέ! Έμπορος, λοιπόν!

Ακούγοντας την προτροπή του κυρίου του, ο Ραούλ έτρεξε προς το κρεβάτι, όπου κοιτόταν σχεδόν ανίστατη η σύζυγός του.

Αμέσως το παραπέτασμα ξανάπεσε πίσω του και το φως του δωματίου έσβυσε.

Κατά τα γεγονότα, ο σταυλάρχης του δούκως άποκοιμήθηκε βαθιά.

Μά, όταν ξύπνησε, βρισκόταν μόνος. Η ψεύτικη Τερέζα, Λεμπανές δεν ήταν πειά δίπλα του.

Αμέσως ο Ραούλ πετάχτηκε από το κρεβάτι και άρχισε να ντύνεται γρήγορα.

Έβλεπε το κεφάλι του βαρύ και την ψυχή του άρρωστη.

Η νυχτερινή του περιπέτεια του φαινόταν τώρα σαν ένα άσχημο όνειρο, σαν ένας κακός έφιάλης.

Για πρώτη φορά στη ζωή του, απ' τον καιρό που είχε παντρευτεί, είχε απάτησει την άγαπημένη του Μαριέττα!

Έβγήκε από το άνάκτορο του Νεμούρ και άρχισε να περιπλανάται επί άρκεστή ώρα στην πόλη, στους δρόμους της πόλεως.

— Ήθελε να τη φιλήσει, μά δεν τολμούσε. Μά κι' εκείνη, βλέποντάς τον να σκύβει από πάνω της, τραβήχτηκε πίσω με τρόμο.

— Έμειναν κι' οι δύο σιωπηλοί επί μερικές στιγμές, κρατώντας ο ένας το χέρι του άλλου, και παραδομένοι, χωριστά ο καθένας, στις θλιβερές τους σκέψεις.

Τέλος, ο Ραούλ, μ'η μπορώντας να κρατηθεί πειά στη δύσκολη θέσι του, σηκώθηκε και, άποχαριτώντας τη

— Έντεκα η ώρα έσήμανε σε λίγο στην Παναγία των Παρισίων. Ήταν η ώρα που ο Ραούλ απ' τον καιρό που η Μαριέττα είχε φύγει απ' την υπηρεσία του δούκως, πήγαινε στα άνάκτορα για να δη τί κάνει και να της στείλει το χέρι.

— Ώστόσο, εκείνη την ημέρα, δίσταζε να πάη κοντά της...

Με τί μάτια θα την αντίκριζε;...

Με τί στόμα θα της μιλούσε;...

— Ώστόσο, το άποφάσισε.

Φτάνοντας στο παλάτι, έμαθε ότι η Μαριέττα βρισκόταν στο διαμέρι-

— Μά τί έχεις; φώναξε. Γιατί κλαίς;

— Ήθελε να τη φιλήσει, μά δεν τολμούσε. Μά κι' εκείνη, βλέποντάς τον να σκύβει από πάνω της, τραβήχτηκε πίσω με τρόμο.

— Έμειναν κι' οι δύο σιωπηλοί επί μερικές στιγμές, κρατώντας ο ένας το χέρι του άλλου, και παραδομένοι, χωριστά ο καθένας, στις θλιβερές τους σκέψεις.

Τέλος, ο Ραούλ, μ'η μπορώντας να κρατηθεί πειά στη δύσκολη θέσι του, σηκώθηκε και, άποχαριτώντας τη

— Έντεκα η ώρα έσήμανε σε λίγο στην Παναγία των Παρισίων. Ήταν η ώρα που ο Ραούλ απ' τον καιρό που η Μαριέττα είχε φύγει απ' την υπηρεσία του δούκως, πήγαινε στα άνάκτορα για να δη τί κάνει και να της στείλει το χέρι.

— Ώστόσο, εκείνη την ημέρα, δίσταζε να πάη κοντά της...

Με τί μάτια θα την αντίκριζε;...

Με τί στόμα θα της μιλούσε;...

— Ώστόσο, το άποφάσισε.

Φτάνοντας στο παλάτι, έμαθε ότι η Μαριέττα βρισκόταν στο διαμέρι-

— Έντεκα η ώρα έσήμανε σε λίγο στην Παναγία των Παρισίων. Ήταν η ώρα που ο Ραούλ απ' τον καιρό που η Μαριέττα είχε φύγει απ' την υπηρεσία του δούκως, πήγαινε στα άνάκτορα για να δη τί κάνει και να της στείλει το χέρι.

— Ώστόσο, εκείνη την ημέρα, δίσταζε να πάη κοντά της...

Με τί μάτια θα την αντίκριζε;...

Με τί στόμα θα της μιλούσε;...

— Ώστόσο, το άποφάσισε.

Φτάνοντας στο παλάτι, έμαθε ότι η Μαριέττα βρισκόταν στο διαμέρι-

— Έντεκα η ώρα έσήμανε σε λίγο στην Παναγία των Παρισίων. Ήταν η ώρα που ο Ραούλ απ' τον καιρό που η Μαριέττα είχε φύγει απ' την υπηρεσία του δούκως, πήγαινε στα άνάκτορα για να δη τί κάνει και να της στείλει το χέρι.

— Ώστόσο, εκείνη την ημέρα, δίσταζε να πάη κοντά της...

Με τί μάτια θα την αντίκριζε;...

Με τί στόμα θα της μιλούσε;...

— Ώστόσο, το άποφάσισε.

Φτάνοντας στο παλάτι, έμαθε ότι η Μαριέττα βρισκόταν στο διαμέρι-

— Έντεκα η ώρα έσήμανε σε λίγο στην Παναγία των Παρισίων. Ήταν η ώρα που ο Ραούλ απ' τον καιρό που η Μαριέττα είχε φύγει απ' την υπηρεσία του δούκως, πήγαινε στα άνάκτορα για να δη τί κάνει και να της στείλει το χέρι.

— Ώστόσο, εκείνη την ημέρα, δίσταζε να πάη κοντά της...

Με τί μάτια θα την αντίκριζε;...

Με τί στόμα θα της μιλούσε;...

— Ώστόσο, το άποφάσισε.

Φτάνοντας στο παλάτι, έμαθε ότι η Μαριέττα βρισκόταν στο διαμέρι-

— Έντεκα η ώρα έσήμανε σε λίγο στην Παναγία των Παρισίων. Ήταν η ώρα που ο Ραούλ απ' τον καιρό που η Μαριέττα είχε φύγει απ' την υπηρεσία του δούκως, πήγαινε στα άνάκτορα για να δη τί κάνει και να της στείλει το χέρι.

— Ώστόσο, εκείνη την ημέρα, δίσταζε να πάη κοντά της...

Με τί μάτια θα την αντίκριζε;...

Με τί στόμα θα της μιλούσε;...

— Ώστόσο, το άποφάσισε.

Φτάνοντας στο παλάτι, έμαθε ότι η Μαριέττα βρισκόταν στο διαμέρι-

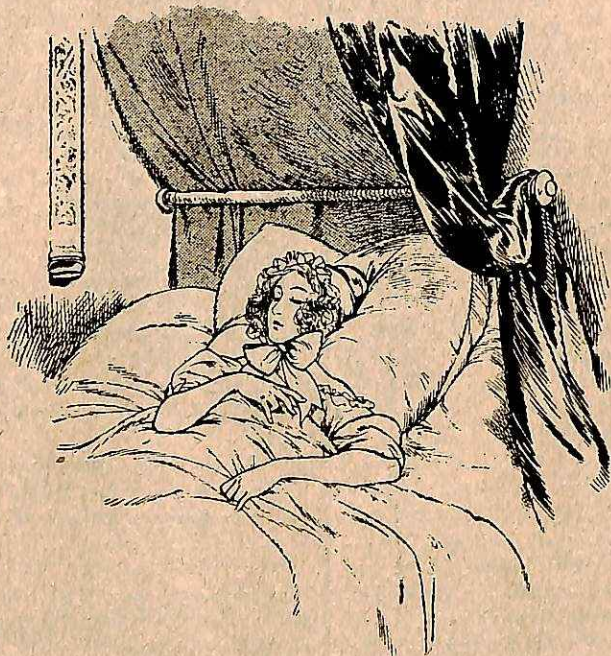
— Έντεκα η ώρα έσήμανε σε λίγο στην Παναγία των Παρισίων. Ήταν η ώρα που ο Ραούλ απ' τον καιρό που η Μαριέττα είχε φύγει απ' την υπηρεσία του δούκως, πήγαινε στα άνάκτορα για να δη τί κάνει και να της στείλει το χέρι.

— Ώστόσο, εκείνη την ημέρα, δίσταζε να πάη κοντά της...

Με τί μάτια θα την αντίκριζε;...

Με τί στόμα θα της μιλούσε;...

— Ώστόσο, το άποφάσισε.

Την ώρα εκείνη η Μαριέττα κοιμόταν.

μά της, στο κρεβάτι της, πολύ άδιάθετη—καθώς του είπαν.

— Όταν ο Ραούλ μπήκε στο δωμάτιό της, η Μαριέττα κοιμόταν. Ακούγοντας τα βήματά του, ξύπνησε, και βοήθησαν τότε ο ένας άπέναντι στον άλλο. Αμέσως έβγιναν κι' οι δύο κα-τακόκκινοι.

— Τί έχεις; ρώτησε με αγωνία τη γυναίκα του. Είσαι άρρωστη;

— Ναί, που απάντησε τρέμοντας εκείνη. Πολύ άρρωστη...

— Πρόπει να φωνάξουμε το γιατρό...

— Ώ, δεν αξίζει τον κόπο!

— Πώς;... Γιατί δεν αξίζει τον κόπο;...

Μά, καθώς της άπηθύονε τα λόγια αυτά, είδε δυό δάκρυα στην άκρη των ματιών της.

— Έντεκα η ώρα έσήμανε σε λίγο στην Παναγία των Παρισίων. Ήταν η ώρα που ο Ραούλ απ' τον καιρό που η Μαριέττα είχε φύγει απ' την υπηρεσία του δούκως, πήγαινε στα άνάκτορα για να δη τί κάνει και να της στείλει το χέρι.

— Ώστόσο, εκείνη την ημέρα, δίσταζε να πάη κοντά της...

Με τί μάτια θα την αντίκριζε;...

Με τί στόμα θα της μιλούσε;...

— Ώστόσο, το άποφάσισε.

Φτάνοντας στο παλάτι, έμαθε ότι η Μαριέττα βρισκόταν στο διαμέρι-

— Έντεκα η ώρα έσήμανε σε λίγο στην Παναγία των Παρισίων. Ήταν η ώρα που ο Ραούλ απ' τον καιρό που η Μαριέττα είχε φύγει απ' την υπηρεσία του δούκως, πήγαινε στα άνάκτορα για να δη τί κάνει και να της στείλει το χέρι.

— Ώστόσο, εκείνη την ημέρα, δίσταζε να πάη κοντά της...

Με τί μάτια θα την αντίκριζε;...

Με τί στόμα θα της μιλούσε;...

— Ώστόσο, το άποφάσισε.

Φτάνοντας στο παλάτι, έμαθε ότι η Μαριέττα βρισκόταν στο διαμέρι-

— Έντεκα η ώρα έσήμανε σε λίγο στην Παναγία των Παρισίων. Ήταν η ώρα που ο Ραούλ απ' τον καιρό που η Μαριέττα είχε φύγει απ' την υπηρεσία του δούκως, πήγαινε στα άνάκτορα για να δη τί κάνει και να της στείλει το χέρι.

— Ώστόσο, εκείνη την ημέρα, δίσταζε να πάη κοντά της...

Με τί μάτια θα την αντίκριζε;...

Με τί στόμα θα της μιλούσε;...

— Έντεκα η ώρα έσήμανε σε λίγο στην Παναγία των Παρισίων. Ήταν η ώρα που ο Ραούλ απ' τον καιρό που η Μαριέττα είχε φύγει απ' την υπηρεσία του δούκως, πήγαινε στα άνάκτορα για να δη τί κάνει και να της στείλει το χέρι.

— Ώστόσο, εκείνη την ημέρα, δίσταζε να πάη κοντά της...

Με τί μάτια θα την αντίκριζε;...

Με τί στόμα θα της μιλούσε;...

— Ώστόσο, το άποφάσισε.

Φτάνοντας στο παλάτι, έμαθε ότι η Μαριέττα βρισκόταν στο διαμέρι-

— Έντεκα η ώρα έσήμανε σε λίγο στην Παναγία των Παρισίων. Ήταν η ώρα που ο Ραούλ απ' τον καιρό που η Μαριέττα είχε φύγει απ' την υπηρεσία του δούκως, πήγαινε στα άνάκτορα για να δη τί κάνει και να της στείλει το χέρι.

— Ώστόσο, εκείνη την ημέρα, δίσταζε να πάη κοντά της...

Με τί μάτια θα την αντίκριζε;...

Με τί στόμα θα της μιλούσε;...

— Ώστόσο, το άποφάσισε.

Φτάνοντας στο παλάτι, έμαθε ότι η Μαριέττα βρισκόταν στο διαμέρι-

— Έντεκα η ώρα έσήμανε σε λίγο στην Παναγία των Παρισίων. Ήταν η ώρα που ο Ραούλ απ' τον καιρό που η Μαριέττα είχε φύγει απ' την υπηρεσία του δούκως, πήγαινε στα άνάκτορα για να δη τί κάνει και να της στείλει το χέρι.

— Ώστόσο, εκείνη την ημέρα, δίσταζε να πάη κοντά της...

Με τί μάτια θα την αντίκριζε;...

Με τί στόμα θα της μιλούσε;...

— Ώστόσο, το άποφάσισε.

Φτάνοντας στο παλάτι, έμαθε ότι η Μαριέττα βρισκόταν στο διαμέρι-

— Έντεκα η ώρα έσήμανε σε λίγο στην Παναγία των Παρισίων. Ήταν η ώρα που ο Ραούλ απ' τον καιρό που η Μαριέττα είχε φύγει απ' την υπηρεσία του δούκως, πήγαινε στα άνάκτορα για να δη τί κάνει και να της στείλει το χέρι.

— Ώστόσο, εκείνη την ημέρα, δίσταζε να πάη κοντά της...

Με τί μάτια θα την αντίκριζε;...

Με τί στόμα θα της μιλούσε;...

— Ώστόσο, το άποφάσισε.

Φτάνοντας στο παλάτι, έμαθε ότι η Μαριέττα βρισκόταν στο διαμέρι-

— Έντεκα η ώρα έσήμανε σε λίγο στην Παναγία των Παρισίων. Ήταν η ώρα που ο Ραούλ απ' τον καιρό που η Μαριέττα είχε φύγει απ' την υπηρεσία του δούκως, πήγαινε στα άνάκτορα για να δη τί κάνει και να της στείλει το χέρι.

— Ώστόσο, εκείνη την ημέρα, δίσταζε να πάη κοντά της...

Με τί μάτια θα την αντίκριζε;...

Με τί στόμα θα της μιλούσε;...

— Ώστόσο, το άποφάσισε.

Φτάνοντας στο παλάτι, έμαθε ότι η Μαριέττα βρισκόταν στο διαμέρι-

— Έντεκα η ώρα έσήμανε σε λίγο στην Παναγία των Παρισίων. Ήταν η ώρα που ο Ραούλ απ' τον καιρό που η Μαριέττα είχε φύγει απ' την υπηρεσία του δούκως, πήγαινε στα άνάκτορα για να δη τί κάνει και να της στείλει το χέρι.

— Ώστόσο, εκείνη την ημέρα, δίσταζε να πάη κοντά της...

Με τί μάτια θα την αντίκριζε;...

Με τί στόμα θα της μιλούσε;...

— Ώστόσο, το άποφάσισε.

Φτάνοντας στο παλάτι, έμαθε ότι η Μαριέττα βρισκόταν στο διαμέρι-

— Έντεκα η ώρα έσήμανε σε λίγο στην Παναγία των Παρισίων. Ήταν η ώρα που ο Ραούλ απ' τον καιρό που η Μαριέττα είχε φύγει απ' την υπηρεσία του δούκως, πήγαινε στα άνάκτορα για να δη τί κάνει και να της στείλει το χέρι.

— Ώστόσο, εκείνη την ημέρα, δίσταζε να πάη κοντά της...

Με τί μάτια θα την αντίκριζε;...

ΤΑ ΟΡΑΙΟΤΕΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Πώς ο Μ. Ναπολέων ίδρυσε και διέλυε τα βασίλεια. Ο παραπονούμενος πρίγκιπς. Δύο ημερόνες αντί-μέτωποι. Το πηγάδι του αύτεκρатора. Για να συνθησίου στην θάλασσα. Ένα συγκινητικό επίτευμα. Ο καυγάς των δύο ιεροκλήρων. Το γένος του ένου του Κυρίου, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

— Όταν ο Μέγας Ναπολέων ίδρυσε το βασίλειο της Βεστροφιλίας, για να προσφέρει το θρόνο του στον άδελφό του, έπυχε να βρίσκει τον νέο του αυτοκράτορα ένα μικρό κι' άσημαν-το πρίγκιπα, το οποίο, χωρίς πολ-λές διατυπώσεις, προσήρτησε στο βα-σίλειο του άδελφού του.

Ο νόμιμος όμως ήγεμών του πρι-γκιπάτου, όταν έμαθε αυτό, έγινε έ-ξω φρενών. Έτρεξε άμέσως στο Πα-ρίσι και παρουσιάστηκε στον πρωθυ-πουργό, από τον οποίο έζητησε να του άποδοθούν το «κράτος» του.

— Δέν έξαργάτιζα από μένα, του απάντησε ο πρωθυπουργός. Θα σάς παρουσιάσω όμως στον αυτοκράτορα και σ' αυτόν μπορείτε να κάνετε τα παράπονά σας...

Ο Ναπολέων, όταν τον είδοποίησαν για την επίσκεψη του άδικουμένου πρίγκιπς, διέταξε να του τον πα-ρουσιάσουν μία ημέρα επίσημου δε-τιώσεως.

Ο πρίγκιπς, όταν είδε την μεγα-λοπρέπεια της αυτοκρατορικής Αύ-λης, τήλασε λίγο. Συνήλθε όμως άμέσως όταν είδε το Ναπολέοντα να τον πλησιάζει χαμογελώντας:

— Τί μαθαίνω, πρίγκιψη; τον έ-ρώτησε. Είναι αλήθεια ότι έχετε παράπονα εναντίον μου;

— Μεγαλειότηα, το κράτος μου...

— Να σάς άποδοθώ, είναι άδύνα-τον. Μπορώ όμως να σάς άπο-ζητήσω. Φαντάζεσαι πως ένας ανώτατος βαθμός στο στρατό, μία κομητεία, ένα δουκάτο στην Ιταλία, θα σάς παρηγορούσαν...

— Όέλω το κράτος μου! επέμεινε ο πρίγκιπς.

— Α! Ώστε θέλετε να φερθήτε άπέναντί μου σαν βασιλεύς. Πολύ χα-λά λοιπόν... Άς κηρύξουμε τον πό-λεμο τότε μεταξύ μας... Ο στρατός σας, μου είπαν, ότι αποτελείται από τρεις άνδρες. Έπιστρατεύατέ τους, κύριε!

Και, λέγοντας αυτά ο Ραούλ ντ' Οκετονβίλ, έσφιγγε τη Μαριέττα με' στα χέρια του. Την έσφιγγε με τόση δύναμη, ώστε εκείνη άφησε να της φύγει ένας στεναγμός.

— Α! έκανε. Θα με πνίξετε, φί-λε μου...

— Συγγνώμη! Συγγνώμη! φώνα-ξε ο Ραούλ κι' έφυγε.

Μά έφυγε χωρίς να φιλήσει τη νύ-φη, έβγαλε προς τον αυτοκρά-τορα και με το δηκτικώτατο ύφος του του είπε:

— Τέλος πάντων! Αυτοί οι αυλικόι σας έννοούν να είναι πάντα κόλακες...

Ο ύπουργός των Ναυτικών του Καρόλου Ι΄ου, ο κ. ντ' Ωσέξ, δέν ή-ταν καθόλου θαλασσινός. Γι' αυτό, κάποιος έχθρός του είπε μία μέρα στο βασίλειο:

— Ο καυμένος ο ντ' Ωσέξ είναι πολύ εύσυνιδητος άνθρωπος... Φαν-τασθήτε ότι κάθε πρωί κάνει ποδόλου-τρο για... να συνθησίου, φαίνεται, το νερό...

Στον τάφο του περιφύμου ήρωος ντ' έλ Μαντελέν, στο Πιερ-Λασιζ του Παρισιού, υπάρχει το έξης συγι-νητικώτατο για την άπλότητά του επιτύμβιο:

«Ολοι του οι φίλοι τον έγκατέλειψαν. Έγώ, η Τερέζα, κατεσκεύασα μόνη μου τον μικρό αυτόν σταυρό...

Ο Θεός άς τον άναπαύη...»

Κάποιος χωριάτης έπήγε μία μέρα να έξιολογήθω. Αφού όμο-λόγησε διάφορα άκατάστατα του, στο τέλος ανέφερε στον πνευματικό ότι λίγη ώρα πριν φύγει από το σπίτι του είχε σπάσει στο ξύλο τη γυναίκα του.

— Γιατί τόκαμε αυτό; τον έ-ρώτησε ο παπάς.

— Τό έβλεπα, απάντησε ο χωριάτης, κάθε φορά που πρόκειται να έξιολογηθώ...

— Μά γιατί;

— Νά... έπειδή δέν μου μένει πο-λύς καιρός από τη δουλειά μου, έξι-ολογούμαι και τότε γράφω τον νόμω-χα. Όπως όρξω ή έκκλησία. Κι' έ-πειδή έχω άσθενεστάτη μνήμη, δέν θα θυμόμουν να σάς πω κανένα άπό-κρημα μου, κι' έτσι θα πήγαινα στην Κολασία άνω, δέν έδεονα τη γυναίκα μου! Γιατί μάλιστα άρχίζω να της τις βοέλω, εκείνη μου θυμίζει όλες τις κακές πράξεις που έχω κάνει στη ζωή μου, κι' έτσι ξέρω τί να σάς πω!

Στο Σαιν-Πιερ-ό-Μπερ της Γαλ-λίας κάποτε το ένοριακό συμβόλαιο της έκκλησίας του χωριού τακώθηκε με τον έφημείο και τον άντικατέ-στησε με έναν άλλο. Οι πρόκριτοι έ-μως του τόπου, θέλοντας να συμβι-βάσουν τα πράγματα έπειδή πλησία-ζε Πάσχα, καθόρισαν ώστε, κατά

Προματευτή που καρτερεί να πάρη (τον παρ' σου, μην κάθεται στην πόρτα της και χά-νει τη δουλειά σου.

Τί περιμένεις, άμωρε, να δώση και (σ' έσε, αφού κι' έμένα μ' αγαπά ακόμα...

(Βερεσέ;

ΣΑΤΥΡΕΣ

ΒΕΡΕΣΕ!

Προματευτή που καρτερεί να πάρη (τον παρ' σου, μην κάθεται στην πόρτα της και χά-νει τη δουλειά σου.

Τί περιμένεις, άμωρε, να δώση και (σ' έσε, αφού κι' έμένα μ' αγαπά ακόμα...

(Βερεσέ;

ΤΑ ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΤΟΥ ΒΟΛΤΑΙΡΟΥ

Οι περιορισμοί του γκαρτ. 'Αλλεπάλληλες επιδεινώσεις και καλύτερες της υγείας του Βολταίρου. Αίμπτυσεις, νάρκωσις, οίδημα. Το πλήθος των επισκεπτών. Η ώρα νουσοκόμος. Η επίσκεψις του μυστηριώδους ιππότη ντ' Εόν. Αι εξοδοί του μεγάλου συγγραφέως και τα άστεια του. Το κομικό ντύσιμό του. Το Παρίσι άνάστατο. Η αποδέωσις του Βολταίρου στη Γαλλική Κωμωδία, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ CAVANES

Είδαμε στο προηγούμενο φύλλο τη θριαμβευτική επιστροφή του Βολταίρου από την τριαντακονταήμερη εξορία του στο Παρίσι και τη μικρή αδιαθεσία, ή οποία τον προσέβαλε έπειτα από λίγες ημέρες.

Επειδή όμως η κατάσταση του ούτε χειρότερη, ούτε καλύτερη, ο Βολταίρος αναγκάστηκε να προσκαλέσει και πάλι τον γιατρό του, τον περίφημο Τρονσέν. Αυτός τότε του είπε να μη βγαίνει καθόλου απ' το δωμάτιό του και συνέστησε στους οικείους του να μη τον άφινουν να δέχεται τα πλήθη των θαυμαστών του, τα όποια εξακολουθούσαν να προσέρχονται άκατάπαυστα και να κουράζονταν το συγγραφέα.

Φαίνεται όμως πως ο Βολταίρος παραμέλησε να συμμορφωθεί με τις υποδείξεις αυτές του γιατρού του και γι' αυτό στις 19 Φεβρουαρίου ένοιωσεν τον έαυτό του άκόμα πιο εξητλημένο. 'Ο Τρονσέν τον έπεσκέφθη και πάλι και, επειδή είδε πως τα πόδια του ήταν πρησμένα, του συνέστησε να κρεββατωθεί γιατί άλλωώς—όπως του είπε—δεν του έγγινάτο για τή ζωή του. Μονάχα ή άπόλυτος άνάπαυσις θα τον έσωζε. 'Ο γέρος συγγραφέας, τρομαγμένος από τα λόγια αυτά του γιατρού, δεν ήθέλησε πειά να δεχθή κανένα, λέγοντας ότι εή υγεία του του ήταν πολυτιμώτερη από τις εκδηλώσεις των θαυμαστών του. 'Απότομο δεν θέλησε να διακόψη και την συγγραφική του εργασία κι' επί ώρες ολόκληρες υπάγρουσε στο γραμματέα του Βονιέρο τις διορθώσεις της τραγωδίας του 'Ειρήνη».

Έτσι στις 22 Φεβρουαρίου ήταν πολύ καλύτερα. Τα πόδια του είχαν ξεπρηστεί και μπόρεσε ν' άσχοληθώ με την διανομή των ρόλων της τραγωδίας του. Μά το πρήξιμο δεν άργησε να φανή και μαζί μ' αυτό να τον παρουσιαστούν και διάφορα άλλα άνησυχητικά σημεία. 'Απότομο ο Βολταίρος ούτε την εργασία του θέλησε να διακόψη, ούτε και γιατρό να προσκαλέσει. Κατά τις πρώτες ημέρες του Μαρτίου, έξαφνα ο Βολταίρος έκανε αιμόπτυσι, καθώς άγωνίζεταν να μάθω το όλο της σε μια ήσποιο, κατά τη δοκιμή της τραγωδίας του. 'Από την ημέρα εκείνη εξακολούθησε να φτύνει αίμα και να βήχει, μολονότι δεν είχε πυρετό. Βυθίζεταν επίσης σε έξαιρετικές νευρώσεις και σηκώνονταν έλάχιστα από το κρεβάτι του... 'Ο γιατρός υπέθετε πως κάποιο άγγείο είχε διασπαστεί μέσ' στο στήθος του και γι' αυτό του άπαγόρευε να μιλά...

Απότομο ή επισκέψεις εξακολουθούσαν... 'Ο Βολταίρος έβρισκε τα χέρια των επισκεπτών και τους χαμογελούσε χωρίς να τους μιλά... 'Αμα όμως έβλεπε κανένα που τον άντιπαθούσε, έ-

ξεδίλωνε την άντιπάθειά του αυτή με φριχτές και άγριες κραυγές.

Στις 5 Μαρτίου, ή έφημερίδες έγραφαν τα έξης: «'Ο κ. Βολταίρος έγευματίσε χθές με άγνά βραστά και το βράδυ εκάθησε στο τραπέζι μαζί με όλους τους οικείους του. Φορούσε μόνο το νυχτικό του, το όποιο ούτε στιγμή δεν έβγαλε από της έπιστροφής του στο Παρίσι. Το πνεύμα του άπέκτησε και πάλι την ήρεμή του και τή σταθερότητα... ν και συνεγράφηκε άρκετή ώρα με το γραμματέα του, στον όποιον υπάγρουσε διάφορες έπιστολές. 'Αν' έλ' αυτά συμπεραίνεται ότι οι γιατροί διέγινωσαν κακή τήν άσθένειά του συγγραφέως και ότι το αίμα του έφτυνε δεν προήρχετο από το στήθος».

Οι φίλοι του Βολταίρου, κατά συμβουλήν του γιατρού, του έβριαν τότε

το στήθος. 'Ο Τρονσέν του διέταξε τότε να πίνη γάλα όνου. Τήν άλλη μέρα, ο Βολταίρος δέχτηκε τον περίφημο ιππότη ντ' Εόν, για τον όποιον διαμνησθείται άκόμα και σήμερα άν ήταν άνδρας ή γυναίκα. «'Η άφίξεις του παραδόξον αυτόν προσώπου—γράφει κάποιος χρονικογράφος της εποχής—δεν έρέθηκε καθόλου την περιέργεια του συγγραφέως, ένώ, άντιθέτως όλοι οι όπηρέται ή μάλλον όλοι οι οικείοι του—έχαν τρέξει στον άντιθάλαμο για να τον δώσουν πού θα περνούσε. 'Ο ιππότης, ό οποίος φορούσε γυναικεία, φανόταν σαν γερο-παισμένος, είχε άνδρώσει το μανσόν του ως τή μήτη του και κύτταζε κάτω... 'Εμεινε μαζί με το Βολταίρο πολύ λίγη ώρα»...

Τήν άλλη μέρα ο άσθενής είχε χειροτερέψει περισσότερο απ' όλες τις άλλες φορές. Οι οικείοι του είχαν άπελπιστεί κι' έλεγαν ότι μέσα σ' ένα είκοσιτετράωρο είχε αλλάξει τόσο, όσο δεν είχε αλλάξει μέσα σε τέσσερα χρόνια. 'Επίσης έλεγαν σε όσους πήγαιναν να τον ιδούν: «'Ο Βολταίρος πεθαίνει! 'Ο Βολταίρος φτύνει αίμα!»

Παρ' όλα αυτά και παρά τη συμβουλή του γιατρού, ο συγγραφέας δεν είχε πη γάλα όνου. Μονάχα εκείνη την ημέρα ήπιε καφέ, άνακατεμένο με πολύ λίγο γάλα...

Υστερ' απ' τις διαρκείς αυτές βελτιώσεις και χειροτερεύσεις, κι' αυτή τη φορά ο άρρωστος έγινε έξαφνα καλύτερα. Στις 25 Μαρτίου μάλιστα, ήταν τόσο καλά, ώστε μπόρεσε να βγή έξω μ' άμάξι. Έκανε μια βόλτα στο Παρίσι με την πρόφασι ότι θα πήγαινε να δει τη νέα πλατεία Λουδοβίκου 15ου. Πλήθος κόσμου παρακολουθούσε το άμάξι από πίσω. Κατά την επιστροφή από τον περίπατο αυτό, ο γέρος συγγραφέας φαινόταν δροσερότος παλληκάρι. 'Ο άέρας του υπαίθρου τον είχε ζωογονήσει. Ποτέ οι οικείοι του δεν τον είχαν ιδώ τόσο εύθυμο, όσο την ημέρα εκείνη. 'Αστενιόταν για την νουσοκόμια του, λέγοντας ότι την εύρισκε πολύ νέα για να περιποιηται ένα γέρο σαν κι' αυτόν και ότι το θέαμά του θα την άηδίαζε...

Απότομο ή άρρώστιας εξακολουθούσε το δρόμο της. Έπειτα από μερικές ημέρες άρχισε πάλι να φτύνει αίμα και πάλι τα πόδια του πρηστήκαν... Μά κανείς δεν άμφέβαλε ότι θα νικούσε κι' αυτή την κρίσι σάν τις προηγούμενες και γι' αυτό δεν άνησυχούσαν καθόλου. Καί πράγματι, ύστερ' από τρεις ημέρες, πόν είδαν να ντύνεται θημιά να μιλά στα πρόσωπα που έμπαιναν μέσα στο δωμάτιό του.

Η άπογοήτευσις του Βολταίρου για το κρεββατιώμα του αυτό, ήταν άκόμα μεγαλύτερη γιατί, μεταξύ των προσκεκλημένων, ήταν και διάφορες κορυφές της φιλοσοφίας και της λογοτεχνίας.

Στις 18 Μαρτίου, ο Βολταίρος έπέρασε άόμι μιά ά'χημη νύχτα. Έβγαλε άθρονο αίμα, προσερχόμενο απ'

'Ο Βολταίρος

ατι έπρεπε άπαραιτήτως να παραστέκη κοντά του τη νύχτα μιά νουσοκόμος. 'Ο Βολταίρος στην άρχή άρνήθηκε, μά στο τέλος έδέχθη από τον όσο ή νουσοκόμος να έλνε ώραία και νέα για να τον ξαναεισάγει μέσα στην πλήρη του. Έτσι του έπήγαν μιά νουσοκόμο είκοσι χρονών, την όποια έδέχθη με καταφανή εύχαρίστησι.

Υποκρίνοντας στην έπιμονή των οικείων του, ο Βολταίρος αναγκάστηκε να δεχθή στο τέλος, έντός του Τρονσέν και το γιατρό Λορρόν, του όποιου ή έπιστημονική άξία ήταν άναγνωρισμένη απ' όλους. Χάρις στις περιουσίες των δυο αυτών 'Ασκληπιάδων, ή κατάσταση του Βολταίρου καλύτερε άσθενώς και ή άιμοπτυσίς έπαυαν. 'Ο Τρονσέν, ό οποίος μόνος πειά, εξακολουθούσε να τον έπισκέπτεται, του έπέτρεψε να τρώη κανένα άγνό και ν' άντικαταστήσει το χαμομήλι μ' ένα ποτήρι κρασί.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΤΑ ΖΩΑ ΚΑΙ Η ΠΡΟΟΔΟΣ ΤΗΣ ΜΗΧΑΝΙΚΗΣ

Οι τυφλοπόντικες και ή σιδηροδρομικές γραμμές. Τα τηλεγραφικά σύρματα, ή άρκουδες και το μέλι. Συγκρούσεις ζώων και αυτοκινήτων. Μιά άγέλη έλεφάντων έναντίον ενός τραίνου! Τα πουλάκια που κεραυνοβολούνται από το ηλεκτρικό ρεύμα. Τα πουλιά και τ' άεροπλάνα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ένας από τους έχθρους των μηχανικών προόδων της άνθρωπότητας είναι και τα ζώα. Μισούν τα ζώα τις προόδους αυτές; 'Όχι. Τυφλά, από το ένστικτο τους μόνον κινούμενα, γίνονται πολλές φορές αίτια δυστυχημάτων και καταστροφών.

Υπάρχουν π. χ. ζώα, τα όποια, χωρίς να το θέλουν βέβαια, προσκούν μεγάλες βλάβες στους σιδηροδρόμους και στις σιδηροδρομικές γραμμές. Έτσι, στον Καναδά, ή σιδηροδρομική 'Εταιρεία αναγκάστηκε να ύποσχεθών μεγάλες άμοιβές σε όσους κατέρωσαν να έξολοθεύσουν τους περισσότερους τυφλοπόντικους από την περιοχή των σιδηροδρομικών γραμμών. Τό έκαναν δε αυτό, γιατί τα εργατικά αυτά ζώα εξακαθύν τις πολλές και τόσο μεγάλες ύπόγειες φωλιές κάτω από τις σιδηροδρομικές γραμμές, ώστε πολλές φορές συνέβησαν καθιζήσεις την ώρα που περνούσε το τρένο, έκτροχιάζει και δυστυχήματα.

Στον Καναδά, τραμεροί έλθροι των τηλεγραφικών στήλων είναι ή άρκουδες και οι βούβαλοι. Η άρκουδες, νομίζοντας ότι ή βοή που κάνουν τα σύρματα του τηλεγράφου προέρχεται από κάποιο μέλι—σι που βρίσκεται εκεί ψηλά, πέφτουν επάνω στους στήλους με όλη τους τή δύναμη, κι' άφου τους ρίξουν κάτω, τους ψάχνουν και τους μαρίζονται για να ιδούν πού είναι κρυμμένο το μέλι!

Οι βούβαλοι πάλι βρίσκουν ότι οι στυλοί του τηλεγράφου είναι καταλληλάτατοι για να... έβουν άπάνω τους τή ράχη τους και τρίζονται σ' αυτούς με τόση δύναμη, ώστε στο τέλος τους ρίχνουν κάτω!

Στη Βραζιλία πάλιν ζή ένα είδος δρυκολάπτου, ό οποίος είναι πολύ πιο μεγάλος και πιο δυνατός από τον Ευρωπαϊκό. Τα πουλιά αυτά συνθιζούν να χτίζουν τις φωλιές τους μέσα σε κορμούς δένδρων, τους όποιους πελεκούν με το έξαιρετικά δυνατό τους ράμφος. Στη Βραζιλία λοιπόν προτιμούν, αντί των δένδρων, να σκάσουν τη φωλιά τους μέσα στο έξυλο των τηλεγραφικών στήλων, και άν τα σύρματα τους ένοχλούν, τα κόβουν με το ράμφος τους και διακόπτουν έτσι την τηλεγραφική συγκοινωνία.

Επίσης, πολλές φορές τή νύχτα τα

ζώα του δάσους προσελκύονται από το φως των φάρων των αυτοκινήτων και στέκονται μπροστά τους άκίνητα σαν μηχανησιμένα. Έτσι ή σύγκρουσις επέρχεται μοιραία. 'Όταν το ζώο είναι μικρό, το αυτοκίνητο βέβαια δεν διατρέχει κανένα κίνδυνο. 'Όταν όμως το ζώο είναι μεγάλο, τότε τις περισσότερες φορές το αυτοκίνητο βγαίνει από το δρόμο του, χτυπάει σε κανένα δένδρο, το άναποδογυρίζει και οι επιβάτες του πληγώνονται ή σκοτώνονται.

Στάς 'Ινδίας, από όλιγο καιρού, μία ολόκληρη άγέλη έλεφάντων θέλησε να τ... βάλει με... ένα τραίνο! Στάθηκε επάνω στις γραμμές και ρίχτηκε με μανία έναντίον της άτμομηχανής. Κατά την επίθεσι αυτή

σκοτώθηκε ο άρχηγός της άγέλης. Αυτό έξαιρετικώς τους έλέφαντες σε φόβο σπρωκίο και τους έκανε άκόμη επιθετικότερους. Στο τέλος όμως είδαν ότι δεν μπορούσαν να τ' άγιάλουν πέρα με το τρένο και τότε άποφάσισαν να άποχωρήσουν.

Πολλά πουλιά, κατά τα άποδημητικά ταξείδια τους, κάθονται για να ξεκουραστούν επάνω στα σύρματα των στήλων που μεταφέρουν ήλεκτροικό ρεύμα από το εργοστάσιο στην έξοχή. Τα σύρματα όμως αυτά δεν είναι άκίνητα σαν τα σύρματα του τηλεγράφου και έτσι τα δυστυχήματα

Εβρα, βρέφος, κα- [λεί σε ή γής, καλεί σε 'Αι-Γιάν- [νης ό Βαφτιστής. Έβρα, βρέφος, κα- [λεί σε ή Παναγία που έχει γεννήσει [τό Χριστό!

πουλιά κεραυνοβολούνται και έκασοντάδες από το ηλεκτρικό ρεύμα.

Ήσυχαστικά ένδιαφέροντα είναι πάλιν ή στάσις των πουλιών πρὸς τα άεροπλάνα. 'Απ' αυτά, τα μικρότερα νομίζουν ότι το άεροπλάνο είναι κάποιο μεγάλο άρπακτικό πουλί και πετούν όσο το δυνατόν ταχύτερα για να άπομακρυνθών απ' αυτό.

Αλλά πουλιά πάλιν, ιδίως τα άρπακτικά, θεωρούν το άεροπλάνο ως έχθρο τους και, παρ' όλο το μέγεθός του, δεν διστάζουν να έπιτεθούν έναντίον του. Έτσι, ό περίφημος άερος πόρος και έξερευνητής του Νοτίου Πόλου Μπέρντ σε μία πτήσι του στην Νικαράγουα υπέστη τήν επίθεσι ενός κοπαδιού από άγρίους γύπες, οι όποιοι έπεσαν επάνω στο άεροπλάνο του και άρχισαν να χτυπούν αυτόν και τον σύντροφό του. 'Ο Μπέρντ για να σωθή αναγκάστηκε να προσγειωθεί.

ΓΥΡΟ ΑΠΟ ΤΟΝ ΤΟΠΟ ΜΑΣ

ΛΑ'Ι'ΚΕΣ ΔΟΞΑΣΙΕΣ

Στην Οίνοντα της Λακωνικής, όταν χαμιά γυναίκα δυσκολεύεται στον τοκετό, την πλησιάζει μία συμμενισιά της και της λέει:

«Τώρα που ερχόμουν, άπάντησα ένα μούλαρι φορτωμένο με άσκη γυνάτα λάδι και τα άσκη έπασαν απ' το σάμαρι και το λάδι χύθηκε».

Τα λόγια αυτά πιστεύουν ότι έχουν τή δύναμη να κάνουν το παιδί να βγή γρηγορώτερα απ' την κοιλία της μητέρας του.

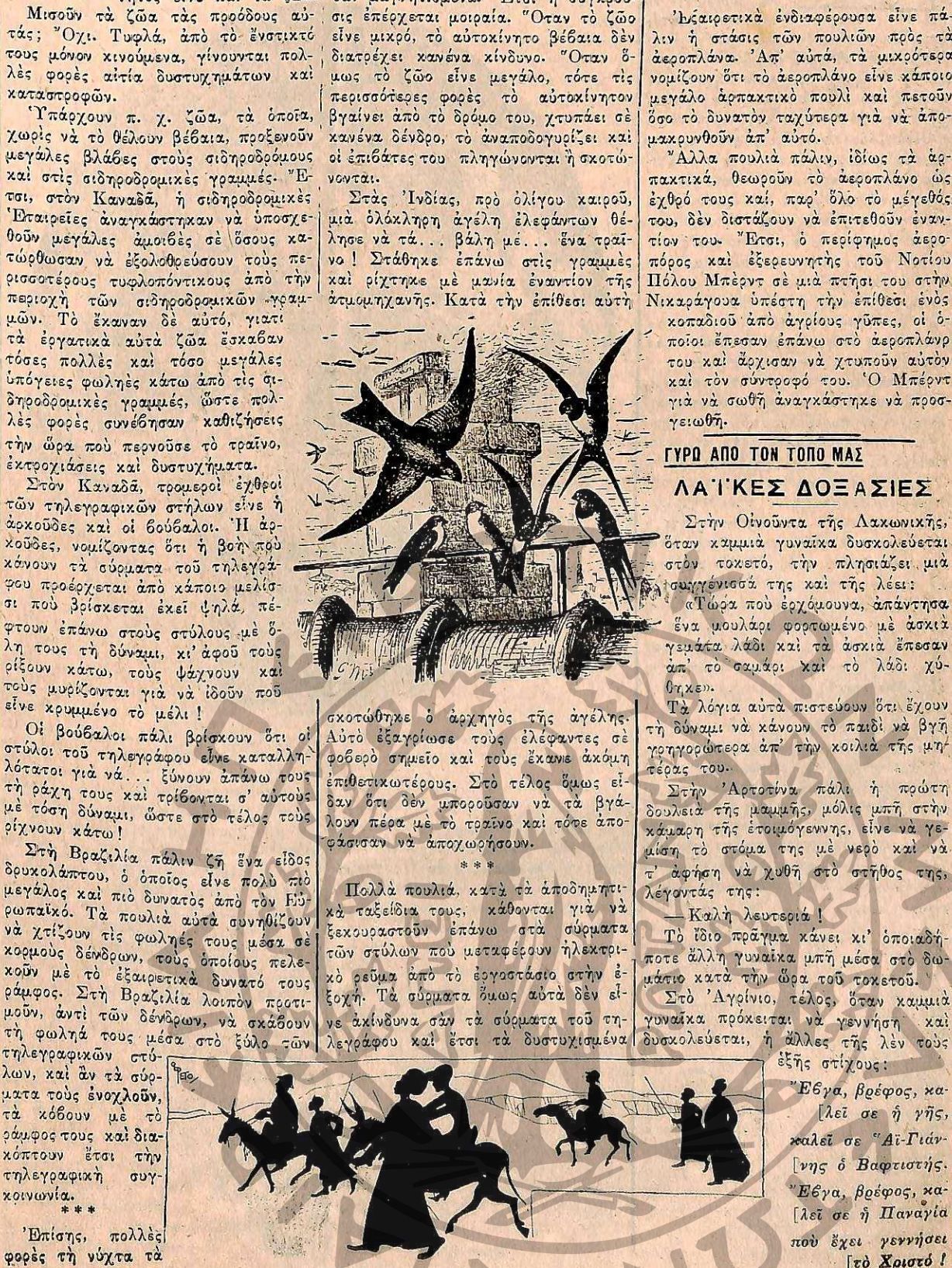
Στην 'Αρσινόη πάλι ή πρώτη δουλειά της μαμής, μόλις μπη στην κάμαρη της έτοιμόγεννης, είναι να γεμίσει το στόμα της με νερό και να τ' άφήσει να χυθή στο στήθος της, λέγοντάς της:

«Καλή λευτεριά!

Τό ίδιο πράγμα κάνει κι' οποιαδήποτε άλλη γυναίκα μπη μέσα στο δωμάτιο κατά την ώρα του τοκετού.

Στο 'Αγρίνιο, τέλος, όταν χαμιά γυναίκα πρόκειται να γεννήσει και δυσκολεύεται, ή άλλες της λέν τους έξης στίχους:

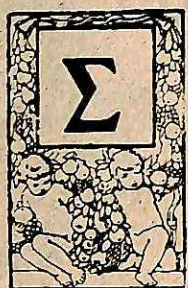
Εβρα, βρέφος, κα- [λεί σε ή γής, καλεί σε 'Αι-Γιάν- [νης ό Βαφτιστής. Έβρα, βρέφος, κα- [λεί σε ή Παναγία που έχει γεννήσει [τό Χριστό!

Η ΜΕΓΑΛΗΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΗΣ ΣΤΕΨΕΩΣ ΤΟΥ ΤΣΑΡΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ II

Ένα παλαιό ξίδιο των Ρώσων αυτοκρατόρων. Η άφιξη των Τσάρων στη Μόσχα. Η λαμπρή τελετή της στεψέως. Η κακή προφητεία των προφητικών. 800.000 λαός συγκεντρωμένος απ' όλη τη Ρωσία στη Μόσχα! Τα δώρα των Τσάρων προς το λαό. Το αναμνηστικό κύπελλο. Η συγκεντρωσις του πλήθους στην πεδιάδα Σοντισκόγιε. Η χωροφυλακή αδυνατεί να συγκρατήσει το πλήθος, κ.τ.λ.

ΤΙΣ 30 Μαΐου 1896, ο Νικόλαος Β', αυτοκράτωρ, έλεγε Θεού, πατών των Ρωσικών, έκαμε την εισοδή του στη Μόσχα, την παλαιά πρωτεύουσα της αυτοκρατορίας, όπου γινόντουσαν η στεψίς όλων των Τσάρων, για ν' αποθεσθ, ακολουθώντας το παλιό έθιμο, με τα ίδια του τα χέρια, επάνω στο κεφάλι του το αυτοκρατορικό στέμμα, μέσα στη Μητρόπολη του Ουσπάνσκυ.

Πρό εδωμάτων ολοκληρώνον γινόντουσαν η προετοιμασίες για την επίσημη εισοδή του Νικολάου και για τις εορτές της τελετής. Οι δρόμοι, από τους οποίους θα περνούσε η αυτοκρατορική πομπή, είχαν επιδιορθωθεί και σκαπανιστή με κίτρινη άμμο και εξέδρες είχαν στηθεί σε πολλά σημεία τους. Είχαν στολίσει τις προσόψεις των σπιτιών και τα παρόδια με γκιρλάντες από φυσικά λουλούδια, με τσάπρες και πολύτιμα υφάσματα.

Η χαμπάνες έσημειαν μεσημέρι, όταν αντήχησαν οι πρώτοι κανονισμοί των πυροβολαρχιών που είχαν εγκατασταθεί επίτηδες μέσα στο παρόκ Παυλόβκ, αναγγέλλοντας ότι ο Τσάρος είχε διασχίσει τις πόλεως της πόλεως. Η χαμπάνες της Μητροπόλεως έσημειαν ακατάπαυστα και η ανυπομονησία του πλήθους είχε φτάσει στο κατακόρυφο... Έξω από φάνηκε από πέρα ή πομπή. Ένα σύνταγμα κοζάκων προχωρούσε επί κεφαλής, έπειτα έρχονταν ο Τσάρος καθέλα σ' ένα ύψος άσπρο έλαιο, φορώντας την άσπρη στολή του συντάγματος Προσωπικού και πίσω του, σ' ένα μεγαλοπρεπές όλοκληρο άμαξι, συνομένο από έξι έλαιο, η Τσαρίνα, φορώντας τη Ρωσική εθνική ένδυμα, έρχονταν από πέντε μέρες μετά την άφιξη του Νικολάου στη Μόσχα, έγινε η καβ' αυτό στέψις του. Όλες η χαμπάνες των τετρακοσίων εκκλησιών της πόλεως έσημειαν συγχρόνως, όταν ο Τσάρος και η Τσαρίνα έμπήκαν στη Μητρόπολη. Η στέψις έγινε ημέρα Τρίτη, στις 30 Μαΐου, με τις 13 Ιουνίου, σύμφωνα με το Γρηγοριανό Ημερολόγιο. Γι' αυτό οι προφητικές έλεγαν πως κάποιο δυστύχημα θα συμβεί. Κανείς όμως δεν έφτανε να πει ότι τα λόγια θα έβγαιναν αληθινά από την τρομερή καταστροφή που θα γινόταν σε λίγο.

Κατά την ώρα της στεψέως του Τσάρου, η παλαιά Μητρόπολη της Μόσχας παρουσίαζε ένα θέαμα λαμπρό και άφροντο σε μεγαλοπρέπεια. Βικανώντες χιλιάδες κεριών είχαν ανάψει και ακουγόταν το άσπαρτικό με και γλυκύτατο φως τους μέσα στο έσωτικό της εκκλησίας, της οποίας οι τοίχοι και οι στήλοι, στολισμένοι από πάνω με κάτω με άσπρα, χρυσά και πολύτιμα πετρώματα, αντανάκλασαν πολλαπλάσιοντας τις ανταύγειες των φώτων. Ανάμεσα σε τέσσερις όλοκληρους στύλους ήταν στημένοι οι θρόνοι των Τσάρων, σε μια εξέδρα στωμένη με βελούδα και πορφύρες. Δεξιά κι' αριστερά από θρόνο, στεκόονταν όλα τα μεγαλείτερα πρόσωπα του κράτους: Τα μέλη της αυτοκρατορικής

σημάθηκε μόλις μπήκαν οι Τσάροι. Ο Τσάρος εξακολουθούσε να φορά την στολή του συντάγματος της φρουράς και η Τσαρίνα την εθνική στολή των Ρώσων, από ύψος λινό. Δεν είχε κανένα κόσμημα επάνω της και η μπουκλές των μαλλιών της έπεφταν λυτές απάνω στους ώμους της.

Ήταν έντεκα ή δώδεκα όταν ο Τσάρος έβηκε μόνος του το στέμμα και

στην κοιλιά του Σοντισκόγιε, που βρίσκεται στο δρόμο της Πετρούπολεως, για να λάβουν μέρος στη διανομή των τροφίμων και των αναμνηστικών δώρων, η οποία θα γινόταν σύμφωνα με μια παλιά συνήθεια.

Κατά έκπληξη χιλιάδων προχωρούσαν προς τη Μόσχα, όλοι έπιθυμούσαν να λάβουν ένα δώρο των νεοστεφθέντων αυτοκρατόρων, χωρίς να υποψιάζονται την τρομερή καταστροφή που έμελλε να γίνει σε λίγο, μετά από τις πιο τρομερές καταστροφές που άποφείει η Ιστορία της ανθρωπότητας.

Το έθιμο αυτό της διανομής δώρων στο λαό το έγκαινιζε ο Βόρις Γκοντόνοφ και από τότε όλοι οι Τσάροι μετέβαλαν τη στέψη τους σε λαϊκή εορτή. Κατά τη στέψη του 'Αλεξάνδρου Γ' τόσο κόσμος είχε συγκεντρωθεί, ώστε αναγκάστηκαν να χρησιμοποιήσουν για τη λαϊκή εορτή την άπέραντη πεδιάδα του Σοντισκόγιε, γιατί η δημόσια πλατεία της Μόσχας δεν χωρούσαν όλο αυτό το λαό. Τετρακόσιες χιλιάδες λαοί είχαν μαζευτεί τότε απ' όλες τις γωνίες της Ρωσίας. Κατά τη στέψη του Νικολάου Β' συγκεντρώθηκαν διπλάσιοι.

Έτσι, όποιος κατά τις 30 Μαΐου πήγαινε προς τη Μόσχα ή είχε καμιά δουλειά στα περίχωρά της, θα συναντούσε στο δρόμο μια πραγματική μετανάστευση πληθυσμών. Κατά δεκάδες χιλιάδων οι προκινητά αυτοί έδαζαν στους δρόμους ή ανάμεσα απ' τους άγρους και τα λιβάδια, προς την πόλη της στεψέως, ζυπόλητοι, κουρελιασμένοι ή ντυμένοι με όλα τα είδη των κοσμημάτων της άπέραντης αυτής αυτοκρατορίας. Τα πράγματα που πήγαιναν στη Μόσχα ήταν τόσο φορτωμένα από εφόδια, ώστε αναγκάζονταν να βάζουν τους μουζίκους στην πρώτη θέση και πάλι να μη χωρούν. Έτσι, πολλοί ταξίδευαν επάνω στις οροφές των βαγονιών, στα σκαλοπάτια του τρένου και σιτάνεμένοι μες στους διαδρόμους σαν πραγματικές σαρόλλες του κουτιού!

Τα πλήθη έρχονταν στη Μόσχα απ' όλες τις επαρχίες της άπέραντης αυτοκρατορίας: 'Απ' την Κριμαία κι' απ' τη Σιβηρία, από τον Καύκασο και τον Αρσάγγελο και πολλοί είχαν διανύσει δρόμο 200 και 300 βερστών πεζοί μόνο και μόνο για να παρασταθούν στις εορτές της στεψέως...

Οι σταθμοί της Μόσχας ήταν πλημμυρισμένοι από άνδρες και γυναίκες, από παιδιά και γέροντες, οι οποίοι διαμονεύονταν εκεί. Τη νύχτα, όλοι δεν είχαν στέγη, κομόντουσαν στα σκαλοπάτια των σπιτιών της Μόσχας, στα ανδία των κατασκευαζόμενων έξωδων και τις δημόσιες πλατείες. Έτσι η πόλις της στεψέως έμοιαζε με κατακνημια προσφύγων ή με πρόσφυγες πολιορκημένο. Οι περισσότεροι όμως από το πλήθος τραβούσαν

προς την πεδιάδα του Σοντισκόγιε, όπου και διενυκτέρευαν. Έπειδή δε ο καιρός ήταν γλυκύτατος, διαρκώς και νέα πλήθη έφταναν προς τη Μόσχα. Έτσι, κατά τις 4 το πρωί της 30 Μαΐου υπελογίσθη το συγκεντρωμένο πλήθος σε ένα περίπου εκατομμύριο.

Ός δώρα του αυτοκρατορικού ζεύγους επρόκειτο να μοιρασθούν ένα μαντήλι και ένα κύπελλο, και, εκτός αυτών, διάφορα τρόφιμα και ποτά. Έτσι, σε κάθε προσκυνητή θα έδιδετο μια όξα άσπρο ψωμί, ένα μαντήλι χρωματιστό, στο οποίο μέσα θα ήταν τυλιγμένα μισή όξα λουκάνικα, ένα πακέτο ζαχαρωτά, καρόδια και ένα γλυκύσμα και τέλος ένα κύπελλο—το περίφημο κύπελλο που έμελλε να στοχίστη τη ζωή σε τόσους δυστυχισμένους ανθρώπους—αλκατωμένο, με τ' αρχικά του αυτοκρατορικού ζεύγους, με το στέμμα, το θυρεό της αυτοκρατορίας και τη χρονολογία της στεψέως. Το μαντήλι πάλι θα είχε χαραγμένη την έπιγραφή: «Είς ανάμνηση της λαϊκής εορτής 1896».

Η άναμνησις όμως αυτή έμελλε να είναι τρομερή. Πεντακόσιες χιλιάδες τέτοια δέματα είχαν έτοιμασθή, γιατί σε τόσο άνδρα τον αριθμό του συγκεντρωμένου πλήθους. Ο έργοστασιάρχης που είχε κατασκευάσει τα κύπελλα τα υπελόγηζε προς πέντε εκατρία το κομμάτι, έπιφυλάσσοντας για τον έαυτό του το δικαίωμα να κατασκευάσει και άλλα τόσα, τα οποία να πουλήσει προς ένα ρούβλι το ένα.

Είχαν περιφράξει ένα μεγάλο μέρος της άπέραντης πεδιάδας του Σοντισκόγιε για να γίνει εκεί η λαϊκή γιορτή. Στο μέρος αυτό βρισκόντουσαν άναριθμοι μπουφές με κρασί και μύρα για το λαό, ιπποδρόμοι, ορχήστρες και θέατρο ακροβατών. Δεν επρόκειτο μόνο να μοιρασθούν δώρα στο λαό, αλλά ήμελαν επίσης να τον κάνουν να διασκεδάσει και να ευθυμιασθεί... Δυστυχώς όμως τα πράγματα έμελλαν να συμβούν πολύ διαφορετικά.

Κατά τις δέκα και μισή το βράδυ, ο άρχηγος της χωροφυλακής, η οποία βρισκόταν εγκατεστημένη στην πεδιάδα, άναφερε τηλεφωνικά στον άρχηγό ότι το πλήθος ήταν τόσο πολύ, ώστε υπήρχαν κίνδυνοι δυστυχημάτων. Άμέσως ο άρχηγος έώτησε τηλεφωνικά τον ύπουργό της 'Αστυνομίας αν ή χωροφυλακή θα έπαυε να είναι στην πόλη της στεψέως, ή αν θα έμελλε να παραμείνει στην πόλη. Ο ύπουργός της 'Αστυνομίας, δυσχεστεμένος από την προσφορά αυτή, άρνήθηκε να τη δεχτεί.

Και έτσι συνέβη η φοβερή τραγωδία που ήταν γραφτό, φαίνεται, να συμβεί και την οποία θα διηγηθούμε στο προσεχές φύλλο.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε εξαιρετικώς καλές τιμές παλαιά εβδελία και όλοκληρους εβδελιόθλας, χειρόγραφα παλαιά και εβδελία (χαλκογραφία, λιθογραφία κ.τ.λ.). Επίσης περιοδικά έκδοθέντα μέχρι του 1900, έπιγραφές, εβδελία ξένων γλωσσών κ.τ.λ. κ.τ.λ. Πληροφορίες στο γραφείο μας

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΠΕΡΙΓΗΓΝΤΩΝ

Ο ΠΟΥΚΑΙΝΒΙΛ ΚΙ' Ο ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ

Το φιλικό γεύμα στις Βερσαλλίες. Η μυστηριώδης έπαυσις. Η πρώτες άνησυχίες του φίλου του Πουκαινβίλ. Ο περίπατος μέχρι της... Βρέστης! Τα πέντε λεπτά της διαμονής. Το καινούργιο πλοίο του έξερευνητου. Ένας καταναγκαστικός γύρος του κόσμου, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο διάσημος Γάλλος περιηγητής Πουκαινβίλ, για το όποιον τις περιπέτειες γράψαμε πρό καιρού έκτενώς στην «Οικογένεια», περνούσε κάποιον μεσημέρι με τ' άμαξι του από τη λεωφόρο των 'Ηλυσίων Πεδίων στο Παρίσι, όταν ξαφνικά συνάντησε έναν φίλο του, ο οποίος προχωρούσε πεζός.

Ο Πουκαινβίλ σταμάτησε άμέσως τ' άμαξι του και προσκάλεσε το φίλο του να πάει μαζί του στις Βερσαλλίες για να του κάνει το τραπέζι. Ο φίλος του περιηγητή δέχθηκε πρόθυμα την πρόσκλησή του κι' ανέβηκε στ' άμαξι.

Σ' όλο το δρόμο, ο Πουκαινβίλ ήταν ευθυμικός και όμιλητικός. Όταν όμως τ' άμαξι έφτασε στις Βερσαλλίες, δεν έσταμάτησε, αλλά εξακολούθησε να τρέχει.

Πού με πάς; έφώναξε τότε στον Πουκαινβίλ ο φίλος του. Δεν μου είχες πει πως θα πηγαίναμε στις Βερσαλλίες...

Ναι, του άπάντησε ο Πουκαινβίλ. Δεν σου είπα όμως όλη την αλήθεια... Μά, είμαι βιαστικός! Πρέπει να γυρίσω γρήγορα στο Παρίσι... Πού με πηγαίνεις;

Έδω κοντά... Είμαι καλεσμένος σε μια έπαυσι. Έλα μαζί μου... Θα γίνης δεκτός μ' ένθουσιασμό. Και θα δής τί περιποιητικούς ανθρώπους πού θα συναντήσουμε εκεί...

Ο φίλος του, τί να κάνει!—δεν έφερε καμιά αντίρρηση και το άμαξι εξακολούθησε το δρόμο του... Μά, έπειτα από λίγη ώρα, βλέποντας ότι τ' άμαξι δεν στεκόταν πουνεκά, άρχισε ν' άνησυχί. Ο Πουκαινβίλ τότε του έδειξε ένα κτίριο που φαινόταν στο βάθος του δρόμου και του έπαι: —Φτάσαμε! Αυτή είναι η έπαυσις πού σου είπα...

Σε λίγο τ' άμαξι σταμάτησε παγάμα μπρος στην έξωποτα της «έπαυσις», η οποία ήταν άπλούστατα ένα... πανδοχείο!

Πού μ' έφερες εδώ! Άρχισε να διαμαρτύρεται ο φίλος του Πουκαινβίλ. Πώς θα γυρίσω πίσω στο Παρίσι...

Θά σου κάνω το τραπέζι, όπως σου υποσχέθηκα, και κατόπιν θά με συνοδεύσης στη... Βρέστη! άπάντησε περιηγητής. Έχω κάποια δουλειά εκεί και, τέτοια θαυμασία μέρα πού

είνε σήμερα, άξίζει να κάνουμε ένα μικρό περίπατο...

Και θά μείνεις πολύ στη Βρέστη; τον ρώτησε με αγωνία ο φίλος του.

Ούτε πέντε λεπτά! άπάντησε χαμογελώντας μυστηριώδως ο διάσημος περιηγητής. Ούτε πέντε λεπτά... Σου δίνω το λόγο μου...

Μά δεν μπορώ ναρθω μαζί σου! διαμαρτύρησε πάλι ο φίλος του. Δεν έχω ούτε άσπρόρουχα, ούτε κάλτσες.

Έχω ένα απ' όλ' αυτά μέσα στ' άμαξι μου!

Όταν μπή κανένας μία φορά στο χορό, είναι αναγκασμένος να χορεύει. Έτσι και ο φίλος του Πουκαινβίλ έκάθισε μαζί του στο τραπέζι, έφα-

της ήρεμα ο Πουκαινβίλ. Δεν σου είχα υποσχεθί πως θά μείναμε πέντε-10 λεπτά της ώρας μόνο στη Βρέστη; —Ε, λοιπόν;...

Λοιπόν... Φεύγουμε! Το πλήρωμα δεν περιμένει παρά την άφιξη μου για να ξεκινήσουμε...

Και πού πηγαίνουμε; έρώτησε πελιδνός από τον τρόπο του ο φίλος; του περιηγητή.

Εκκινούμε... για να κάνουμε το γύρο του κόσμου! άπάντησε ο Πουκαινβίλ. Θά δής τί ώραία πού θα περάσουμε... Μην άνησυχείς για τίποτε: Ρούχα, άσπρόρουχα κι' ό,τι άλλο σου χρειασθί ύπάρχουν στο πλοίο άφθονα!

Κι' ενώ έλεγε τα λόγια αυτά ο διάσημος έξερευνητής, το πλοίο έσήκωνε την άγκυρα.

Κι' έτσι, ο φίλος του Πουκαινβίλ αναγκάστηκε, θέλοντας και μή, να κάνει το γύρο του κόσμου.

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ
ΤΟ ΚΟΤΟΠΟΥΛΟ ΚΑΙ
Η ΣΑΛΤΣΑ ΤΟΥ

Στα 1760, ο διοικητής μιας 'Αγλικής επαρχίας, επί τη ευκαιρία της συνόδου του τοπικού Κοινοβουλίου, παρέθεσε στο Διοικητήριο ένα επίσημο δείπνο σ' όλους τους ευγενείς του τόπου. Κατά τη διάρκεια όμως του δείπνου, κάποιος καλεσμένος φημιζόμενος για την ταγκουνιά του, άρπαξε με τρόπο από την πινατέλα και έχωσε στην τσέπη του σακακιού του ένα όλοκληρο κοτόπουλο!

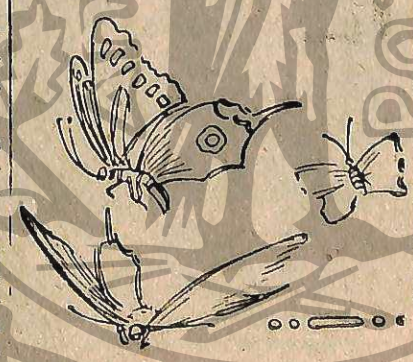
Ο μάγειρος όμως του διοικητή τον άντελήφθη και, χωρίς να χάσει καιρό, έπήγε στην κουζίνα, έγερσε μία κατασρόλα με καυτή σάλτσα και έπειτα ξαναγυρίζοντας στην τραπέζια, προχώρησε προς τον αδιακρίτο καλεσμένο και, χαμογελώντας ύποχρεωτικά, του έπαι:

—Το κοτόπουλό σας, έρετε, θά είναι πολύ νοστιμότερο με σάλτσα!

Και χωρίς να περιμένη άπάντησι, έχωσε την καυτή σάλτσα στην τσέπη του, όπου υπήρχε και το κοτόπουλο!

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Αν θέλετε να διατηρήσετε το χρώμα των μαύρων μαλλιών σας, πλύνετε τα με πυκνό ζουμί από φύλλα καρόδιας κι' αφού στεγνώσουν, περάστε αποπάνω τους με μία μικρή βούρσα λίγη βαζελίνη.

Η ΤΡΟΜΕΡΩΤΕΡΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

ΤΟ
ΑΚΕΦΑΛΟ ΠΤΩΜΑ

Δύο γράμματα του Ρεπουλη. Τι διηγήθηκαν στην 'Αστυνομία δυο παιδιά. 'Ο μυστηριώδης Κωστής. 'Εγκληματίας ή λαθρέμπορος; Μετά 13 ημέρες. 'Όπου αποκάλυπτεται η ταυτότης του θύματος. 'Ο Δημήτριος Μακρής και η φωτογραφία του. 'Ενας κίβρινος της 'Αστυνομίας. 'Ο Βαλσαμής μπρεστά στο άκεφαλο πτώμα. κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Συνεχίζουμε τη φοβερή και μυστηριώδη υπόθεση του άκεφάλου πτώματος, που συνετάραξε την Ελλάδα από 35 ετών.

Στην αστυνομία, η γοργά 'Υδραύση κατέθεσε ότι στο πτώμα άγνωστος πραγματικός το γυνή της, από τον οποίο είχε ημέρες να λάβη γράμμα και ο οποίος βρισκόταν στην Αϊδηφό.

Μά η αστυνομία δεν πολυπίστευε στα λόγια της και είχε δίχρη.

Πραγματικώς όταν η γοργά Ρεπουλη κλαίγοντας σπαρακτικά, ξαναγύρισε στις 'Αθήνας, βρήκε στο σπίτι της δυο γράμματα του γυνή της. Τό ένα από τη Χαλκίδα, τό άλλο από την Αϊδηφό, με χθεσινή ημερομηνία. Τό προκομμένο ταχυδρομείο της τό έφερε και τό δυο μαζί! Και η καθυστέρησης αυτή έκανε την 'Υδραύση—πού ήταν και λιγάκι ύστερική—νά πιστέψη ότι ο γυνής της ήταν ο άποκεφαλισμένος, ενώ ο Παντελής Ρεπουλης έξοσε μία χαρά, στην Αϊδηφό.

Η ανάκρισις έστρεψε άμέσως την προσοχή της σέ άλλη διεύθυνσι. Και η υπόθεσις έπηρε την ακόλουθη φάσι:

Δύο παιδιά, ο Γεώργιος και Μιχαήλ Κόνταρης, άδελφοί, ηλικίας 14 ετών ο ένας και 11 ο άλλος, παρουσιάστησαν στην 'Αστυνομία Πειραιώς και κατέθεσαν ότι είχαν έλθει από 4 ημερών από την 'Αλεξάνδρεια, συνοδευόμενοι από κάποιον 'Έλληνα Κωστή, άγνωστου επωνύμου. 'Ο Κωστής αυτός, μαζί με κάποιον Σταυρόπουλο, είχαν έμπορικώς κατάστημά στην 'Αλεξάνδρεια, και τό δυο παιδιά ύπηρετούσαν υπάλληλοι στο κατάστημά τους. Τους έδιναν από ένα πανόρι με διάφορα ψιλικά—κουβαράκια, κουβαρίστες κ.λ.π.—και τό παιδιά έγύριζαν στους μαγαλάδες της 'Αλεξανδρείας και τό πουλούσαν.

Μία μέρα ο Κωστής έπηρε τό παιδιά ιδιαίτερος και τούς ειπε:

—'Εγώ διέλυσα με τό Σταυρόπουλο, και θα πάω στο Κάιρο ν' ανοίξω μαγαζί. 'Ερχόσαστε μαζί μου!

Και τούς ύποσχέθηκε πολλά.

Οι άδελφοί Κόνταρη δέχτηκαν πρόθυμα νά τον ακολουθήσουν κι' ετοιμάστηκαν για τό ταξίδι. Την άλλη μέρα ο Κωστής έπηρε τό παιδιά, αντί όμως νά τό φέρη στο σιδηρόδρομο, τό ώδήγησε στο λιμάνι και ανέβηκαν μαζί σ' ένα μεγάλο βατόρι, τό όποιον σέ λίγο έβαλε άτιμό.

Κατά τον πλοών—γράφει ή 'Εστίας της 20ης Φεβρ. 1895—ο Κωστής τούς ειπε ότι πηγαίνουν εις Πειραιά και όχι εις Κάιρο. Διατί μετέβαλε σκοπόν, δεν έγνώριζαν...

Ο Κωστής είχε μαζί του χρήματα ως 200 λίρας. Γι' αυτό έλάμβανε διάφορες προφυλάξεις όταν ένομιάντο. Τό παιδιά εινε ρακένδυτα, οίκτρα την θεάν, και αποκλείοντα κάθε ύπόνοιαν περί άνηθίκων σκοπών του Κωστή, εκτός άν επρόκειτο περί δουλεμπορίας! 'Όταν τό άτιμόπλοιο κατέπλευσεν εις Πειραιά, έμπήκαν δλοι εις την λέμβον του Παναγιώτη

Κεραμιδά ή Καζαμία, γνωστού λεμβούχου και απεβέβασθησαν εις την Τροούμαν. 'Εκεί ο Κωστής παρέδωσε τό παιδιά εις τόν βοηθόν των λεμβούχων Βασίλειον Κρητικόν και μίαν δραχμήν διά νά τό οδηγήση εις τό ξενοδοχείον νά κοιμηθούν. Τά παιδιά ώδηγήθησαν εις τό τελευταίον τάξεως ξενοδοχείον ή 'Κωνσταντινούπολις' και έκοιμήθησαν,

ΤΑ ΚΥΝΗΓΙΑ ΤΩΝ ΘΗΡΙΩΝ ΣΤΑ ΔΑΣΗ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

Κυνήγι ελέφαντος μέσα στη ζούγκλα. 'Ο Εδωπαίος κυνηγός εινε ο περιφημος δημοσιογραφος και εξερευνητης Στάνλεϋ, ο όποιος μετέθε στα δάση της 'Αφρικης προς άνευρεσιν του έξαφανισθέντος μεγάλου εξερευνητου Λίβινγκστον. 'Ο Στάνλεϋ κατόρθωσε ν' άνευρη τον Λίβινγκστον, μετά πολλας περιπετειας και τρομερους κινδύνους.

έκτοτε δε δεν είδαν τον Κωστήν.

Την άλλη μέρα όμως ο ξενοδόχος έδωξε τό δυο παιδιά, γιατί δεν είχαν νά πληρώσουν. Τά παιδιά έγύριζαν άλλτες στους δρόμους, ή 'Αστυνομία τό έμάζεψε ως άπροσάλευτα και τό γεγονός έγράφη στη 'Σφαίρα' του Πειραιώς. 'Ενας κοσμηματογράφος, όνόματι Ι. Χρυσοχός, έδιάβασε την είδησι, άνεγνώρισε από τό δνόματα, ότι τό παιδιά ήταν συγγενείς του και πήγε και τό παρέλαβε. 'Υστερα όμως πού έδιάβασε τό περί του άκεφάλου πτώματος, ύποψιάστηκε μήπως ο έξαφανισθείς Κωστής εινε ο δολοφονημένος, παρουσίασε τό παιδιά στην 'Αστυνομία και εξέθεσε την ύπόθεσι του μυστηριώδους ταξιδιού.

Μετά την κατάθεσιν των δυο αυτών μικρών, ή 'Αστυνομία έσπευσε άμέσως νά συλλάβη τούς δυο Πειραιώτες βαρκάχδες. 'Ο Καζαμίας ήταν ένας άνθρωπος κοντού άναστήματος, Σωρινός την καταγωγή, και φαινόταν πονηρός με φυσιογνωμία ύπουλη. 'Ο άλλος βαρκάχης, ο Κρητικός, ήταν ψηλός, λιγνός, μάλλον συμπαθητικός. Και οι δυο βαρκάχδες άνεκρίθησαν και από μιά άρχής ήσαν σέ διαφωνία με τίς καταθέσεις των παιδιών. 'Ο Καζαμίας έδεβαίονε ότι τό δυο παιδιά τό είδε μέσα στη σκάλα του βαποριού και έπειδή του είπαν ότι δεν έγνώριζαν κανένα στον Πειραιά, τό έλυπήθηκε και τό παρέλαβε, για νά τό βγάλη στην Ξηρά. Δεν τό συνόδευε ούτε Κωστής, ούτε κανένας άλλος, και έπειδή του είπαν ότι κατήγοντο από την Κρήτη, τό έβγαλε άμέσως στην Ξηρά και μόλις είδε νά περνά ο Κρητικός, του ειπε:

—Ρέ Βασίλη, πάρε αυτά τό παιδιά, εινε πατριωτάκια σου και δεν γνωρίζουν έδώ κανένα.

'Ο Βασίλης τό παρέλαβε και από τότε ο Καζαμίας δεν έμαθε τίποτε γι' αυτά.

Η 'Ακρόπολις' έγγραφε σχετικώς:

«Οι δυο λεμβούχοι κρατούνται εις την 'Αστυνομίαν, διά νά τούς φέρον εις άντιπαράστασιν με τό παιδιά. 'Εξ όλων αυτών των κήπως συγκεχυμένων πληροφοριών, φθάνει κυνείς εις τό εξής συμπέρασμα:

«Ότι τό άκεφαλον πτώμα πιθανόν νά εινε ο έξαφανισθείς Κωστής. Πώς και διατί εξαφανίσθη εινε μυστήριο. Τό λεγόμενον από των δυο παιδιών ότι έφερε μαζί του 200 λίρας εινε πιθανόν, δεν εινε όμως και βέβαιον. 'Αν ήτο βέβαιον, τότε άσφαλώς ληστεία έχει λάβει χώραν και θύμα αυτής ήπαι ο μυστηριώδης Κωστής.

'Αλλ' όπήρξε πράγματι Κωστής, αφού οι λεμβούχοι ισχυρίζονται ότι τό παιδιά τό έγύρην εις την κλίμακα του άτιμόπλοιου μόνα και άσυνόδευτα και άν' εκεί τό παρέλαβαν; Αυτό πρέπει νά εξακριβωθή, όποτε θα λυθή και τό μυστήριο. Η ανάκρισις έχει εξ άλλης πηγής την πληροφορίαν, ότι εν τοιούτον πρόσωπον μή χρήματα ήλθεν εξ 'Αλεξανδρείας, άγνωστον όμως άν ήτο ο Κωστής».

«Επειτα άπ' όλα αυτά ο όρμόδιος άνακριτής έτηλεγράφησε στο 'Έλληνικόν Προξένιον 'Αλεξανδρείας νά έγρωτήσουν τόν Σταυρόπουλον πού εινε τό επώνυμο του συνεταίρου του Κωστή και άν έξοχη πού βρίσκεται αυτός τόρα. Νά εξακριβωθή ακόμη, άν, όταν έφυγε ο Κωστής από την 'Αλεξάνδρεια, είχε μαζί του πολλά χρήματα.

Υπήρχε όμως και κάτι πού εξέλιζε τάς αρχάς και στη νέα αυτή φάσι της ύποθέσεως: Οι μικροί άδελφοί Κόνταρη, πού είδαν τό πανταλόνι του άκεφάλου πτώματος, έβεβαίωσαν ότι δεν ήταν εκείνο πού έφορούσε ο Κωστής. Αυτό, φυσικά, έφθανε νά διαψεύσει όλες τίς ύποθέσεις. 'Αλλ' αφού οι κακούργοι έλαβαν τό μέτρο ν' αποκόψουν τό κεφάλι του θύματος, για νά μην άναγνωρισθή, δεν μπορούσαν τάχα νά τό αλλάξουν και τό πανταλόνι και νά τό φορέσουν άλλο; Πολύ πιθανόν. Κι' αυτό εξηγεί ίσως γιατί δεν τό άνεγνώρισαν άμέσως τό δυο παιδιά.

Η 'Εστία' της 22 Φεβρ. 1895 έγγραφε:

«Από χθές, ή ύπόθεσις του μυστηριώδους κακούργηματος περιεβλήθη πάλιν με τόν πυκνόν πέπλον του μυστηρίου, αποδειχθέντος ότι τό δυο παιδιά έπνέοντο. 'Ο Κωστής αυτός ή εινε άνύπαρκτος, ή πρόκειται περί λαθρεμπορίου και φανλοσίον διαφεύγοντος έκάστοτε την σύλληψιν».

Μεσολαβούν εν τώ μεταξύ 13 ημέρες απώλης. Η άνάκρισις δεν είχε κατορθώσει νά ρίξη άκτίνα φωτός στη μυστηριώδη αυτή ύπόθεσι, ή έφημερίδες σιγά-σιγά έπαψαν νά γράφουν γι' αυτή, και ο κόσμος είχε άρχισι νά την λησμονή. 'Εξαφνα, στις 4 Μαρτίου, έέσπασε ο άν βόμβα μία είδησις πού έοριζε νέο λάδι στη φωτιά. 'Ιδού τί έγγραφε τό «'Αστν»:

«Από της χθές ή άνάκρισις έγρίσκει επί τά ίχνη των δραστών του

έν Πειραιεί μυστηριώδους κακούργηματος. 'Ο δράστης, όνόματι Χαράλαμπος Βαλσαμής, συνελήφθη χθές ύπό των άστυνομικών δυνάμεων.

«'Ο Βαλσαμής αυτός όνομάζεται και Στεφάνου και φέρει πολλά άλλα επίθετα. Κατάρεται από την Κεφαλληνίαν και επαγγέλλεται τόν προμηθευτήν τυροού, ως άναποκρυτής άγνώστων τυρεμπορών έν Κωνσταντινουπόλει και 'Αλεξανδρεία. Είς Πειραιά έσύχναζε εις τό πλησίον του Τελωνείου καφενέιον του 'Ανδρονίκου, όπου εκάθητο συνήθως μόνος, μή έχων συναναστροφάς με άλλους. Πολλάκις τόν είδαν νά συνομιλή εις τό καφενέιον μ' ένα αξιωματικόν, ο οποίος όμως δεν έχει καμμίαν σχέση με τό εγκλημα.

«Εθδής ως ύπεδείχθη ο Βαλσαμής ως ένεχόμενος εις τό εγκλημα, κατελήθη ύπό της 'Αστυνομίας. 'Ο δραστήριος Ειρηνοδίκης Πειραιώς έτελήθη άνακρίσεων».

Και ή έφημερίς έπληροφόρουσε τό κοινόν ότι ο Ειρηνοδίκης με τόν 'Αστυνομό έπήγαν κατ' εὐθείαν στη συνοικία 'Αγίου Νικολάου, όπου είχε νοικιάσει δωμάτιο ο Βαλσαμής, στο σπίτι ενός Παναγιώτη Βερνάρδου, ύπηρέτη στί καφενέιον 'Ανδρονίκου.

Δέν τόν βρήκαν όμως εκεί και έφυγαν. Τό βράδυ ο Βαλσαμής έγύρισε στο δωμάτιό του. Η σπιτονοικοκυρά του του ειπε:

—Κύριε Βαλσαμή, ήρθαν δυο άγνωστοι κύριοι και σάς έζητούσαν.

'Ο καταζητούμενος έγινε κατακτινός:

—'Αν ξανάρθουν, της ειπε, νά τούς πής ότι έφυγα.

Πολύ ταραγμένος ο Βαλσαμής, έφόρεσε πάλι τό καπέλλο του και έφυγε. 'Από κείνη τη βραδυά δεν ξαναγύρισε σπίτι. Τά λαγωνικά της 'Αστυνομίας τόν καταζητούσαν παντού, και τέλος συμπληρώνει ο ρεπόρτερ—χθές την νύκτα συνελήφθη έν Πειραιεί, όπου έπνέον του 'Υποκαταστήματος της 'Εθνικής Τραπέζης, μετά μικράν αντίστασιν.

'Ο Χαράλαμπος Βαλσαμής ώδηγήθη άμέσως ένόπιον του άνακριτού. Εινε μετριόν άναστήματος, ώχρος και ισχνός. Οι όφθαλμοί του έχον άρειάν λάμψιν και δεικνύουν ψυχήν κακούργου. Πρόκειται ήδη νά έξακριβωθή άν μόνος ή με άλλους διέπραξε τό φοβερόν κακούργημα και νά γίνουν γνωστά τό αίτια του εγκλήματος και ο τόπος. 'Ως αίτια λέγονται τό χρήματα, τό όποία έφερε επάνω του τό θύμα».

*** ΑΠΟ ΤΗ ΔΑΧΟΜΕΝΗ ***

Η περίφημος άμαζόνες της Δαχομένης κατά την ώραν της μάχης.

'Ο άνακριτής ύπέβαλε σέ άνάκρισις τη σπιτονοικοκυρά του Βαλσαμή. Η άπλοική αυτή γυναίκα, τρομοκρατημένη, ειπε ότι έγνώριζε. Κατέθεσε ότι, κατά τίς 'Απόκριες, ο Βαλσαμής έφερε στο δωμάτιό του ένα νέο ως 20 ή 22 ετών, και της ειπε:

—Αυτός ο νέος εινε ξάδερφός μου, από την Κεφαλλονιά, και θα μείνη λίγες μέρες έδώ μουσαφίρης.

'Υστερ' από δύο μέρες ή γυναίκα δεν ξαναείδε τό νέο. 'Ηταν άκριβώς ή μέρες πού διεπράχθη τό εγκλημα. 'Ο Βαλσαμής έδεβαίωσε τό ίδια στον άνακριτή. 'Επιλόξενησε τό νέο Δημήτριο Μακρή ή Μπουρτο, Κεφαλλονίτη, πού είχε ρθει από τās Πάτρας, για λίγες μέρες. 'Αλλά τη δεύτερη μέρα ο μουσαφίρης του εξαφανίσθη, χωρίς νά τόν άποχαιρετήση. 'Αφησε μάλιστα στο δωμάτιό του και τό πράγματά του. Και ο Βαλσαμής έδειξε ένα μπαούλο και μία βαλίτσα, τό όποία κατέγραψε ο άνακριτής.

Κατόπιν όλων αυτών ή άνάκρισις διερωτήσθη άκριτά. Τό θύμα ήτο άσφαλώς ο Δημήτριος Μακρής, για τόν όποιον είχαν πληροφορίες ότι είχε χαθεί. Και τό πάντα πλέον μαρτυρούσαν ότι αυτός ήταν τό άκεφαλον πτώμα της Ψιτταλείας.

Στό δωμάτιό του Βαλσαμή βρέθηκε μία φωτογραφία, στην όποιαν έξεκονίζετο τό θύμα και αυτός. Η 'Ακρόπολις' της έπομένους έγγραφε τ' ακόλουθα άποκαλυπτικά:

«Από τās έως τώρα άνακρίσεις, άν δεν άπεδείχθη ακόμη ότι ο Βαλσαμής εινε ο κυριός δράστης του μυστηριώδους κακούργηματος, άπεδείχθη όμως άσφαλώς ότι ο άποκεφαλισθείς εινε ο Δημήτριος Μακρής ή Μπουρτος... Τούτο όμολόγησε και αυτός ο Βαλσαμής. Είς την άνάκρισιν ειπε ότι, όταν τό άκεφαλον πτώμα είχεν εκτεθεί προς άναγνώρισιν έν τώ νεκροταφείω Πειραιώς, έπήγε εκεί και τό άνεγνώρισε, άλλ' έπροσπαρήθη ότι δεν τό έγνώριζε εκ φόβου μή συλληφθή και αυτός ως ένοχος. 'Εέλεπε, λέγει, πού συνελαμβάνοντο τόσοι, ως ήσπατοι, και έροέγήθη μή συλληφθή και ο ίδιος».

Έτσι είχαν τό πράγματα μέχρι της στιγμής αυτής. Την συνέχισι της μυστηριώδους αυτής ιστορίας θα την διηγηθούμε στο προσεχές.

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ JULES GLOUVET

Ο ΠΛΑΤΑΝΟΣ

Και ποιος δεν τ' ήξερε το γέριχο πλατάνι μου; Ήφ'ονόταν καταμεσής στο σταυροδρόμι μου, σέ μιάς τουφεκιάς απόστασι από το χωριό... Αυτό έλεγε το «καλώς ήρθε» στους ξένους, αυτό άπογορεύεζε πελευταίο τους χωρικούς που, με το ραβδί στο χέρι, έφρουσαν για μακρινά ταξείδια... Και ποιος δεν τ' αγαπούσε, τὰ παιδιά, όταν έσχιζαν, κάθε βράδυ, πηγαινάν κι' έπειζαν στον ίσκιό του, στα πανηγύρια όλοι οι νέοι κι' ή κοπέλλες του χωριού χόρευαν κάτω απ' το φύλλωμα κι' οι παππούδες κουραγμένοι επήγαιναν και καθόντουσαν στις ρίζες τους, όταν έσβηνε ο έσπερινός.

Με το άπλο μεγαλείο του επιβαλλόταν σε όλους. Μόλις ο Άσπριλης άνοιγε τα πούτα λουλούδια στους κάμπους όλόγυρα, άμέσως το πλατάνι μάζεψε στο φύλλωμα του αναρίθμητα πουλιά... Η χίσα έγχιζε τη φωλιά της στην κορυφή του και ο σπουργίτης βαδία μέσα στα φύλλα του... Και το πλατάνι τὰ φύλαγε και τὰ προστάτευε όλα...

Μέσ' στο χωριό ζούσε εκείνο τον καιρό κάποιος νέος γεωργός που τον έλεγαν Λουδοβίκο. Ήταν ώραιος, σβέλτος, γερός στη δουλειά του και δεν έσκόπιζε το μεροκάματό του στις τάβλες. Ήταν ο καλύτερος απ' όλους τους νέους του χωριού. Πλούσιος και φτωχοί τον έπαινούσαν.

Γι' αυτό, όταν μαθεύτηκε στο χωριό πως κάθε Κυριακή συνώδεσε ως στο σπίτι της τη μικρή Στεφανία, πολλές χωριατοπούλες τη ζήλευσαν και τὸ κουτσουμπολόε άρχισε να δίνει και να παίρνει... Άφησαν την πλύση τους ή το άπλωμά τους κι' όλοένα σχολάζαν το είδύλλιο του Λουδοβίκου. Και στην αγορά τὸ ίδιο γινόταν. Αυτός—έλεγαν—τόσο φρόνιμο παιδί να έρωτευθῇ μιά άλαφρομάλαχ σαν τη Στεφανία, μιά ξεμυαλισμένη... Ποτέ τους δεν έπερίμεναν ένα τέτοιο πράγμα...

Αυτός όμως δεν έδινε σημασία στα λόγια τους, γιατί ήταν τομπιμπρένος στα γερά! Ήταν πολύ τίμιος και, μη υποψώνοντας ποτέ να φαντασθῇ ότι δεν θα ήταν τὸ ίδιο κι' ή αγαπημένη του, είχε άρρωσθῇ με όλο τὸ σώμα και την φυγή στον έρωτά του, όπως εκείνοι που μόνο μιά φορά αγαπούν. "Όσο για τη Στεφανία, αυτή, ξέροντας πως εἶνε ώμορφη, ξέροντας πως ο φίλος της τὴν αγαπούσε, άδιαφορούσε για τὸν κόσμο και διασκέδαζε με την αγάπη του.

"Ίστερ' από λίγον καιρό, ο Λουδοβίκος πρότεινε στη φίλη του να παντρευτούν τὰ Θεσσαλικά. Έκείνη όμως, που ήθελε να χροήθη όλο τὸ χειμώνα ελευθερία κι' όχι με τὰ έμπόδια

του συζύγου, άνάβηκε τὸ γάμο για τὴν Πεντηκοστή. Παρ' όλη τὴ θλίψη που έννοιωσε γι' αυτό ο έρωτευμένος μας, συμμορνος μήπως τὴ δυσκολεστήση. Έξ' άλλου κι' ή Στεφανία δεν τὸν φερνόταν άσχημα κι' οι δύο άρραβωνιασμένοι είχαν συνήθεισε να πηγαινούν και νὰ κάθονται ταχτικά κάτω απ' τὸν ίσκιό του μεγάλου πλατάνου και νὰ ανταλλάσσουν γλυκά λόγια. Στις συνουσίες

γε στο ραντεβού της και του κάκου ο φτωχός Λουδοβίκος τὴν περιέμενε πάνω από δύο ώρες. Τὸ δικαιολογῇ της για τὴν άπουσία της, λέγοντάς του ότι, δεν είχε μπόρεσει νὰ φύγῃ απ' τὸ σπίτι, επειδή ο μικρός αδελφός της έβγαζε τὰ... δάντια του! "Ίστερ' από καιρό άκόμη, άλλη άπουσία... Αυτὴ τὴ φορά, είχε άρρωσθῇ σὲ ή γελιά της...

Κι' όταν πάλι επήγαινε και τὸν εύρισκε, σ' όλο τὸ διάστημα που έμενε στο χωριό, νὰ πηγαίνει και τὸν κάκου ο φτωχός Λουδοβίκος τὴν περιέμενε πάνω από δύο ώρες. Τὸ δικαιολογῇ της για τὴν άπουσία της, λέγοντάς του ότι, δεν είχε μπόρεσει νὰ φύγῃ απ' τὸ σπίτι, επειδή ο μικρός αδελφός της έβγαζε τὰ... δάντια του! "Ίστερ' από καιρό άκόμη, άλλη άπουσία... Αυτὴ τὴ φορά, είχε άρρωσθῇ σὲ ή γελιά της...

Κι' όταν πάλι επήγαινε και τὸν εύρισκε, σ' όλο τὸ διάστημα που έμενε στο χωριό, νὰ πηγαίνει και τὸν κάκου ο φτωχός Λουδοβίκος τὴν περιέμενε πάνω από δύο ώρες. Τὸ δικαιολογῇ της για τὴν άπουσία της, λέγοντάς του ότι, δεν είχε μπόρεσει νὰ φύγῃ απ' τὸ σπίτι, επειδή ο μικρός αδελφός της έβγαζε τὰ... δάντια του! "Ίστερ' από καιρό άκόμη, άλλη άπουσία... Αυτὴ τὴ φορά, είχε άρρωσθῇ σὲ ή γελιά της...

Τὸν έπλησίασε ο γέρος πατέρας του και βάζοντάς του τὸ χέρι στον ώμο... Τους αὐτές, εκείνος εστέναζε διαρκῶς κι' αυτή δεν έκανε άλλο παρά νὰ γελάει. "Ο πιο δειλός από τους δύο ήταν ο Λουδοβίκος. Στην άρχή πηγαιναν κάθε βράδυ και ο Λουδοβίκος δεν εχῆλευε καθόλου τὸν παράδεισο τοῦ καλοῦ Θεοῦ... Μὰ νά, μιά Κυριακή ή Στεφανία δεν εφάνηκε.

Τί τὰ θέλετε; Δεν επήγε—έτσι εἶπε στο φίλο της—γιατί ροδήθηκε μὴ μπορέσει... Μιά άλλη φορά, μόλοντι ο φίλος ήταν λαμπρός, δεν επή-

γε στο ραντεβού της και του κάκου ο φτωχός Λουδοβίκος τὴν περιέμενε πάνω από δύο ώρες. Τὸ δικαιολογῇ της για τὴν άπουσία της, λέγοντάς του ότι, δεν είχε μπόρεσει νὰ φύγῃ απ' τὸ σπίτι, επειδή ο μικρός αδελφός της έβγαζε τὰ... δάντια του! "Ίστερ' από καιρό άκόμη, άλλη άπουσία... Αυτὴ τὴ φορά, είχε άρρωσθῇ σὲ ή γελιά της...

Κι' όταν πάλι επήγαινε και τὸν εύρισκε, σ' όλο τὸ διάστημα που έμενε στο χωριό, νὰ πηγαίνει και τὸν κάκου ο φτωχός Λουδοβίκος τὴν περιέμενε πάνω από δύο ώρες. Τὸ δικαιολογῇ της για τὴν άπουσία της, λέγοντάς του ότι, δεν είχε μπόρεσει νὰ φύγῃ απ' τὸ σπίτι, επειδή ο μικρός αδελφός της έβγαζε τὰ... δάντια του! "Ίστερ' από καιρό άκόμη, άλλη άπουσία... Αυτὴ τὴ φορά, είχε άρρωσθῇ σὲ ή γελιά της...

Κι' όταν πάλι επήγαινε και τὸν εύρισκε, σ' όλο τὸ διάστημα που έμενε στο χωριό, νὰ πηγαίνει και τὸν κάκου ο φτωχός Λουδοβίκος τὴν περιέμενε πάνω από δύο ώρες. Τὸ δικαιολογῇ της για τὴν άπουσία της, λέγοντάς του ότι, δεν είχε μπόρεσει νὰ φύγῃ απ' τὸ σπίτι, επειδή ο μικρός αδελφός της έβγαζε τὰ... δάντια του! "Ίστερ' από καιρό άκόμη, άλλη άπουσία... Αυτὴ τὴ φορά, είχε άρρωσθῇ σὲ ή γελιά της...

Κι' όταν πάλι επήγαινε και τὸν εύρισκε, σ' όλο τὸ διάστημα που έμενε στο χωριό, νὰ πηγαίνει και τὸν κάκου ο φτωχός Λουδοβίκος τὴν περιέμενε πάνω από δύο ώρες. Τὸ δικαιολογῇ της για τὴν άπουσία της, λέγοντάς του ότι, δεν είχε μπόρεσει νὰ φύγῃ απ' τὸ σπίτι, επειδή ο μικρός αδελφός της έβγαζε τὰ... δάντια του! "Ίστερ' από καιρό άκόμη, άλλη άπουσία... Αυτὴ τὴ φορά, είχε άρρωσθῇ σὲ ή γελιά της...

Κι' όταν πάλι επήγαινε και τὸν εύρισκε, σ' όλο τὸ διάστημα που έμενε στο χωριό, νὰ πηγαίνει και τὸν κάκου ο φτωχός Λουδοβίκος τὴν περιέμενε πάνω από δύο ώρες. Τὸ δικαιολογῇ της για τὴν άπουσία της, λέγοντάς του ότι, δεν είχε μπόρεσει νὰ φύγῃ απ' τὸ σπίτι, επειδή ο μικρός αδελφός της έβγαζε τὰ... δάντια του! "Ίστερ' από καιρό άκόμη, άλλη άπουσία... Αυτὴ τὴ φορά, είχε άρρωσθῇ σὲ ή γελιά της...

Κι' όταν πάλι επήγαινε και τὸν εύρισκε, σ' όλο τὸ διάστημα που έμενε στο χωριό, νὰ πηγαίνει και τὸν κάκου ο φτωχός Λουδοβίκος τὴν περιέμενε πάνω από δύο ώρες. Τὸ δικαιολογῇ της για τὴν άπουσία της, λέγοντάς του ότι, δεν είχε μπόρεσει νὰ φύγῃ απ' τὸ σπίτι, επειδή ο μικρός αδελφός της έβγαζε τὰ... δάντια του! "Ίστερ' από καιρό άκόμη, άλλη άπουσία... Αυτὴ τὴ φορά, είχε άρρωσθῇ σὲ ή γελιά της...

Κι' όταν πάλι επήγαινε και τὸν εύρισκε, σ' όλο τὸ διάστημα που έμενε στο χωριό, νὰ πηγαίνει και τὸν κάκου ο φτωχός Λουδοβίκος τὴν περιέμενε πάνω από δύο ώρες. Τὸ δικαιολογῇ της για τὴν άπουσία της, λέγοντάς του ότι, δεν είχε μπόρεσει νὰ φύγῃ απ' τὸ σπίτι, επειδή ο μικρός αδελφός της έβγαζε τὰ... δάντια του! "Ίστερ' από καιρό άκόμη, άλλη άπουσία... Αυτὴ τὴ φορά, είχε άρρωσθῇ σὲ ή γελιά της...

του του κι' αναλογίζονταν τὴν άπιστη, τὸν έπλησίασε ο γέρος πατέρας του και, βάζοντάς τὸ χέρι του στον ώμο του, εἶπε:

— Παιδί μου, τί κάθσαι και θλίβεσαι άδικά... Άνοιξε ἐπὶ τέλους τὰ μάτια σου... Η άρραβωνιαστικιά σου, εἰδὼ και δύο μῆρες, βγαίνει κάθε μέρα περιπάτο με κάποιον άλλο...

— Αμα εἶνε κανείς έρωτευμένος, εἶνε και ζηλιώτης. "Ο Λουδοβίκος, μόλις τὸ άκουσε αυτό, εἶνε κατ'έχλωμος. Άμέσως, τὴν άλλη μέρα, παρκμόνεψε και βεβαίωθηκε πως ήταν σωστά τὰ λόγια τοῦ πατέρα του...

Η Στεφανία είχε τώρα καινούργιο φίλο, και μάλιστα ο φίλος της αυτός, που είχε τὴν πιο κακή φύση στο χωριό, δεν τὴν μιλούσε καθόλου, πῶς ο Λουδοβίκος, για γάμο...

Τὸσο βαρὺ τὸν φάνηκε τὸ τρομερό αυτό χτύπημα... Καί, κλαίγοντας, θρηνηώντας, πήγε κι' εξομολογήθηκε ολόκληρο τὸν πόνο που έκλεινε μέσα στην καρδιά του, στον πλατάνο, σ' αυτόν που είχε παραστήσει μάρτυρα στον έρωτά του. Και τότε τὸν φάνηκε πᾶν νὰ τοῦ φθούρισε ο πλατάνος για άπιστησί:

— Όχι... Η προδοσία της Στεφανίας δεν με εαφνιάζει... Μιά γυναίκα σάν κι' αυτή, δεν αγαπάει αὐτούς που τὴν αγαπάνε. Αγαπάει μόνο τὸν ίδιο τὸν αὐτό της... Μεθάει με τὸν έρωτα τὸν ανδρῶν, αἰτιάφορο ποιοί εἶνε αὐτοί...

Μὰ ο Λουδοβίκος ήταν άπαρηγόρητος, βλέποντας νὰ διαλύονται ἔτσι φριχτά ή ώραιες χιμικρές που είχε πλάσει για τὸ μέλλον... Καί, έξαφνα, άναστηκώθηκε από τὴ ρίζα τοῦ πλατάνου σκυθρωπός, άγριος και άπορατιστικός.

— Εἶδὼ που για πρώτη φορά γνώρισα τὴν αγάπη και πὸ πιστέψα σ' αὐτὴ, εἰδὼ θέλω και νὰ πεθάνω...

Και χωρίς νὰ σταθῇ καθόλου, πήγε και βρήκε ένα σκονι. "Επειτα έαναγκάστηκε από τὴ ρίζα τοῦ πλατάνου σκυθρωπός, άγριος και άπορατιστικός.

— Εἶδὼ που για πρώτη φορά γνώρισα τὴν αγάπη και πὸ πιστέψα σ' αὐτὴ, εἰδὼ θέλω και νὰ πεθάνω... Και χωρίς νὰ σταθῇ καθόλου, πήγε και βρήκε ένα σκονι. "Επειτα έαναγκάστηκε από τὴ ρίζα τοῦ πλατάνου σκυθρωπός, άγριος και άπορατιστικός.

— Εἶδὼ που για πρώτη φορά γνώρισα τὴν αγάπη και πὸ πιστέψα σ' αὐτὴ, εἰδὼ θέλω και νὰ πεθάνω... Και χωρίς νὰ σταθῇ καθόλου, πήγε και βρήκε ένα σκονι. "Επειτα έαναγκάστηκε από τὴ ρίζα τοῦ πλατάνου σκυθρωπός, άγριος και άπορατιστικός.

— Εἶδὼ που για πρώτη φορά γνώρισα τὴν αγάπη και πὸ πιστέψα σ' αὐτὴ, εἰδὼ θέλω και νὰ πεθάνω... Και χωρίς νὰ σταθῇ καθόλου, πήγε και βρήκε ένα σκονι. "Επειτα έαναγκάστηκε από τὴ ρίζα τοῦ πλατάνου σκυθρωπός, άγριος και άπορατιστικός.

— Εἶδὼ που για πρώτη φορά γνώρισα τὴν αγάπη και πὸ πιστέψα σ' αὐτὴ, εἰδὼ θέλω και νὰ πεθάνω... Και χωρίς νὰ σταθῇ καθόλου, πήγε και βρήκε ένα σκονι. "Επειτα έαναγκάστηκε από τὴ ρίζα τοῦ πλατάνου σκυθρωπός, άγριος και άπορατιστικός.

— Εἶδὼ που για πρώτη φορά γνώρισα τὴν αγάπη και πὸ πιστέψα σ' αὐτὴ, εἰδὼ θέλω και νὰ πεθάνω... Και χωρίς νὰ σταθῇ καθόλου, πήγε και βρήκε ένα σκονι. "Επειτα έαναγκάστηκε από τὴ ρίζα τοῦ πλατάνου σκυθρωπός, άγριος και άπορατιστικός.

— Εἶδὼ που για πρώτη φορά γνώρισα τὴν αγάπη και πὸ πιστέψα σ' αὐτὴ, εἰδὼ θέλω και νὰ πεθάνω... Και χωρίς νὰ σταθῇ καθόλου, πήγε και βρήκε ένα σκονι. "Επειτα έαναγκάστηκε από τὴ ρίζα τοῦ πλατάνου σκυθρωπός, άγριος και άπορατιστικός.

— Εἶδὼ που για πρώτη φορά γνώρισα τὴν αγάπη και πὸ πιστέψα σ' αὐτὴ, εἰδὼ θέλω και νὰ πεθάνω... Και χωρίς νὰ σταθῇ καθόλου, πήγε και βρήκε ένα σκονι. "Επειτα έαναγκάστηκε από τὴ ρίζα τοῦ πλατάνου σκυθρωπός, άγριος και άπορατιστικός.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΟΙ ΜΑΚΡΟΒΙΩΤΕΡΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

Βασιλείς αἰωνόβιοι. Πόσα χρόνια έζησαν οι ήρωες τῆς Τροίας. Ένας μακροβίος πρόξενος στή Σμύρνη. Πέντε γομοί και 49 παιδιά. Πόσα χρόνια έζησαν οι προϊστορικοί άνθρωποι. Η πληροφορία τοῦ Πλινίου. Άνθρωποι που έζησαν 400 χρόνια. Τρώγετε... έχιδνες για νὰ γίνετε αἰωνόβιοι, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

— Από μιά στατιστική μακροβιότητος, που δημοσιεύεται σε κάποιο ξένο περιοδικό, βλέπουμε ότι στην αρχαιότητα οι άνθρωποι ζούσαν πολύ περισσότερο από τους συγχρόνους.

Έτσι, ο Αἰγύπτιος Χέωψ, ο οποίος άνηγορεύθη βασιλεύς από ήλικίας 57η χρονών, έδασιλευσε 100 χρόνια, άλλα δε τόσα χρόνια έδασιλευσε και ο βασιλεύς τὸν Θηβῶν τῆς Αἰγύπτου "Απαφος. "Ο "Αντίοχος Δ', ένας από τους μεταγενεστέρους βασιλείς τῆς Αἰγύπτου, πέθανε, κατά τὴ μαρτυρία τοῦ Έπιφανίου, σε ήλικία 149 χρονών.

Αν τώρα ανατρέξουμε στον "Ομηρό, θα μάθουμε ότι ο Νέστορ, ο υἱός τοῦ Νηλεώς και τῆς Χλωρίδος, κατά τὴν έποχή τοῦ Τρωϊκού πολέμου, άρχιμούσε στή ράχη του τρεῖς ολόκληρους αἰώνες. "Ο Φλέγων επίσης αναφέρει ότι ή Σιδόλλη ή εἰς Έβρουβίας έζησε... 1080 χρόνια (πέρασε δηλαδή κι' αὐτὸν τὸ Μαθουσαλά) και ή Σιδόλλη ή εἰς Σάμου 500 χρόνια!

Κατὰ τους μετα Χριστόν χρόνους, από διαφόρους συγγραφείς πληροφορούμεθα ότι ο Μακαβίος Ματαθίας έζησε 146 χρόνια, ο ευαγγελιστής "Ιωάννης 100, ο δὲ Σίμων ο Κλεόπας, επίσκοπος "Ιερουσαλῶν, σταυρώθηκε σε ήλικία 120 ετών. "Ο επίσης επίσκοπος "Ιερουσαλῶν Νάρκισσος, απέθανε σε ήλικία 166 ετών, ο "Αγγλος επίσκοπος Δαβὶδ έζησε 170 χρόνια και ο επίσκοπος τῆς Κορδούης "Οσας 104.

Ο Σεβέριος, ο οποίος εχειροτονήθη επίσκοπος σε ήλικία 297 ετών, απέθανε 375 χρονών, ο άγιος Κωνσταντίνος έζησε 155 χρόνια, ο Παῦλος ο αναχωρητής 113, ο άγιος Κρόνιος 125 και ο άγιος "Αντώνιος 105 χρόνια. "Ο περίφημος κατακτητής "Αττίλας απέθανε κατά τὸν 5ο αἰώνα σε ήλικία 124 ετών, λόγω κραταιότητας, και ο ήγεμὸν τῆς Πολωνίας Πιάστ έζησε 120 χρόνια.

Επίσης αναφέρεται κάποιος "Αγγλος, ο οποίος γεννήθηκε σὰ 1488 και κατὰ τὸ διάστημα τὸν 169 ετών πὸν έζησε, εἶδε νὰ περνοῦν με τὴ σειρά αὐτὸ τὸ θρόνο τῆς παριόδος τοῦ δέκα βασιληίδες. "Ωστόσο ή μακρὴ λίστα τῆς "Αγγλίας, απέθανε 123 χρονών και ο έν Σμύρνη πρόξενος τῆς

κίερα και τὸ δένδρο, αγαθὸ πρὸς τοὺς ανθρώπους και μετὰ τὸ θάνατό του, τὰ προσέφερε για τὴ φωτιά τὸν αἰώνα, τὸ χειμᾶνα...

Βενετίας Σκαούντι Χόγκο έζησε 115 χρόνια. "Ο άνθρωπος αυτός, ο οποίος έγινε αργότερα κληρικός, για νὰ παραιτηθῇ κι' από τὸ νέο του αξίωμα, παντρεύτηκε 5 φορές κι' απόχρησε έν 57φ 49 παιδιά. "Επίσης εἰκίει νὰ σημειωθῇ ότι τὰ δάντια τῆς φρονήσεως φύτρωναν σ' αὐτὸν ἕκτα συμπλήρωσε τὸ εκατοστὸ έτος του, σε ήλικία δὲ 110 ετών ξαναβήγαν τὰ μαλλιά του κι' ὕστερα από δύο χρόνια τὰ βλέφαρά του και ή γενειάδα του μαυρίσανε για δεύτερη φορά.

Από τους προϊστορικούς ανθρώπους, σύμφωνα με τὴς μαρτυρίες τῆς "Αγίας Γραφῆς, ο "Αδάμ έζησε 930

157 χρόνια, ο "Ιπποκράτης 104, ο "Ορβίλιος 100, ο "Επιφάνης 100, ο Δημόναξ 110, ο Γαβιανός 140, ο Αἰγίνιος 200, ο Δημόκριτος 104, ο Σόλων, ο Θαλής, ο Πιττακός από 100 χρόνια, ο Κτησίβιος 184, ο "Ιερώνυμος 104, ο "Ανακρέων 130, ο ρήτωρ Σωκράτης 106, ο Γεωργίας 108, ο "Ασκληπιάδης 150, ο βασιλεύς τῆς "Αραβίας Ροζής 115, ο βασιλεύς τῆς "Ιλλυρίας Δαδὸν 500 έτη κατά τὸν Πλίνιον, ο βασιλεύς τῆς Κύπρου Κυβέρος 160 και ο βασιλεύς τῆς "Ισπανίας "Αγοργώνιος 150 χρόνια.

Ο Πλίνιος επίσης αναφέρει ότι εγνωρίζε κάποιο μουσικό ονόματι Ξερόφιλο, ο οποίος σε ήλικία 130 ετών μάλιστα φαινόταν για πενήντα έτη. "Ο ίδιος ώσαύτως διηγείται ότι στίς "Ανατολικές "Ινδίες ἐπὶ τῆς έποχῆς του υπήρχαν φυλές, τὸν οποίων τὰ μέλη ζούσαν 400 περίπου χρόνια. "Ο λόγος τῆς μακροβιότητος τὸν εἶνε ότι έτρεφονταν κυρίως με όχιές, ή οποίες παραπείνουν τὴν ὑπαρξὶ τοῦ ανθρώπου, επειδή γεννιούνται ζωντανές κι' όχι από τὸ αὐγό.

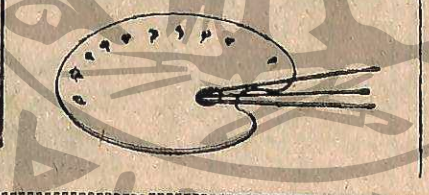
Κατὰ τὸν ίδιο ιστορικό τῆς Ρώμης, ή Τερεντία, ή κόρη τοῦ Κικέρωνος, έζησε 103 χρόνια, ή Κλαυδία 115, ή "Γαλκία και ή "Εμιποδερία 104, ή Σάμμουλα 110 και ή κομωδὸς Λουκία, άν και είχε συμπληρώσει τὸ εκατοστὸ έτος τῆς ήλικίας τῆς, εξακολουθούσε νὰ αποσπᾷ αἴφθονα χειροκροτήματα από σκηνῆς.

Ο Ιστορικός τοῦ Μεγάλου "Αλεξάνδρου "Ουσέκιανος αναφέρει ότι ἐπὶ τῆς έποχῆς του στίς "Ινδίες υπήρχαν άνθρωποι ὕψους 7 1/2 ποδῶν, οι οποίοι ζούσαν 130 χρόνια.

Αλλά και ή Κίνα, κατά τὴν τρίτη και δεύτερα χιλιετηρίδα πρὸ Χριστοῦ, είχε άρχαίους μακροβίους αυτοκράτορας. Έξ' αὐτῶν αναφέρουμε τὸ Φοχῆ, ο οποίος εκυθένθηκε τὸ κράτος ἐπὶ 115 έτη, τὸν Εινουόχ ἐπὶ 140, τὸν Χουαντῆ ἐπὶ 110 και τὸν Γάο, ο οποίος έδασιλευσε ἐπὶ ένα αἶωνα.

Οι άρχαιοι αὐτοί, συμπεραίνει ο ξένος στατιστικολόγος, δείχνουν ότι ο άνθρωπος εἶνε προσωρισμένος νὰ ζῇ εκατὸ χρόνια κατά μέσον ὄρον. "Αν σήμερα δεν τὸ κατορθώνει, αὐτὸ οφείλεται στήν κακή διαίτα και στίς διάφορες καταχρήσεις.

Τὰ προηγούμενα φύλλα τῆς "Οικογενείας" τιμῶνται πρὸς 3 δραχ. έκαστον.

ἐπετέθη πρῶτος ἀπ' ὅλους καὶ...
σκοτώθηκα!

ΚΟΡΩΝΑ
Η
ΓΡΑΜΜΑΤΑ;

ντὲ Γκουρβίλ ὁ Ροβέρτος κατε-
γη...

1. 查《國朝詩歸》卷四、五、六、七、八、九、十、十一、十二、十三、十四、十五、十六、十七、十八、十九、二十、二十一、二十二、二十三、二十四、二十五、二十六、二十七、二十八、二十九、三十、三十一、三十二、三十三、三十四、三十五、三十六、三十七、三十八、三十九、四十、四十一、四十二、四十三、四十四、四十五、四十六、四十七、四十八、四十九、五十、五十一、五十二、五十三、五十四、五十五、五十六、五十七、五十八、五十九、六十、六十一、六十二、六十三、六十四、六十五、六十六、六十七、六十八、六十九、七十、七十一、七十二、七十三、七十四、七十五、七十六、七十七、七十八、七十九、八十、八十一、八十二、八十三、八十四、八十五、八十六、八十七、八十八、八十九、九十、九十一、九十二、九十三、九十四、九十五、九十六、九十七、九十八、九十九、一百。

ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΔΑΒΙΔ ΚΑΙ ΓΟΛΙΑΘ

TOY G. DE BUILIES

Μέσ' στὸ προσευχητήριο τοῦ κόμης Μωὺ ντὲ Λουδοῦκου, κοντὰ σ' ἕνα στενόμακρο παράθυρο, ὁ νεαρὸς ἀκόλουθος Γκωτιέ, καθισμένος σ' ἕνα σκαμνάκι, ἔχει ἀνοιχτὸ ἐπάνω στὰ γόνατά του ἕνα πελώριο χρυσόδετο βιβλίο. Εἶνε ἡ Ἁγία Γραφή.

Κοντὰ στὸν ἀκόλουθο, σὲ μιὰ ὑψηλὴ ἔδρα στρωμένη μὲ βελούδα, κάθεται ἡ δεσποινὴ Γολάνδα, ἡ κόρη τῆς κομητίσσης Μωὺ... Ἐχει καρφωμένα τὰ βλέμματά της ἐπάνω στὶς ὡριές, χρωματιστές εἰκόνες τοῦ βιβλίου καὶ κάθε τόσο σκύβει γιὰ νὰ τίς κυττάξῃ καλύτερα.

Ὁ Γκωτιέ προτιμᾷ τις εἰκόνες, πού περιστάνουν διάφορες πολεμικὲς σκηνές. Ἐν τούτοις δὲν ἔχει οὔτε παρουσιαστικὸ, οὔτε μπόι ἱππότη. Τὸ ἀγένειο περῶνι καὶ καὶ τὰ σγουρά μαλλιά του τὸν κάνουν νὰ μοιάζῃ περισσότερο μὲ τοὺς ἀγγέλους τοῦ βιβλίου παρά μὲ τοὺς σιδερόφρακτους βασιλεῖς.

— Δέστε! φωνάζει σὲ μιὰ στιγμή. Δέστε, δεσποινίς Γολάνδα. Νά, ὁ νεαρὸς Δαβὶδ πού σκοτώνει τὸ γίγαντα Γολιάθ...

Ἡ νεαρὰ κόρη ἔσκυψε πάνω ἀπὸ τὸ βιβλίο καὶ κυττάζοντας τὴν εἰκόνα, εἶπε:

— ὦ, ναι!... Πόσο γενναῖος φαίνεται ὁ Δαβὶδ!... Καὶ πόσο περήφανος θὰ ἦσαν ἡ γυναίκες ἐκείνης τῆς ἐποχῆς πού εἶχαν τέτοιους ἱππότες νὰ τίς ὑπερθετοῦν καὶ νὰ τίς ὑπερασπίζονται.

Ὁ νεαρὸς Γκωτιέ, ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτά, ἔνοιωσε τὸ αἷμα του ν' ἀνυψαίη στὰ μάγουλά του καὶ ἀπάντησε:

— Δεσποινίς, νομίζετε ὅτι καὶ στὴν ἐποχὴ μας δὲν ὑπάρχουν τόσο γενναῖοι ἱππότες;

— Ἰππότες βέβαια ὑπάρχουν, ἀπάντησε ἡ Γολάνδα μ' ἕνα πονηρὸ χαμόγελο, μὰ ἀμφιβάλλω πολὺ ἂν ὑπάρχουν καὶ νεαροὶ ἀκόλουθοι τῆς ἡλικίας τοῦ Δαβὶδ ὅταν ἐνίκησε τὸ Γολιάθ, τόσο γενναῖοι σὰν κι' αὐτόν. Κυττάζετε λοιπόν, χαριτωμένη Γκωτιέ, τὰ τρομερά βλέμματα πού ρίχνει ὁ Γολιάθ πρὸς τὸν ἀντίπαλό του...

— Ναι, ἀπάντησε ἀποφασιστικὰ ὁ νεαρὸς ἀκόλουθος, κυττάζοντας ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τὴν κόρη μὲ μέρη, πού ἔλαμπαν, μὰ τὸ βλέμμα τοῦ Γολιάθ δὲν μὲ τρομάζει καὶ θὰ ε' ἤμνη-φοῦσα γιὰ νὰ κερδίσω ἕνα χαμόγελο τῆς δεσποινίς τῶν ὀνείρων μου...

— Γκωτιέ! Χαριτωμένη Γκωτιέ! ἐγκολούθησε ἡ δεσποινὴ Γολάνδα. Εὐτυχῶς γιὰ σένα ὁ Γολιάθ ἔχει πεθάνει πρὸ αἰώνων καὶ δὲν διατρέχει τὸν κίνδυνο νὰ τὸν συναντήσης καμμιὰ μέρα στὰ περίχωρα τοῦ πύργου... Γι' αὐτὸ, ἐξακολούθησε, νὰ μὴ περιποιεῖσαι τὰ κυνηγετικά μου γεράκια καὶ τὰ σκυλιὰ μου καὶ νὰ μὴ τραγουδᾷς τίς ὡριές μπαλλάντες σου...

— Ναι, τῆς ἀπάντησε ὁ νεαρὸς ἀκόλουθος κλείνοντας τὸ βιβλίο του, θὰ ἐξακολούθησω νὰ τὰ κάνω όλα αὐτά, μὰ κάποια μέρα θὰ σὰς ἀποδείξω ὅτι θὰ μπορῶσαι, γιὰ τὸ χατῆ-

ρι τῆς ἀγαπημένης μου, ν' ἀντικρύσω ἀφῶρα τὸ Γολιάθ...

Ἡ Γολάνδα ἄρχισε νὰ γελάει, ἐνῶ ὁ ἀκόλουθος κύτταζε ἀφηρημένος ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Ἐξάφνα τὰ μάτια του ἔλαμπαν καί, ὑψώνοντας τὸ χέρι του, εἶδε, στὴν Ἰστανδὰ σύννεφα σκοτεινῶν καπνῶν πού ἐσκέπαζαν τὸν ὁρίζοντα πρὸς τὴ διεύθυνσι τοῦ Κλερμόν, ἀπὸ

ἐμφανίστηκαν στὰ περίχωρα, οἱ ὁποῖοι λεηλατοῦν καὶ καίνε τὰ πάντα! Πάρ-ε ἕνα καλὸ ἄλογο καὶ σὲ μιὰ ὥρα μπόρεῖς νὰ ἔγεις γυρίσει μαζί μὲ τὸν κόμητα... Πρὶν φύγης, διάταξε ἐκ μέρους μου τὴ φρουρὰ τοῦ πύργου νὰ εἶνε ἐτοιμὴ νὰ σηκώσῃ τίς γέφυρες.

Ἀμέσως ὁ δὺς γυναικες γονάτισαν μπρὸς σὲ μιὰ εἰκόνα τῆς Παναγίας καὶ ἔξέπασαν σὲ λυγμούς.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ ἀκόλουθος, συγκεντρώνοντας ὅλες του τίς δυνάμεις γιὰ νὰ μιλήσῃ, ἔλεγε:

— Ὁ κόμης ἐνταχρὶς ἔσυρα στὸν πύργο, ὅταν, ἔξω ἀπὸ, καθὼς ἔδωκε ἀπὸ ἕνα μονοπάτι, ρίχτηκε ἐναντίον του ἕνα πλήθος ληστῶν καὶ χωρικῶν ἐπαναστατημένων, τοὺς ὁποίους ὁδηγῶσε ὁ Τριπὼ ὁ Σιδερόκεφαλος!... Ὁ ἄπιστος! Αὐτὸς τοῦ κατάρρε τὸ πρῶτο χτύπημα... Τὰ εἶδα όλα... Ὁρμήσα ἐκείνη τὴ στιγμή γιὰ νὰ σκαπῶ τὸν κύριό μου μὲ τὸ κορμὶ μου. Μὰ ἐκεῖνος μὲ εἶδε καὶ μοῦ φώναξε: «Φύγε! Συναγύρισε στὸν πύργο! Γύρισε γρήγορα γιὰ νὰ εἰδοποιήσης τὴ φρουρὰ νὰ εἶνε ἐτοιμὴ ν' ἀποκορύψῃ αὐτοὺς τοὺς κακούργους!...»

Καὶ, καθὼς μοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτά, ὁ φτωχὸς μου κύριος ἔπεσε κατατρυπμένος ἀπὸ τίς λόγους τῶν ληστῶν, πού ἦσαν παραπάνω ἀπὸ διακόσιοι...

Κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος μὲ δυσκολία κατάρρεσσα νὰ φτάσω ὡς ἐδῶ...

Καί, ἀφοῦ μίλησε ἐπὶ, ὁ νεαρὸς ἀκόλουθος λιποθύμησε...

Ἀμέσως ἡ κόρη σὰν κι' ἡ κόρη τῆς ἔσκυψε γιὰ νὰ τὸν περιποιηθῇ. Ὁ Γκωτιέ εἶχε μιὰ ἄλλαφρα πληγὴ στὸν ὦμο, μὰ τὸ αἷμα πού εἶχε χάσει καὶ ἡ συγκίνησις πού εἶχε νοιώσει τὸν εἶχαν ἐξαντλήσει.

Τὰ τεῖχη τοῦ πύργου τοῦ Λουδοῦκου ἦσαν ψηλά καὶ γερά. Ἐποῖ: ἡ φρουρὰ πού τὸν ὑπερασπιζόταν ἀπέκρουσε εὐκόλως τίς ἐπιθέσεις τῶν ληστῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶχαν τ' ἀπαραίτητα μηχανήματα γιὰ νὰ πολιορκήσουν ἕνα φρούριον. Ἀπὸ τότε ὅμως δὲν ἐννοούσαν καὶ ν' ἀποσυρθοῦν.

Τρεῖς ἡμέρες τώρα διαρκῶς αὐτὴ ἡ κατάσταση, ὅταν, ἕνα πρωὶ, ὁ Γκωτιέ, παρ' ὅλη τὴν πληγὴν του, πήγε καὶ βρέθηκε τὴν Γολάνδα, ἡ ὁποία ἔκλαιγε στὸ πλεῖστο τῆς μητέρας τῆς.

— Δεσποινίς Γολάνδα, τῆς εἶπε, θυμᾶστε βέβαια πὺν κυττάζαμε μαζί τὴν πάλιν τοῦ Δαβὶδ μὲ τὸ Γολιάθ καὶ πὺν ἀμφιβάλατε, ἂν σὲ ἀνάλογη περίστασι, θὰ μποροῦσα νὰ φανῶ ἀνδρείος σὰν τὸ Δαβὶδ.

Ἡ νέα κόρη χαμόγελας θιθερά καὶ ὁ νεαρὸς ἀκόλουθος ἐξακολούθησε, ἐνῶ μιὰ λάμψη περνοῦσε μὲς ἀπ' τὰ μάτια του:

— Ε, λοιπόν, σήμερὰ σὰς ὀρκίζομαι νὰ ἐκδικήσῃ τὸν κύριό μου, πὺν τόσο ἀνυπότακτο σκότωσαν αὐτοὶ οἱ κακούργοι καὶ νὰ χτυπήσω τὸ δολοφόνου τοῦ ἡ νὰ πεθάνω ἀπὸ τὴ ντροπὴ μου...

Οἱ πολιορκηταὶ βραχύνονταν πάν-

τὸ ὅποιο ὁ πύργος ἀπείχε τρεῖς λεύ-γες περίπου...

— Πυρκαϊά! φώναξε.

Τὴν ἴδια στιγμή τὴ πόρτα τοῦ προσευχητηρίου ἀνοίξε καὶ ἡ κόρη σὰν ντὲ Λουδοῦκου, ἡ μητέρα τῆς Γολάνδας, παρουσιάστηκε κατ'ἐλθοντῆ.

— Γκωτιέ! φώναξε. Καβαλλίκαφε γρήγορα τὸ ἄλογό σου καὶ πήγαινε νὰ εἰδοποιήσης τὸν κόμητα νὰ ἐπι-στρέψῃ τὸ ταχύτερο... Ἐγὼ πᾶμι νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ἄρχοντα τοῦ Κοσμοῦ. Μὰ ἡ νύχτα πλησιάζει καὶ λησταὶ

Μὰ τὸ ἐγχειρίδι τοῦ Γκωτιέ εἶχε χωθεῖ πρὶν μὲσα στὸ στήθος τοῦ Σιδερόκεφαλου...

Ἡ δὺς γυναικες περιμέναν περισ-σότερο ἀπὸ μιὰ ὥρα κατεχόμενες ἀπὸ μιὰ τρομερὴ ἀγωνία, ὅταν ἔξω ἀπὸ τὴν μεγάλην σιδερένια πόρτα παρουσιάστηκε κατ'ἐλθοντῆ ὁ Θεός!

— Ἄς εἶνε δοξαριμένος ὁ Θεός! φημίρησε ἡ κόρη σὰν. Ὁ κόμης θὰ γύ-ρισε, ἀφοῦ κλείνουν τὴν πόρτα. Τώρα μπόρουμε νὰ ἡσυχάσουμε...

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή τὴ πόρτα τοῦ προσευχητηρίου ἀνοίξε καὶ ὁ νεαρὸς

ἀκόλουθος παρουσιάστηκε ὁλομόναχος μὲ τὸ πρόσωπο πελιδνὸ καὶ μὲ τὸ στήθος του κατματωμένο.

— Οἱ ἄθλιοι! φώναξε. Οἱ ἄθλιοι! Κι' ἔπειτα μὲ φωνὴ πὺν ἔδωκε ὁ λῶνα πὺν πολὺ, φημίρησε:

— Προσευχέθηκε γιὰ τὴν ἀνάπαυ-σι τῆς ψυχῆς τοῦ καλοῦ μας κυρίου κόμητος ντὲ Λουδοῦκου.

Ἀμέσως ὁ δὺς γυναικες γονάτισαν μπρὸς σὲ μιὰ εἰκόνα τῆς Παναγίας καὶ ἔξέπασαν σὲ λυγμούς.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ ἀκόλουθος, συγκεντρώνοντας ὅλες του τίς δυνάμεις γιὰ νὰ μιλήσῃ, ἔλεγε:

— Ὁ κόμης ἐνταχρὶς ἔσυρα στὸν πύργο, ὅταν, ἔξω ἀπὸ, καθὼς ἔδωκε ἀπὸ ἕνα μονοπάτι, ρίχτηκε ἐναντίον του ἕνα πλήθος ληστῶν καὶ χωρικῶν ἐπαναστατημένων, τοὺς ὁποίους ὁδηγῶσε ὁ Τριπὼ ὁ Σιδερόκεφαλος!... Ὁ ἄπιστος! Αὐτὸς τοῦ κατάρρε τὸ πρῶτο χτύπημα... Τὰ εἶδα όλα... Ὁρμήσα ἐκείνη τὴ στιγμή γιὰ νὰ σκαπῶ τὸν κύριό μου μὲ τὸ κορμὶ μου. Μὰ ἐκεῖνος μὲ εἶδε καὶ μοῦ φώναξε: «Φύγε! Συναγύρισε στὸν πύργο! Γύρισε γρήγορα γιὰ νὰ εἰδοποιήσης τὴ φρουρὰ νὰ εἶνε ἐτοιμὴ ν' ἀποκορύψῃ αὐτοὺς τοὺς κακούργους!...»

Καὶ, καθὼς μοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτά, ὁ φτωχὸς μου κύριος ἔπεσε κατατρυπμένος ἀπὸ τίς λόγους τῶν ληστῶν, πού ἦσαν παραπάνω ἀπὸ διακόσιοι...

Κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος μὲ δυσκολία κατάρρεσσα νὰ φτάσω ὡς ἐδῶ...

Καί, ἀφοῦ μίλησε ἐπὶ, ὁ νεαρὸς ἀκόλουθος λιποθύμησε...

Ἀμέσως ἡ κόρη σὰν κι' ἡ κόρη τῆς ἔσκυψε γιὰ νὰ τὸν περιποιηθῇ. Ὁ Γκωτιέ εἶχε μιὰ ἄλλαφρα πληγὴ στὸν ὦμο, μὰ τὸ αἷμα πού εἶχε χάσει καὶ ἡ συγκίνησις πού εἶχε νοιώσει τὸν εἶχαν ἐξαντλήσει.

Τὰ τεῖχη τοῦ πύργου τοῦ Λουδοῦκου ἦσαν ψηλά καὶ γερά. Ἐποῖ: ἡ φρουρὰ πού τὸν ὑπερασπιζόταν ἀπέκρουσε εὐκόλως τίς ἐπιθέσεις τῶν ληστῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶχαν τ' ἀπαραίτητα μηχανήματα γιὰ νὰ πολιορκήσουν ἕνα φρούριον. Ἀπὸ τότε ὅμως δὲν ἐννοούσαν καὶ ν' ἀποσυρθοῦν.

Τρεῖς ἡμέρες τώρα διαρκῶς αὐτὴ ἡ κατάσταση, ὅταν, ἕνα πρωὶ, ὁ Γκωτιέ, παρ' ὅλη τὴν πληγὴν του, πήγε καὶ βρέθηκε τὴν Γολάνδα, ἡ ὁποία ἔκλαιγε στὸ πλεῖστο τῆς μητέρας τῆς.

— Δεσποινίς Γολάνδα, τῆς εἶπε, θυμᾶστε βέβαια πὺν κυττάζαμε μαζί τὴν πάλιν τοῦ Δαβὶδ μὲ τὸ Γολιάθ καὶ πὺν ἀμφιβάλατε, ἂν σὲ ἀνάλογη περίστασι, θὰ μποροῦσα νὰ φανῶ ἀνδρείος σὰν τὸ Δαβὶδ.

Ἡ νέα κόρη χαμόγελας θιθερά καὶ ὁ νεαρὸς ἀκόλουθος ἐξακολούθησε, ἐνῶ μιὰ λάμψη περνοῦσε μὲς ἀπ' τὰ μάτια του:

— Ε, λοιπόν, σήμερὰ σὰς ὀρκίζομαι νὰ ἐκδικήσῃ τὸν κύριό μου, πὺν τόσο ἀνυπότακτο σκότωσαν αὐτοὶ οἱ κακούργοι καὶ νὰ χτυπήσω τὸ δολοφόνου τοῦ ἡ νὰ πεθάνω ἀπὸ τὴ ντροπὴ μου...

Οἱ πολιορκηταὶ βραχύνονταν πάν-

τὸ ὅποιο ὁ πύργος ἀπείχε τρεῖς λεύ-γες περίπου...

— Πυρκαϊά! φώναξε.

Τὴν ἴδια στιγμή τὴ πόρτα τοῦ προσευχητηρίου ἀνοίξε καὶ ἡ κόρη σὰν ντὲ Λουδοῦκου, ἡ μητέρα τῆς Γολάνδας, παρουσιάστηκε κατ'ἐλθοντῆ.

— Γκωτιέ! φώναξε. Καβαλλίκαφε γρήγορα τὸ ἄλογό σου καὶ πήγαινε νὰ εἰδοποιήσης τὸν κόμητα νὰ ἐπι-στρέψῃ τὸ ταχύτερο... Ἐγὼ πᾶμι νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ἄρχοντα τοῦ Κοσμοῦ. Μὰ ἡ νύχτα πλησιάζει καὶ λησταὶ

Μὰ τὸ ἐγχειρίδι τοῦ Γκωτιέ εἶχε χωθεῖ πρὶν μὲσα στὸ στήθος τοῦ Σιδερόκεφαλου...

Ἡ δὺς γυναικες περιμέναν περισ-σότερο ἀπὸ μιὰ ὥρα κατεχόμενες ἀπὸ μιὰ τρομερὴ ἀγωνία, ὅταν ἔξω ἀπὸ τὴν μεγάλην σιδερένια πόρτα παρουσιάστηκε κατ'ἐλθοντῆ ὁ Θεός!

— Ἄς εἶνε δοξαριμένος ὁ Θεός! φημίρησε ἡ κόρη σὰν. Ὁ κόμης θὰ γύ-ρισε, ἀφοῦ κλείνουν τὴν πόρτα. Τώρα μπόρουμε νὰ ἡσυχάσουμε...

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή τὴ πόρτα τοῦ προσευχητηρίου ἀνοίξε καὶ ὁ νεαρὸς

ἀκόλουθος παρουσιάστηκε ὁλομόναχος μὲ τὸ πρόσωπο πελιδνὸ καὶ μὲ τὸ στήθος του κατματωμένο.

— Οἱ ἄθλιοι! φώναξε. Οἱ ἄθλιοι! Κι' ἔπειτα μὲ φωνὴ πὺν ἔδωκε ὁ λῶνα πὺν πολὺ, φημίρησε:

— Προσευχέθηκε γιὰ τὴν ἀνάπαυ-σι τῆς ψυχῆς τοῦ καλοῦ μας κυρίου κόμητος ντὲ Λουδοῦκου.

Ἀμέσως ὁ δὺς γυναικες γονάτισαν μπρὸς σὲ μιὰ εἰκόνα τῆς Παναγίας καὶ ἔξέπασαν σὲ λυγμούς.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ ἀκόλουθος, συγκεντρώνοντας ὅλες του τίς δυνάμεις γιὰ νὰ μιλήσῃ, ἔλεγε:

— Ὁ κόμης ἐνταχρὶς ἔσυρα στὸν πύργο, ὅταν, ἔξω ἀπὸ, καθὼς ἔδωκε ἀπὸ ἕνα μονοπάτι, ρίχτηκε ἐναντίον του ἕνα πλήθος ληστῶν καὶ χωρικῶν ἐπαναστατημένων, τοὺς ὁποίους ὁδηγῶσε ὁ Τριπὼ ὁ Σιδερόκεφαλος!... Ὁ ἄπιστος! Αὐτὸς τοῦ κατάρρε τὸ πρῶτο χτύπημα... Τὰ εἶδα όλα... Ὁρμήσα ἐκείνη τὴ στιγμή γιὰ νὰ σκαπῶ τὸν κύριό μου μὲ τὸ κορμὶ μου. Μὰ ἐκεῖνος μὲ εἶδε καὶ μοῦ φώναξε: «Φύγε! Συναγύρισε στὸν πύργο! Γύρισε γρήγορα γιὰ νὰ εἰδοποιήσης τὴ φρουρὰ νὰ εἶνε ἐτοιμὴ ν' ἀποκορύψῃ αὐτοὺς τοὺς κακούργους!...»

Καὶ, καθὼς μοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτά, ὁ φτωχὸς μου κύριος ἔπεσε κατατρυπμένος ἀπὸ τίς λόγους τῶν ληστῶν, πού ἦσαν παραπάνω ἀπὸ διακόσιοι...

Κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος μὲ δυσκολία κατάρρεσσα νὰ φτάσω ὡς ἐδῶ...

Καί, ἀφοῦ μίλησε ἐπὶ, ὁ νεαρὸς ἀκόλουθος λιποθύμησε...

Ἀμέσως ἡ κόρη σὰν κι' ἡ κόρη τῆς ἔσκυψε γιὰ νὰ τὸν περιποιηθῇ. Ὁ Γκωτιέ εἶχε μιὰ ἄλλαφρα πληγὴ στὸν ὦμο, μὰ τὸ αἷμα πού εἶχε χάσει καὶ ἡ συγκίνησις πού εἶχε νοιώσει τὸν εἶχαν ἐξαντλήσει.

Τὰ τεῖχη τοῦ πύργου τοῦ Λουδοῦκου ἦσαν ψηλά καὶ γερά. Ἐποῖ: ἡ φρουρὰ πού τὸν ὑπερασπιζόταν ἀπέκρουσε εὐκόλως τίς ἐπιθέσεις τῶν ληστῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶχαν τ' ἀπαραίτητα μηχανήματα γιὰ νὰ πολιορκήσουν ἕνα φρούριον. Ἀπὸ τότε ὅμως δὲν ἐννοούσαν καὶ ν' ἀποσυρθοῦν.

Τρεῖς ἡμέρες τώρα διαρκῶς αὐτὴ ἡ κατάσταση, ὅταν, ἕνα πρωὶ, ὁ Γκωτιέ, παρ' ὅλη τὴν πληγὴν του, πήγε καὶ βρέθηκε τὴν Γολάνδα, ἡ ὁποία ἔκλαιγε στὸ πλεῖστο τῆς μητέρας τῆς.

— Δεσποινίς Γολάνδα, τῆς εἶπε, θυμᾶστε βέβαια πὺν κυττάζαμε μαζί τὴν πάλιν τοῦ Δαβὶδ μὲ τὸ Γολιάθ καὶ πὺν ἀμφιβάλατε, ἂν σὲ ἀνάλογη περίστασι, θὰ μποροῦσα νὰ φανῶ ἀνδρείος σὰν τὸ Δαβὶδ.

Ἡ νέα κόρη χαμόγελας θιθερά καὶ ὁ νεαρὸς ἀκόλουθος ἐξακολούθησε, ἐνῶ μιὰ λάμψη περνοῦσε μὲς ἀπ' τὰ μάτια του:

— Ε, λοιπόν, σήμερὰ σὰς ὀρκίζομαι νὰ ἐκδικήσῃ τὸν κύριό μου, πὺν τόσο ἀνυπότακτο σκότωσαν αὐτοὶ οἱ κακούργοι καὶ νὰ χτυπήσω τὸ δολοφόνου τοῦ ἡ νὰ πεθάνω ἀπὸ τὴ ντροπὴ μου...

Οἱ πολιορκηταὶ βραχύνονταν πάν-

τὸ ὅποιο ὁ πύργος ἀπείχε τρεῖς λεύ-γες περίπου...

— Πυρκαϊά! φώναξε.

Τὴν ἴδια στιγμή τὴ πόρτα τοῦ προσευχητηρίου ἀνοίξε καὶ ἡ κόρη σὰν ντὲ Λουδοῦκου, ἡ μητέρα τῆς Γολάνδας, παρουσιάστηκε κατ'ἐλθοντῆ.

— Γκωτιέ! φώναξε. Καβαλλίκαφε γρήγορα τὸ ἄλογό σου καὶ πήγαινε νὰ εἰδοποιήσης τὸν κόμητα νὰ ἐπι-στρέψῃ τὸ ταχύτερο... Ἐγὼ πᾶμι νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ἄρχοντα τοῦ Κοσμοῦ. Μὰ ἡ νύχτα πλησιάζει καὶ λησταὶ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Μιὰ δίκη γιὰ ἕνα καζάνι. Ὁ Παράδεισος ἦ τὸ καζάνι; Τὰ δακρυὰ τῆς κ. Μαιντενόν. Τὸ κακομαθημένο παιδί τῆς κ. ντὲ Ἐστουριέλ. Τὰ παθήματα μιᾶς ἐπισκεπτρίας. Ἡ περιπέτεια ἐνὸς καπέλλου... Ὑπερβολικὰ αἰσθηματὰ εὐγνωμοσύνης, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Κατὰ τὸ μεσαιῶνα, στὴ Νάντη τῆς Γαλλίας, κάποιοι ἀρχισυνταξιάρχες, νομαζόμενος Ντροῦ, εἶχε δανειστῇ ἀπὸ ἕνα γείτονά του, τὸν μπάρμπα Κολέν, ἕνα καζάνι. Ἐπειτα ἀπὸ ἀκατέν καιρὸ, μιὰ μέρα, ὁ Κολέν βρῆκε τὸ Ντροῦ καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τοῦ ἐπιστρέψῃ τὸ καζάνι του.

— Ποῦ καζάνι; ἀπάντησε ὁ Ντροῦ, κάνοντας τὸν ἀντίθετο.

— Καλέ, δὲν θυμάσαι; Τὸ καζάνι πὺν σοῦ δάνεισα.

— Δὲν ξέρω τί μοῦ λές, φίλε μου...

Δὲν δανείστηκα ποτὲ κανένα καζάνι ἀπὸ σένα... Ἀρσέ με ἔσυρα, σὲ παρακαλῶ...

Ὁ μπάρμπα Κολέν τότε, ἔξω φρε-νῶν ἐναντίον τοῦ Ντροῦ, ὑπέβαλε ἐναντίον του ἀγωγή στὰ δικαστή-ρια...

Ὅταν ἔφτασε ἡ ἡμέρα τῆς δίκης, ὁ δικαστὴς ἐρώ-τησε τὸν Ντροῦ ἂν εἶχε πραγματικὰ δανειστῇ τὸ καζάνι τοῦ μνηστοῦ.

— Οὔτε σὰ μάτια μου δὲν τὸ εἶδα ποτὶ μου! ἀ-πάντησε ὁ Ντροῦ.

— Ὁρκίζεσαι; ὅτι μοῦ λές τὴν ἀλήθεια; τὸν ἐρώτησε ὁ δικαστὴς. Ἐσέρις, ἂν ὀρκιστῇς ψέματα, θὰ πᾶς στὴν Κόλασι...

— Τὸ ὀρκίζομαι! ἀπάν-τησε μὲ ἔμφασι ὁ Ντροῦ.

Ὁ ἀναθὸς μπάρμπα Κο-λέν, ὁ ὁποῖος ἦταν κοντὰ ἐκείνη τὴ στιγμή, τοῦ εἶπε σιγὰ τραβώντας τὸν ἀπὸ τὸ σακκάκι:

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΠΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΥΣΙΑΣΤΟΥΝΤΕ ΡΙΣ

Ένας άνθρωπος ευχαριστημένος από την τύχη του. Οι εξ μυστηριώδεις ιππείς. Μέσα στον πύργο. Οι ύπηρεται τρομοκρατούνται. Η απαγωγή του γεροϋσιαστό. Η εξαφάνισις των ληστών. Η πληροφορία του άμαξα και του γιατρού. Ακαρπες αναζητήσεις των χωροφυλάκων. Μία ανακάλυψις της κ. Ντέ Ρίς, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Μία από τις πιο μυστηριώδεις υποθέσεις που συνετάραξαν κατά τον παρελθόντα αιώνα την Κεντρική Ευρώπη ήταν και η απαγωγή του Γάλλου γεροϋσιαστού ντέ Ρίς. Αξίζει λοιπόν ν' αφηγηθούμε την αινιγματική αυτή υπόθεσις σε όλες της τις λεπτομέρειες.

Τό φθινόπωρο του 1800, ο γεροϋσιαστής Κλεμάν ντέ Ρίς είχε εγκατασταθή στον πύργο του στο Μπωβαί για να περάσει μερικούς μήνες, μαζί με την οικογένειά του. Ο ντέ Ρίς ήταν τύπος αγαθού και ευχαριστημένου από την τύχη του νοικοκύρη. Κατά τη νεότητά του είχε χρηματίσει «μαίτρο ντ' οτέλ» της βασιλικής Μαριίας 'Αντουανέτας. Μά όταν η 'Επαναστάσις επεκράτησε, δέν εδίστασε να φορέση τόν επαναστατικό κόκκινο σκούφο, τόν όποιο όμως έσπευσε να πετάξη άμέσως μετά την κατάλυσι της Τρομοκρατίας.

Κατά τό 1800, ο ντέ Ρίς ήταν πενηντάτης. Στην επαυλή του ζούσε σάν ευκατάστατος γαιοκτήμων, άλλοτε περιποιομένος τούς επιστάτας που πήγαιναν στην επαυλή του από τό Παρίσι και άλλοτε... χοζούρευόντας.

Δέν είχε κανένα λόγο να είνε δυσχεστημένος από την τύχη του. Ακολούθοντας την πορεία που είχε χαράξει από τη νεότητά του, εφρόντιζε πάντοτε να κοιταχέη τούς ισχυρούς της ημέρας. Κατά την εποχή του Διευθυντηρίου ήταν άσφαλισμένος φίλος των επαναστατών, κατόπιν, μετά την επικράτησι του Βοναπάρτου, έγινε Βοναπαριστής, κι έτσι κατόρθωσε να εκλεγεί γεροϋσιαστής. Συγχρόνως είχε συνδεθή πολύ με τόν ύπουρο τής 'Αστυνομίας Φουσε, τόν όποιο είχε γίνει επιστήμιος φίλος.

Και έτσι ή ζωή του περνούσε ήρεμη, ξένοιαστα κι εύτυχισμένα...

πύργο μια οικογενειακή φίλη του γεροϋσιαστού. Οι εξη καθυλλάρηδες έτρεξαν άμέσως, περιστοίχισαν τ' άμαξι: σάν τιμητική φρουρά και, καλπάζοντας, μπήκαν μαζί μ' αυτό μέσα στον περίβολο του πύργου.

Οι ύπηρετες του ντέ Ρίς, βλέποντας τούς εξη αγνώστους όπλισμένους σάν άστακούς και με τά σπαθιά γυμνά στα χέρια, κατατόμαζαν. Οι καθυλλάρηδες όμως τούς απείλησαν ότι θα τούς σκότωναν αν τολμούσαν να φωνάζουν. Τότε, δέν τέσσερες άπ' τούς αγνώστους έμειναν στην Αύλη, για να κρατούν σε άπόστασι τούς

έπηρεν όσα χρήματα και διαμαντικά βρήκαν, εφόρτωσαν τά λάφυρά τους σ' άμαξι του γεροϋσιαστού, τόν τοποθέτησαν κι αυτόν μέσα, ανάγκασαν τόν άμαξα ν' ανέβη στη θέση του και κατόπιν έφυγαν ανεύχλητοι, όπως είχαν έρθει, συναποκομίζοντας τη λεία τους και τόν αιχμάλωτό τους.

Η ληστεία και ή απαγωγή, συνετελέσθησαν μέσα σε μία ώρα. Κατά τό διάστημα αυτό, κανένας από τούς παρευρισκομένους, ούτε οι χωριάτες, ούτε οι ύπηρετες, ούτε ο άμαξας, κανένας, τέλος πάντων, δέν τόλμησε να

Ο γεροϋσιαστής ντέ Ρίς

τρομοκρατημένους ύπηρετες, οι άλλοι δού ξεπέφεσαν και μπήκαν μέσα στον πύργο.

Ο Κλεμάν ντέ Ρίς βρισκόταν την ώρα εκείνη μέσα στο δωμάτιο της γυναίκας του, ή όποια ήταν άρρωστη. Οι δύο άγνωστοι άνοιξαν τότε την πόρτα του δωματίου, ώρμησαν μέσα, άρπαξαν τόν κατ'άπληκτο γεροϋσιαστή από τούς ώμους και τόν έσυραν στο γκαρφείο του. Όταν βρέθηκαν εκεί, τόν διέταξαν να τούς παραδώσει τά χρηματά του και τά χαρτιά του. Ο δυστοχημένος ντέ Ρίς, τρέμοντας, έσπευσε να συμμορφωθή με τήν πρότασι τους και τούς παρέδωσε τά κλειδιά της κάσας του. Οι δύο ληστές τότε άνοιξαν τήν κάσσα, καθώς και όλα τά ντουλάπια της επαυλής,

προβάλλη την παραμικρή αντίστασι στους ληστές και να σώσει τόν άτυχο γεροϋσιαστή. Και όχι μόνον αυτό, αλλά και όταν έφυγαν οι ληστές μαζί με τόν αιχμάλωτό τους, κανείς δέν τόλμησε να τούς παρακολουθήσει, έστω και από μακριά, για να δη πού μετέφεραν τό γεροϋσιαστή.

Η μόνη, ή όποια δέν κατόρθωσε να βρή ήσυγία από τη στιγμή της απαγωγής ήταν ή γυναίκα του ντέ Ρίς. Τού κάκου περίμενε όλη τη νύχτα να λάβη καμιά είδησι από τόν άνδρα της. Έπέρασε όμως και όλόκληρη ή άλλη μέρα, χωρίς ο δυστυχισμένος γεροϋσιαστής να δώση σημείο ζωής. Τή μεθεπομένη μόνο, κατά τό μεσημέρι, έφτασε στον πύργο ο άμαξας του γεροϋσιαστού, αυτός ακρι-

βώς τόν όποιο οι ληστές είχαν εξαναγκάσει, απειλώντας τον με θάνατο, να οδηγεί τ' άμαξι, μέσα στο όποιο μετέφεραν τόν αιχμάλωτό τους. Ο άμαξας διηγήθηκε τότε ότι οι εξη καθυλλάρηδες είχαν διευθυνθή στο γειτονικό χωριό. Εκεί, αφού έξόπηνησαν έναν γιατρό όνομαζόμενο Πετί, τόν ανάγκασαν να τούς οδηγήσει σ' ένα κοντινό δάσος. Όταν έφτασαν εκεί, ξεέβησαν τ' άλογα άπ' τ' άμαξι, ανάγκασαν τόν αιχμάλωτο να καθυλλάρη ένα άπ' αυτά, και, παίρνοντας μαζί τους τό γεροϋσιαστή και τό γιατρό Πετί, χάθηκαν καλπάζοντας μέσ' στο πυκνό δάσος.

Ο άμαξας, σάν έμεινε μόνος, έδεώρησε καλόν να επιστρέψη πεζός στον πύργο.

Δύο μέρες μετά την επιστροφή του άμαξα, ένεφανίσθη στον πύργο και ο γιατρός Πετί, ο όποιος έφερεν περισσότερες πληροφορίες από τόν άμαξα.

Όπως έλεπε, μόλις μπήκαν στο δάσος, οι ληστές του έδεσαν τά μάτια και γι' αυτό δέν μπορούσε να δώση πληροφορίες σχετικώς με τή διεύθυνσι πού είχαν ακολουθήσει.

Τό μόνο πού ήξερε ήταν ότι είχαν περπατήσει όλη τη νύχτα μέσ' στο δάσος. Όταν, τέλος, τόν πρώι βγήκαν άπ' αυτό, άκουσε τη φωνή του κ. Κλεμάν ντέ Ρίς πού φώναζε ότι είχε χάσει τό καπέλλο του... Κατόπιν, για να ξεκουρασθούν, πήγαν σε κάποιο σπίτι, στο όποιο για να μη κανένας έπρεπε ν' ανέβη τρία σκαλοπάτια. Μέσα σ' αυτό τό σπίτι οι ληστές του έβγαλαν τό μαντήλι από τά μάτια και τού έδωσαν να φάη άγγινάρες γιαννί.

Η πληροφορία αυτές επέτρεψαν στα καταδικωτικά άποσπάσματα να τεθούν επί τά ήγη των ληστών. Οι χωροφύλακες, αφού έρεύντησαν όλη την περιοχή, κατόρθωσαν, τέλος, να ανακαλύψουν... τό καπέλλο του γεροϋσιαστού. Κοντά στο μέρος, όπου βρέθηκε τό καπέλλο, υπήρχε ένα σπίτι με τρία σκαλοπάτια, στην αύλη του όποιο μάλιστα βρήκαν και φύλλα άγγινάρας. Να ήταν άραγε αυτό τό σπίτι μέσα στο όποιο είχε σταματήσει ή συμμορία για να δειπνήσει; Σ' αυτό τό σπίτι κατοικούσε ένας γέρος χωρικός μαζί με την κόρη του, οι όποιοι, όταν τούς έώθησε ο ανακριτής, έήλωσαν πως δέν είχαν ούτε ιδέα γι' αυτά πού τούς έλεγαν. Και επειδή δέν μπορούσαν βέβαια να τούς συλλάβουν επειδή τό σπίτι τους είχε... τρία σκαλοπάτια, ούτε επειδή έφραγαν... άγγινάρες, τούς άφησαν ελεύθερους.

Η κυρία ντέ Ρίς είχε άρχισι πειά ν' απελπίζεται. Μολοντί είχαν περάσει πολλές μέρες από τήν απαγωγή του άνδρός της, ούτε αυτός, ούτε οι άπαγωγείς του έδιναν κανένα σημείο ζωής. Εάν ήταν ληστές, δέν θά εφύσαν έναν τρόπο να ζητήσουν από τη

ΔΗΜΟΤΙΚΑ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ

Τό νεό πού συνεδγάουμς τί έχουμς
(να τού ποίμς
πού ήταν ψηλός σάν άγγελος, λογνός
(σάν κυπαρίσι,
πούχε τό Μάη στις πλάτες του, τήν
(Ανοίξει στα στήθια,
τ' άστρα και τόν Αύγερινό στα μάτια
(και στα φρύδια,
πούταν στος κάμπους τό βιολί, στην
(έκκλησιά καντήλι,
πούτανε και στο σπίτι του καράβι άρ-
(ματωμένο,
και τό βιολί τσακίστηκε και τό καν-
(τήλι έσθυσσε
και τό καράβι τ' ώμοφο κι' εκείνο
(χομματαίστη!...

Τώρα είν' ο Μάης κι' ή 'Ανοίξει, τώ-
(ρα είν' τό καλοκαίρι,
τώρα κι' ο ξένος βούλεται στον τόπο
(του να πάη.
Νύχτα σελλώνει τ' άλογο, νύχτα τό
(καλλιγώνει,
βάνει τά πέταλα χρυσά και τά καρ-
(φιά άσπμνια
και τά σφυροδαλίγια κι' αυτά μαλα-
(ματένια.

Κι' ή κόρη πού τόν αγαπάει όρθή τόν
(παραστέκει:

— Πάρε κι' έμέ, λεβέντη μου, στη
(στοράτα πού πηγαίνεις.
— Στη στοράτα πού πηγαίνω έγώ δέν
(έρχονται γυναίκες.
— Αυτό πού πές, λεβέντη μου, πολύ
(ακριβεία να πές.
Νά πάη τό στάρι στα έκατό, τό κρι-
(θος στα διακόσια
και τό καυμένο τό φιλι στα χίλια
(πεντακόσια!

γυναίκα του θυμάτος των λύτερα για
την άπελευθέρωσί του...

Ψάχνοντας τά χαρτιά του συζύγου
της, ή κυρία ντέ Ρίς ανεκάλυψε με-
ρικά έγγραφα πού άπεδείκνυν ότι
πλησιότερα ο γεροϋσιαστής είχε συ-
νωμώσει μαζί με τόν Φουσε έναντιον
του Βοναπάρτου. Η κυρία ντέ Ρίς ύ-
ποψιάστηκε τότε ότι ή απαγωγή του
άνδρός της ήταν άπλούστατα έργο
του καταχηνίου ύπουργού της 'Αστυ-
νομίας, ο όποιος, με τόν τρόπο αυτό
ήλπιζε να εξαφανίση τή ένοχοποίη-
κά αυτά έγγραφα. Και ή υποψία της
αυτή μετεβλήθη σε πεποίθησι όταν
έμαθε ότι ο Φουσε, ανησυχώντας για
τις ένεργειες της γυναίκας του άπα-
χθέντος, είχε διατάξει τά όργανά του
να τήν επιτηρούν άγρυπνα...

Έν τω μεταξύ όμως τί γινόνταν ο
άτυχος γεροϋσιαστής; Αυτό θα τό
δοίμε στο επόμενο φύλλο.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε εξαίρετικώς κα-
λώς τιμής παλαιά βιβλία και όλοκλη-
ρους βιβλιοθήκας, χειρόγραφα πα-
λαιά και είνονας (χαλκογραφίας, λι-
θογραφίας κ.τ.λ.). Επίσης περιοδι-
κά εκδόθεντα μέχρι του 1900, ε-
φημερίδας, βιβλία ξένων γλωσσών
κ.τ.λ. κ.τ.λ. Πληροφορία στα γρα-
φεία μας.

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Στον έρημο δρόμο, όπου συνήθιζα
να κάνω κάθε μέρα τόν περιπάτο μου,
είδα εξαφνα εκείνο τό πρωί να περ-
νάνη μπροστά μου μια μεγάλη συνο-
δεία καταδικών. Ήσαν όλοι τους δε-
μένοι από τά χέρια με μία άλυσίδα
και περπατούσαν τραγουδώντας.

Τό τραγούδι, παραπονετικό και
θλιμμένο, μιλούσε για πουλιά και λου-
λούδια, γι' άθωα χάρια και φιλήματα,
για σώννεφα και έρωτικά παράπονα...

Σέ μια στιγμή, σε κάποιο παρά-
θυρο ενός από τά λιγοστά σπίτια του
δρόμου, μια νέα κόρη παρουσιάστηκε,
τραβηγμένη, φαίνεται, από τό τρα-
γούδι... Μά άμέσως τό πρόσωπό της
έγινε πελιδνό, καθώς είδε πούά στό-
ματα τραγουδούσαν, κι' ένας άπέραν-
τος σίκτος ζωγραφίστηκε σ' αυτό...

Οι καταδίκαι όμως, καθώς περνού-
σαν σκυφτά, δέν τήν είδαν.

Μονάχα ένας τήν πρόσεξε, ή πε-
λευταίος άπ' όλους, ο όποιος εκείνη
ακριβώς τη στιγμή περνούσε από
μπροστά μου... Αυτός φαινόταν διαφο-
ρετικός από τούς άλλους. Ήταν κον-
τού αναστήματος, άλλόκοτα ξανθός
και μια άστραπή μίσους έλαμπε στο
βλέμμα του.

Φαινόταν σάν να μην έδλεπε ούτε
τό τοπίο πού απλωνόταν μπροστά του,
ούτε τόν καταγάλανο ουρανό, ούτε
τούς συντρόφους του της άτιμίας, ούτε
τις άλυσίδες του. Σε μια στιγμή ό-
μως ύψωνοντας τά μάτια του, είδα κι
ένα πού βρισκόταν στο παράθυρο κι'
άμέσως τότε τά είδα να πλημμυρίζουν
δάκρυα...

Τί όδυνηρές τάχα αναμνήσεις έ-
ζύπνησαν εκείνη τη στιγμή σ' αυτόν
τόν απόκληρο άνθρωπο;...

Μέσα στα δάκρυα του φαινόταν σάν
να ξεγύνηται τό μαρτύριο όλόκληρης
της ζωής του και τό έσπασμα αυτό
τό πόνου του τόν είχε μεταμορφο-
σει. Η φλόγα του μίσους είχε σβύ-
σει στο βάθος των ματιών του.

Οι άλλοι σύντροφοί του εξακολου-
θούσαν μηχανικά τό δρόμο τους με τό
κεφάλι σκυφτό, μη δίνοντας προσοχή
σε τίποτε. Εκείνος όμως βλέποντας
ότι κανείς δέν τόν πρόσεχε, στάθηκε.
Τήν ίδια στιγμή όμως τά βλέμματά
μας συναντήθηκαν. Άρχισε τότε να
με κυττάζει επίμονα με μια περιφώ-
νησι ζωγραφισμένη στα χείλη του,
ενώ ή λάμψη πού μίσους έαναφανό-
ταν στα μάτια του.

Έξαφνα όμως τότε, γλυστρώνοντας
μέσα στα χόρτα, ήλθε και κρόφτηκε
πίσω από μια μεγάλη πέτρα κον-
τά μου...

Οι άλλοι καταδίκαι έ-
ξακολουθούσαν έν τω με-
ταξύ τό δρόμο τους και
κανείς δέν είχε αντίλη-
ψη τη φωνή του. Άνα-
η συνοδεία άπομακρύ-

θηκε αρκετά, ο ξανθός καταδικός ά-
ναστήκωσε τό κεφάλι του, πού ήταν
βαρύ από άπελπισία και ανησυχία και
κύσταξε προς τό παράθυρο...

Μά τό παράθυρο ήταν κλειστό
τώρα...

Ένας όδυνηρός στεναγμός έξφυγε
από τό στήθος του καταδικού και έ-
πειτα, πιάνοντας με από τά χέρια,
μού είπε με φωνή πυρετώδη:

— Φοβάσθε για μένα; Όχι, μη φο-
βάσθε!... Ένε πειά μακριά οι άλλοι...
Έγώ σώθηκα... Νά 'μς επί τείλους
έλεύθεροι! Βρί τείλους έλεύθεροι!...
Α! σταθήτε!... Δέν ξέρω τί λέω!
Αυτό τό γαλήνιο φως, ή γοητεία του
τοπίου, κι' αυτή, αυτή πού πάντων
πού ήταν στο παράθυρο, μ' έκαναν

Μακριά στον κάμπο, ή μακριά σει-
ρά των καταδικών είχε εξαφανιστή
πειά.

Τότε ο δραπετής συνέχισε ήρεμώ-
τερα:

— Πρέπει να σας πω ότι κάθε μέ-
ρα όλοι οι καταδίκαι πηγαίνουνε έτσι,
χωρίς φυλάκες... Κανείς δέν τολμάει
να δραπετεύσει, γιατί τότε υπεύθυνοι
για τήν απόδρασί του θα είνε οι σύν-
τροφοί του. Έτσι ο ένας καταδικός
επιβάλλει τόν άλλο... Εύτυχώς σή-
μερα ήταν όλοι μεθυσμένοι, γιατί γινό-
ταζε ο άρροφύλακας της φυλάκης κι'
έτσι μπόρεσα να δραπετεύσω... Νά με
τώρα έλεύθερος!

Και λέγοντας αυτά, ύψωσε τά χέ-
ρια του προς τόν ουρανό και μιά έκ-
στασις ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό
του. Έπειτα φώναξε:

— Ναι... Και τώρα πού είμαι έ-
λεύθερος, θα εξακολουθήσω να σκο-
τώνω τήν όμορφιά!... Όχι, πειά για
να εκδικηθώ (ήσουν τρελλός λέγον-
τάς σας αυτό πού έλεγα), αλλά από
ευχαρίστησι... Ναι, από ευχαρίστησι.

Θά σκοτώνα από ευχαρίστησι...

Έπειτα έφυγε. Τον παρακολουθού-
σα επί ώρα με τό βλέμμα ως ότου
τόν είδα να εξαφανίζεται στο βάθος
του ορίζοντος...

Ήταν τρελλός...

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Η κυρία τήν ήμερα πού γύρισε από
τό ταξίδι της, ρωτάει τήν ύπηρε-
τή της:

— Παρατήρησες άν ο άνδρας μου
έδειξε στενοχωρία τώρα όπου έ-
λειπα;

Η ύπηρετρια—

Ως τώρα, κυρία, δέν
φαινόταν στενοχωρημέ-
νος, σήμερα όμως έμοιά-
ζε σάν να πήγαιναν να
τον γεμάσουν!

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

H. A. M. H. ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

Όπως προαναγγέλλουν τα Παρίσι-να περιοδικά Μόδας, τα υφάσματα που θα επικρατήσουν κατά το καλοκαίρι είναι τα εμπριμέ σε σχέδια ποικίλων μοτίφ και λουλουδιών.

Τα υφάσματα αυτά θα χρησιμοποιηθούν κυρίως για τα πρώιμα φορέματα. Όσον αφορά το ζήτημα που απασχολεί τον τελευταίο καιρό τις κυρίες, δηλαδή το μήκος της φούσσας, σ' αυτό δεν χρειάζονται υπερβολές. Φούσες που φτάνει λίγο πιο κάτω από τα γόνατα είναι αρκετά καλή για ένα πρώιμο φόρεμα από μοντελίνα εμπριμέ ή και από κρέπ-ντε-νίν. Αν το φόρεμα όμως είναι βραδυνό, τότε η φούσα πρέπει να είναι μακρύτερη, ιδίως πίσω ή στο πλάι.

Πρώτα-πρώτα απ' όλα τα καλοκαιρινά φορέματα θα φορεθούν τα ρομπιγιόν και τα ταγιεράκια.

Για τα καλοκαιρινά αυτά ταγιέρ χρειάζεται υφάσμα θινισ με τα υφάσματα που χρησιμοποιούνται και για τα ανδρικά κοστούμια.

Όσο για το χρώμα των υφασμάτων αυτών, μπορείτε να διαλέξετε ή το μπλε και όλες τις πλούσιες αποχρώσεις του που πηγάζουν ιδίως στις ξανθές, και το κίτρινο, το πορτοκαλί ή το κόκκινο για τις μελαχρινές.

Το βράδυ τόσο η ξανθή όσο κι η μελαχρινή μπορούν να χρησιμοποιήσουν τα κόκκινα υφάσματα για τις τουαλέτες τους. Κι' αυτό, γιατί το κόκκινο είναι χρώμα πλούσιου και χρυσή που παίρνει κάτω από το τεχνικό φως όλη τη λάμψη του.

Αν όμως φοβάστε μήπως μια τουαλέτα κόκκινη είναι πολύ χτυπητή, μη ξεχνάτε ότι το μαύρο και το άσπρο είναι ένας συνδυασμός χρωμάτων καθόλου καλός για κάθε κυρία, καθώς και για κάθε εποχή. Είναι ένας σοβαρός και εύγενής συνδυασμός, χωρίς να φαίνεται βαρύς και χτυπητός στα μάτια.

Όπως είπαμε και στην αρχή, δεν πρέπει να κάνετε τις φούσες πολύ μακρές, απ' όποτε και να επανασταθεί εναντίον της μόδας και να τις φοράτε πολύ κοντές. Το πρακτικότερο, στην περίπτωση αυτή, είναι να ακολουθείτε μια μέση οδό και να έχετε τις πρώιμες και απογευματινές φούσες σας μάλλον κοντές παρά μακρές. Τις βραδυνές πάλιν φούσες σας μπορείτε να τις κάνετε μάλλον μακρούς. Μην ξεχνάτε δε σχετικώς ότι η αμυγνή της εμφανίσεώς σας εξαρτάται από το μέτρον που θα χρησιμοποιήσετε στην τουαλέτα σας.

Τα ψάθινα καπέλλα, άρρηκτα δεξιά-δεξιά να κάνουν την εμφάνισή τους. Τα περισσότερα απ' αυτά είναι καμωμένα από ψάθα φανταζή υφασμένη μαζί με την κορδέλλα ή από ψάθα και καστόρι ή από ψάθα και μετάξι.

Επίσης είναι πολύ της μόδας καπέλλα άσπρα από ψάθα στρουμένη και μεταξωτή κλωστή. Τα καπέλλα αυτά είναι πολύ ελαφριά και χρησιμοποιούνται και έχουν συνήθως φόρμα

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ

Μπλούζα από μουσελίνα ροζ, με φισού και φιδιό-κους απ' το ίδιο υφάσμα.

Ένα από τα νέα χτενίσματα, με δοντυλασιόν «ανθούλε».

Μπλούζα από ζωσέτ άσπρη, με μικρή δασάρα γαρυρισμένη στις άκρες με νερό.

Τὸν τελευταῖο καιρὸ στὸ Παρίσι καὶ στὰ ἄλλα κέντρα τῆς μόδας καὶ τῆς κομμικῆς κινήσεως, φοροῦν γάντια κοντὰ μὲ μανσέτες κομμένες σὲ πρωτότυπα σχέδια μὲ γαρυριστὲς καὶ κεντήματα φανταζή κάθε εἴδους.

Καὶ τὰ μακρὰ ὅμως ὡς τὸν ἀγκώνα γάντια ξανθὰ καὶ ἐφέτος τὴν ἐμφάνισί τους. Καθὼς φαίνεται, δὲ, δὲν ὀ ἀργήσουμε νὰ δοῦμε καὶ τὰ ἐντελὴς μακρὰ γάντια σὲ στύλ Διευθυντηρίου.

Τέλος, ὅλα τὰ γάντια ποὺ συνηθίζονται ἐφέτος, εἴτε μακρὰ, εἴτε κοντὰ εἶναι, δὲν εἶναι δεματίνα, ἀλλ' ἀπὸ υφάσμα.

H. ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΓΓΑ

ΜΙΑ ΠΑΡΑΔΟΧΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Μεταξύ των αζητήτων επιστολών που έμειναν κατά το περασμένο έτος στο ταχυδρομείο του Λονδίνου ευρέθη και μία, στην οποία ήταν γραμμένα μόνο τα εξής:

«Αγ. Γωαν. Έπιστ. 111, 13, 14».

Κάτω απ' τη σιβυλλική αυτή φράση έπληξε η υπογραφή του αποστολέως και τίποτε περισσότερο. Η επιστολή αυτή έβαλε σε μεγάλη σκοτοδίνη δούους τη διάβασαν. Έπί τέλους βοήθηκε κάποιος, ο οποίος ανέτρεξε στις παραγραφους 13 και 14 της τρίτης επιστολής του Ευαγγελίου του Γωάννου όπου διάβασε τα εξής μεταξύ των άλλων:

«Θέλω να σάς πω πολλά πράγματα, αλλά προτιμώ να μην τα γράψω».

Και παρακάτω:

«Διότι έλπίζω να σάς ιδώ έντός όλιγου, όποτε θα συνηνεηροθώμε καλύτερα προσφορικώς».

Κι' έτσι η μυστηριώδης επιστολή εξηγήθηκε.

Η ΚΑΛΙΤΕΡΑ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

SQUIBB'S

Dental Cream

ΤΑ ΑΝΕΚΤΙΜΗΤΑ ΣΥΣΤΑΤΙΚΑ ΤΗΣ ΤΗΣ ΚΑΛΙΣΤΟΥ ΜΟΝΑΔΙΚΗΝ ΕΝ ΤΩ ΚΟΣΜΩ

ΠΕΡΙΕΧΕΙ άνω των 50 ο/ο Γάλα Μαγνησίας ΓΕΥΣΙΣ ΚΑΙ ΑΡΩΜΑ ΙΔΕΩΣ

ΖΗΤΗΤΑΙ ΣΚΟΥΪ ΜΠ «SQUIBB» ΔΡΧ. 24 παντός μόνον

ΜΟΦΙ ΕΣΤΙΓΕΙΣ: I. X. ΠΑΠΑΤΖΗΜΑΣ & ΣΙΑ ΣΤΑΔΙΟΥ 4

E. R. SQUIBB & SONS-NEW YORK

Για όλα
τα χέρια
υπάρχει
μια καλή
δέντρα

Γεω. Β. Χιούς

Και κάθε χέρι γράφει μίαν καλλι-
γραφίαν πειό όμορφη, πειό καλλι-
τεχνική, πειό έντυπωσιακή με τέ-
τοιες πέννες.

Πρόσθετε ότι επάνω σε κάθε πέννα είναι γραμμένο το όνομα: GEO. W. HUGHES

ΚΑΛΕΦΛΟΥ'ΙΝΤ

ΥΓΙΕΙΣ ΚΑΙ ΑΣΘΕΝΕΙΣ
ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

ΑΝΑΝΕΩΝΕΙ όλα τα στοιχεία του οργανισμού, ΑΠΟΚΑΘΙΣΤΑ τας δυνάμεις και την υγείαν. ΚΑΝΟΝΙΖΕΙ τη λειτουργίαν των οργάνων και απομακρύνει διαφόρων το σφοδρόν όξύ και όλους τους δηλητηριώδεις χυμούς, οι οποίοι προξενούν ασθενείας, αδυναμίαν, ανικανότητα και πρόωρον γήρας.

Κατόπιν της θεραπείας με το φάρμακον «ΚΑΛΕΦΛΟΥ'ΙΝΤ», εξαλείφονται: η νευρασθένεια, αι διάθεσιαι, και ο ασθενής ή ο αδύνατος αναπτύσσεται δυνάμεις.

Το φάρμακον τούτο έτυχε των μεγαλύτερων βραβεύσεων εις τας ΕΚΘΕΣΕΙΣ των Παρισίων, Λονδίνου, Βρυξελλών, Φλωρεντίας και Ρώμης. Οι έπιθυμούντες να πληροφορηθών, δέν έχουν παρά να γράψουν εις την κάτωθι διεύθυνσιν και να λάβουν

ΔΩΡΕΑΝ

το ειδικόν έπιστημονικόν βιβλίον, εις το οποίον δίδονται όλα αι σχετικαι ιατρικαι εξηγήσεις. Θά λάβουν ΔΩΡΕΑΝ το βιβλίον, έλ λ η ν ι σ τ ι γ ρ α μ μ έ ν ο μ ε τ ο ν τί τ λ ο ν : Η ΣΩΜΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ.

Ζητήσατε το βιβλίον ΔΩΡΕΑΝ, γράφοντες εις την εξής διεύθυνσιν:

Παύλον Α. Περόγλου, 11, όδός 'Αριστοτέλους, 'Αθήναι, Γραφ. 16.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ πλέον Γερμανικόν
TRAUTWEIN — BERLIN

λεγω άναχωρήσεως εις το έξωτε-
ριον άντί δρασμών μόνον 20.000.
Πληροφορία εις τας Γραφεία μας.

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΑΜΕΤΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ;

Να βάψετε μόνη σας τα περι-
σινά σας φορέματα με Γερ-
μανικας βαφας μάρκας

ARTI

και θα γίνευν έντελώς και-
νοβόρια.

Αι βαφαι ARTI πωλούνται
εις τας Φαρμακείας και τας
Έμπορικά της συνεικίας σας
εις 60 μεδέρνους χρωματι-
σμοίς.

Γεν. Αντιπρόσωπος:
Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, 'Αθήναι,
Λέκκα 21α.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΡΑΔΙΟΦΩ- ΝΟΝ «CONCERT»

Αποδίδει εις άφάνταστον έν-
τασιν και διαδύειαν και
στοιχείει λιγώτερα από 8.000
ένας καλός φωνογράφος.
Το ραδιόφωνον «CONCERT»
είναι ο άπαραίτητος σύντρο-
φος κάθε σπιτιού.

Πωλείται: Γραφείον
Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, 'Αθήναι,
Λέκκα 21α.

ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΗ Α. Ε.

ΣΤΑΔΙΟΥ 28β ΤΗΛ. 58-67

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

ΧΑΡΤΟΥ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑΣ

ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΕΠΙΠΛΟΣΣΕΟΝ

ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΙ ΤΑΠΗΤΕΣ

ΒΙΒΕΛΟΤΣ, ΛΑΜΠΑ ΚΡΕΜΑΣΤΑ

ΚΑΙ ΕΠΙΤΡΑΠΕΖΙΟΙ

ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΕΙΣ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ

ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ **ARTI**

Αντιπρόσωπος μετά διαρκούς παρασκευαστικής: Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, 'Αθήναι, Λέκκα 21α

ΟΠΟΣ ὁ πολεμιστὴς ἀμύνετο μὲ τὴν ἀσπί-
δα, ἔτσι ὀφείλτε νὰ ὑπερασπίζετε τὸ στομάχι
σας ἀπὸ τὰς ὀϊάφορες ἀσθενεῖες μετεχειριζό-
μενοι τὴν ὁρασκευτῶτην

ΜΑΓΝΗΣΙΑ
Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

*Αντιπρόσωπος δι' ἑλὴν τὴν Ἑλλάδα : ΘΕΟΔΩΡΟΣ Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ, Εὐρυπίδου 6, Ἀθῆναι.